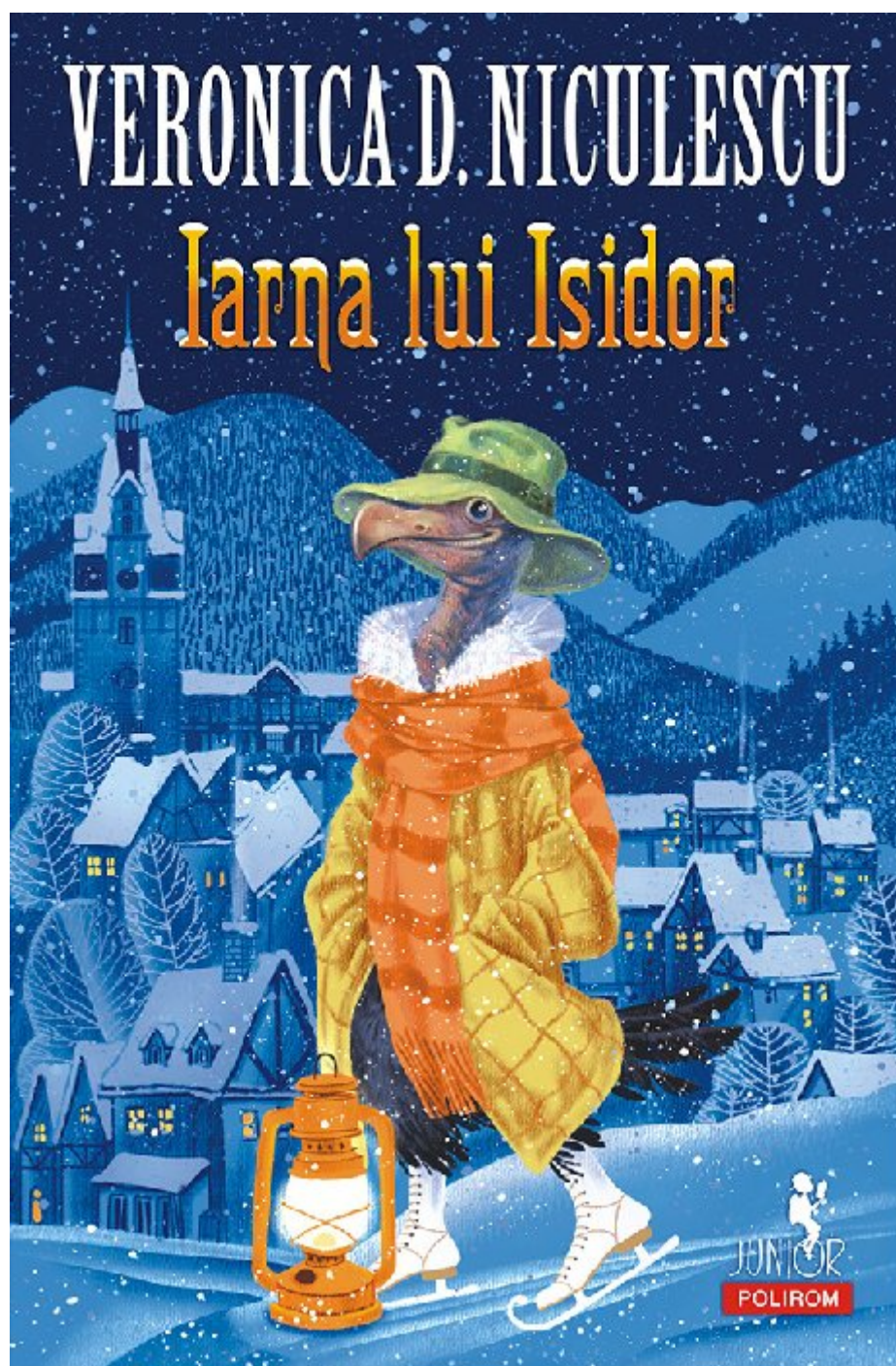

VERONICA D. NICULESCU

Iarnă lui Isidor

VERONICA D. NICULESCU

Iarnă lui Isidor

Cu ilustrații de Radu Răileanu

POLIROM
2020

VERONICA D. NICULESCU (n. 1968) este scriitoare și traducătoare. A publicat douăsprezece volume de proză scurtă și romane. Printre cărțile sale se numără Roșu, roșu, catifea, Simfonia animalieră, Hibernalia, Spre văi de jad și sălbăție, Toți copiii librăresei. În 2017 a publicat prima sa carte dedicată copiilor și adolescenților, O vară cu Isidor, o poveste despre prietenie și libertate. A tradus numeroase volume din limba engleză, din opera unor scriitori celebri precum Vladimir Nabokov, Samuel Beckett, Lewis Carroll. Locuiește în București, iubește florile, păsările și literatura.

Singur, singur, singur,
Într-un han, departe -
Doarme și hangiul,
Străzile-s desarte,
Singur, singur, singur...
George Bacovia, „Rar”

Capitolul 1

Singur cu o iarnă în față

Uneori, în unele zile de la începutul iernii care avea să mi se pară nesfârșită, îmi acopeream ochiul stâng cu vârful aripii și mă uitam ținând cu dreptul înainte, de parcă m-aș fi uitat la Serena. De parcă aș fi vrut să o liniștesc, să o încurajez, să-i spun că totul va fi bine. Doar că acum, singur, cu un loc gol în fata mea, sau cu o tufă, sau cu un copac, sau cu un gard, mie însumi îmi făceam cu ochiul. Totul va fi bine, îmi ziceam.

Dar teama mi se strecura tot mai tare în suflet, odată cu frigul care puneă stăpânire pe Sinaia.

„Ce-o să faci tu iarna aici?”

O auzeam iar și iar pe Serena întrebându-mă asta, așa cum făcuse atunci, într-una dintre ultimele zile petrecute împreună, pe balconul vilei noastre, când ronțăiam cornuri cu unt și beam lapte din cești albe de porțelan, privind la pădure, la primele pete de aur ivite în verdele ei. Ce-o să mă fac eu iarna aici? Ce-o să mă fac când o să fie frig, când o să fie zăpezi, când cerul n-o să mai fie atât de albastru, nici pădurea înfrunzită și eu n-o să am pe nimeni, nimeni cu mine?

„Dar vor fi mereu case splendide și scumpe scoase la vânzare în Sinaia! Nu-i așa?”

Așa îi răspunsesem și-i făcusem cu ochiul, mimând voioșia, iar pe fetișoara ei palidă răsărise un zâmbet.

Serena! Noi ne înțelegeam minunat cu atât de puține cuvinte, ne ziceam sau ne scriam o vorbă și alte zeci curgeau firesc în mințile noastre, așa cum curge continuarea unui cântec odată ce-i fredonezi începutul.

Începuturi, sfârșituri... Ce lucru bizar sunt toate începuturile, toate sfârșiturile! Cât de ușor se pot naște începuturi din sfârșituri, mă gândesc azi, aproape la fel de ușor și firesc cum se nasc sfârșiturile din începuturi.

Nu credeți?

Sau poate totul pe lumea asta e doar o continuare, toate lucrurile continuă, curg pe nesimțite unele din celelalte, iar întâmplările noi sunt doar verigi proaspete adăugate unui lanț nesfârșit, fără capăt... Dar nu, nu e cazul să vorbesc de lanțuri acum. Să vorbim mai bine despre libertate!

Eram liber!

Când pașii care se auzeau urcând pe scări s-au întetit, când ușa camerei noastre s-a deschis, eram deja desprins din îmbrățișare și de pe pervaz. Zburam în lume. Serena rămăsese undeva în spatele meu, prăbușită pe pat și plângând, îmbrățișată de părinți, înconjurată de străini, de Câțiva polițiști, de câțiva jurnaliști, și pentru totdeauna pierdută. Iar eu eram un condor liber de-acum, cu o

nesfârșită iarnă înainte.

Capitolul 2

Lista de priorități

Liber și singur, atât de singur cum nu mai fusesem vreodată. Nici măcar în toți anii petrecuți în cușcă, la 200.

Noaptea, când să ațipesc în căsuța mea din copac, tresăream. Mi se părea că aud o fereastră trântindu-se cu zgomot în spatele meu și simțeam că am rămas închis pe dinafară, după despărțirea bruscă de Serena.

Închis pe dinafară! Asta îmi ziceam zgribulit, scrutând cu privirea întunericul. Din copacul care mi-a fost casă pentru o vreme și unde mi-era clar că n-aveam cum să mai rămân foarte mult timp, ascultam pădurea și vocile sălbătice ale nopții.

Cum ajunsesem aici?

Atunci, după ce au venit oamenii să o salveze pe Serena, am zburat cât am zburat, m-am înălțat cât am putut, m-am îndepărtat mult, dar apoi m-am întors. Voiam 5-0 mai văd măcar o dată!

Da, ea îmi spusese limpede ce am de făcut, trebuia să mă țin departe de oameni, trebuia să-mi păzesc pielea - ah, apropo de piele, cum a fost frigul, frigul, frigul care-mi pătrundea prin pene, nu doar până la piele, ci până la os, dar o să ajungem noi și acolo...

Așa că, după ce m-am îndepărtat cât am putut de vila noastră, de oamenii veniți după Serena și poate și după mine, zburând nebunește peste străzi, peste copaci, peste văi și vârfuri de munți abia cunoscute, m-am oprit, mi-am tras sufletul pe o coastă împădurită, a umbra deasă a copacilor, și acolo, în scurt timp, am înțeles că nu pot s-o las să plece din viața mea fără să o mai văd o dată. Măcar de la mare înălțime.

M-am ridicat iarăși în zbor și, mai dând din aripi sleit de puteri, mai planând ajutat de curenți, am căutat din priviri vila noastră. Deja mă învățasem să o reperez ușor: lângă parc, cu șoseaua străjuită de câțiva brazi înalți și de pădurea în partea din spate, cu o curte în față și scările care duceau jos, în stradă. Am ajuns la timp ca să prind momentul plecării. Cum văd foarte bine la mare depărtare, am putut să rămân sus și de acolo, făcând cercuri largi, am urmărit cele două mașini, una verde și una de poliție, ieșind întâi din curte și apoi din Sinaia și gonind pe drum, tot mai departe, paralel cu calea ferată.

Știam că acolo, în una din mașini, este ea, și speram că se uită pe geam și mă vede. Zburam nu chiar deasupra drumului, ci un pic într-o parte.

Mă vezi, Serena? Sunt aici, atât de aproape de tine! strigam cu toată puterea gândului meu.

Știam că mă poate vedea, știam cum spunea ea că mă vede când îmi făcea fotografii, doar un punct pe cer, un punct negru inconfundabil, un punct plutitor.

Mă vezi, Serena, mă vezi?

și-am tot zburat așa, atent și la mașini, dar și pe unde mă duc, ca să știu să mă-ntorc, până când mi-am dat seama că am ajuns la capătul puterilor. Aveam răsuflarea tăiată, umerii mă dureau, aripile îmi deveniseră grele, de parcă erau niște obiecte străine pe care nu le mai puteam manevra.

Niciodată nu mai zburasem atât de mult. Nu puteam să continui.

N-am avut ce să fac, m-am întors în zona cât de cât cunoscută și m-am lăsat pe o coastă, greu ca un sac cu nisip. N-am știut până atunci cât de grea se simte tristețea, cum te poate trage în jos. Tristețea adevărată e ca plumbul în oase. N-o să recunosc niciodată în fata nimănui, dar atunci am plâns și m-am certat în gând cu Serena.

Mă simțeam trădat, înșelat, părăsit.

Nu mă părăsi! De ce m-ai salvat dacă acum mă părăsești?

Cui mă lași aici, singur, mare și greoi, obosit și nemâncat și cu iarna înspăimântătoare în față?

Asta spuneam întruna, prăbușit pe o coastă străină, unde nu mai călcasem vreodată...

Un vânticel rece îmi sufla în spinare și-mi pătrundea pe sub pene, deși ziua trebuie să fi fost caldă încă. Singurătatea! Singurătatea atroce era cea care mi se strecura pe sub pene, pătrunzând până la piele, până la os, mai rece decât primele semne ale toamnei.

Priorități.

N-a trecut mult timp și mi-am dat seama că nu poate fi vorba decât de priorități. Trebuia să-mi fac o listă simplă, scurtă și clară, cu prioritățile mele. Trebuia să-mi amintesc tot ce mă învățase Serena, tot ce citisem în dicționarul enciclopedic și-mi putea fi de folos. Trebuia să-mi activez toate forțele.

Mica mea zână mă salvase, mă adusese aici, riscase enorm pentru mine, ajunsese pe mâna poliției, poate că acum o anchetau, poate că acum o certau părinții, poate că aveau s-o închidă într-o cușcă, mai știi? și eu stăteam aici și-mi plângeam de milă, când eu eram cel salvat, cel liber?

Păi, am Văzut-o eu vreodată pe Serena plângându-și de milă?

Hai, adună-te, hai!...

Sigur, nici să râd nu-mi venea. Acum, „Munții D'Or" din Sinaia nu mai păreau chiar așa însoriți ca-n zilele duse, iar imensitatea lor mă copleșea când mă gândeam că am rămas absolut singur aici.

Dar gata cu despicatul tristeții în patru! mi-am zis.

M-am scuturat, m-am adunat și, chiar din prima seară, am hotărât să mă întorc în vila noastră, să văd dacă se mai poate face ceva. Era limpede că nu mai puteam locui acolo, cuibul ne fusese deconspirat, nu mai era sigur. Însă poate reușeam să recuperez câteva lucruri.

și am reușit!

Când s-a lăsat seara, am cercetat din depărtare casa. Era beznă în toate încăperile, nici un semn că ar mai fi rămas pe acolo vreun om. Sigilaseră intrarea, închiseseră și ușița noastră secretă din spate și

plecaseră cu toții.

Am aterizat cu grijă în balconul nostru din spate, am împins fereastra și ea s-a deschis fără nici o problemă. Am ajuns în turn, de acolo am coborât în camera noastră. Am tras de sub pat ce voiam, adică rucsacul Serenei, am scotocit, am dibuit și am scos de acolo lucrurile mele. Pelerina și pălăria de fetru!

Știam că-mi vor trebui.

Mi-era greu să zbor încontinuu, mi-am zis că n-am încă atâta putere, o să am nevoie să merg și la pas, prin oraș, deghizat, măcar în zilele și la orele când nu era multă lume prin stațiune. Iar pentru asta îmi trebuiau hainele.

În timpul zborurilor din zilele trecute, pusesem ochii pe un loc unde mă puteam oploși, măcar temporar. Un stejar mare, unde probabil niște copii sau părinții lor montaseră cu mult timp în urmă niște scânduri. De parcă ar fi vrut să-și facă o căsuță în copac. Dar nu o terminaseră și apoi o abandonaseră, pe urmă trecuseră anotimpuri peste ea, scândurile se înnegriseră și se înclinaseră ușor. Pentru mine, era ascunzișul și adăpostul perfect! Chiar semăna cu platforma mea de la Zoo.

V-ați putea mira. De ce mi-aș fi dorit o casă care să semene tocmai cu cea de la Zoo? Ei bine, o casă-i o casă, iar omul, când e singur pe lume, are nevoie de orice îi amintește de ceva familiar. Omul sau, mă rog, pasărea. Mie platforma aceea mi s-a părut minunată! N-aveam de gând să cad în nas dormind pe vreo creangă necunoscută și fragilă. Mi-e greu și acum să fac asemenea exerciții de echilibristică. În plus, mi se părea important să am un acoperiș deasupra capului. Două scânduri erau mai bune decât nici una.

Mi-am dus în căsuța din copac pelerina și pălăria, apoi am mai făcut un drum și mi-am adus și blocul de desen și pixul-pană. Mi-am propus să aduc, în zilele următoare, și ceștile noastre albe, și orice alt lucrușor care mi-ar mai fi amintit de Serena. Îmi rămăsese gândul la puloverul ei, lăsat pe marginea patului în goana plecării.

Sălbatic, sălbatic, dar să am și eu parte de un strop de confort și alinare. Să mă simt și eu bine, ca omul!

A doua zi m-am trezit rupt de oboseală după zborul lung și toate emoțiile despărțirii. Și totuși, în lumina noii zile, din căsuța mea unde nu dormisem chiar rău, totul se vedea altfel. Viața cea nouă părea iarăși posibilă. O limpezime albastră a zorilor m-a alinat, m-a încurajat și mi-a șoptit ce să fac, înainte de toate: lista de priorități!

Trebuia să fiu practic.
Trebuia să mă mișc.
Trebuia să fiu ca Serena!

Nu un „zân”, dar o ființă pusă pe treabă, nu una care-și plânge de milă. La ce bun să fiu un amărât care-și frânge mâinile, pardon, aripile de neputință și se freacă la ochi smiorcăit și înfrânt?

Așa că am apucat blocul de desen ca să scriu. Însă am constatat că toate colile erau scrise. Pe ultima scria, mare, ACASĂ. Mi-am amintit când scrisesem asta, în cea din urmă seară a noastră. Mi-am

propus să folosesc pagina asta cândva, cât de curând. Mă și vedeam instalat undeva, cu foaia prinsă pe perete, în camera mea.

Cum nu mai aveam pe ce scrie, m-am uitat mai în urmă în blocul de desen și-am ales coala cea mai goală, adică cea pe care scrisesem un singur cuvânt, și acela scurt: DOR.

Acolo mi-am așternut lista de priorități, cu litere clare și mari, dar atent să-mi mai rămână loc în partea de jos, în caz că mai doream să adaug și altceva după un timp:

Asta trebuia rezolvat.

Să rezolv cu frigul care avea să muște tot mai tare.

Să rezolv cu foamea care avea să devină tot mai puternică.

Să rezolv cu casa, fiindcă n-aveam cum să rezist iarna în căsuța din copac.

Asta trebuia să mă țină o vreme ocupat.

și gata cu plânsul, că doar nu ești găină! mi-am zis, amintindu-mi că văzusem din zbor, în curtea unei case de pe lângă gară, într-un cârd de găini, și una golașă, neagră, semănând izbitor cu o caricatură de condor.

Privind lista și gândindu-mă de unde să încep, am tăiat cu o linie cuvântul vechi, DOR. Am sperat ca astfel junghiul ca o gheară din piept să slăbească, măcar pentru o vreme.

și așa s-a întâmplat. M-am simțit îndată ușurat.

N-aveam cum să știu că, după un timp, dorul pus deoparte o să răbufnească și mai tare. Dar mai avem ceva drum până acolo.

Capitolul 3

Doi ochi mari sclipind în noapte
Doi ochi mari sclipind în noapte

Tăiasem eu cuvântul DOR, dar primul lucru pe care l-am făcut atunci a fost să mă duc în fosta casă și să aduc în căsuța din copac puloverul Serenei și ceștile noastre.

Puloverul, albastru cu nasturi în față, e drept, slujea și pentru prima prioritate de pe listă: Frigul. Însă eu nu l-am folosit în noaptea următoare ca să mă îmbrac cu el, cică să-l țin, frumos împăturit, sub cap, ca pe-o pernă. Așa am putut dormi mai bine în toate nopțile următoare, stând cuibărit pe o parte, cum mă obișnuisem în ultima vreme, în poziția unui om care doarme în pat, legănat de mirosul și amintirea Serenei.

Știu, gestul meu ar putea părea atât de copilăresc sau romantic... Dacă ar afla despre asta un străin, ar râde de mine. Dar să râdă primul acela care n-a dormit niciodată cu un obiect îndrăgit sau care-i amintește de cineva îndrăgit!

Puloverul Serenei, devenit temporar o pernuță moale și înmiresmată, era totodată și garanția că n-o să mor de frig la iarnă. Mă aranja și că este albastru. La 0 adică, puteam chiar să zbor îmbrăcat, pe gerurile cele mai mari, fără să fiu văzut. Deveneam una cu cerul!

totuși, ca să rezolv cu adevărat chestiunea Frigului, trebuia să abordez prioritatea cu numărul trei de pe listă: Casa. Fiindcă eu la Zoo n-am petrecut niciodată, dar niciodată în cei patruzeci de ani ai mei, o iarnă pe-afară. Cunosc frumusețea zăpezii și-a țăturilor doar văzută de după un geam. De cum dădea prima brumă, îngrijitorii noștri ne adunau și ne băgau în pavilionul păsărilor, fie că te numeai condor, vultur american sau uliu șorecar, buhă, păun, flamingo sau tucan. Acolo, în încăperile noastre mici și umede, urmăream pe fereastră cum tot peisajul se albește, auzeam cum șuieră vântul, vedeam cum cresc țături la streșini. Abia într-un târziu, când răbdarea noastră ajungea la capăt și eram cu toții sătui de cei patru pereți ai cuștilor noastre, venea primăvara și puteam să ieșim, în sfârșit, la aer.

Dar Casa nu era încă urgența mea de prim rang. Simțeam în bătrânele-mi oase că vremea îmi mai acordă un răgaz de două-trei săptămâni, poate chiar mai mult. Puteam să mai dorm un timp aici, în căsuța din copac.

Trebuia să mă ocup de prioritatea numărul doi, și anume Foamea.

Da, reușisem în ultimele zile să-mi potolesc singur foamea cu câte-un biet păsăroi bătrân sau prea tânăr găsit deja prăbușit pe pantele astea-înverzite, o gaiță, un porumbel, o cioară grivă sau ouă proaspete de-ale lor, dar meniul meu era întregit de tot ce-mi aducea draga de Serena. Ouă de la magazin, în cofraje de câte sase sau zece, și carne și banane și lapte și atâtea bunătăți de la care mă coloram în te miri ce nuanțe, de plăcere și de uimire, încât mă speriam și eu de figura mea când mă zăream în oglinzi. Ei bine, acum eram pe cont propriu.

sălbăticie, frățioare, asta ai visat, asta ai!

Foamea, drăguțule!
Foamea!

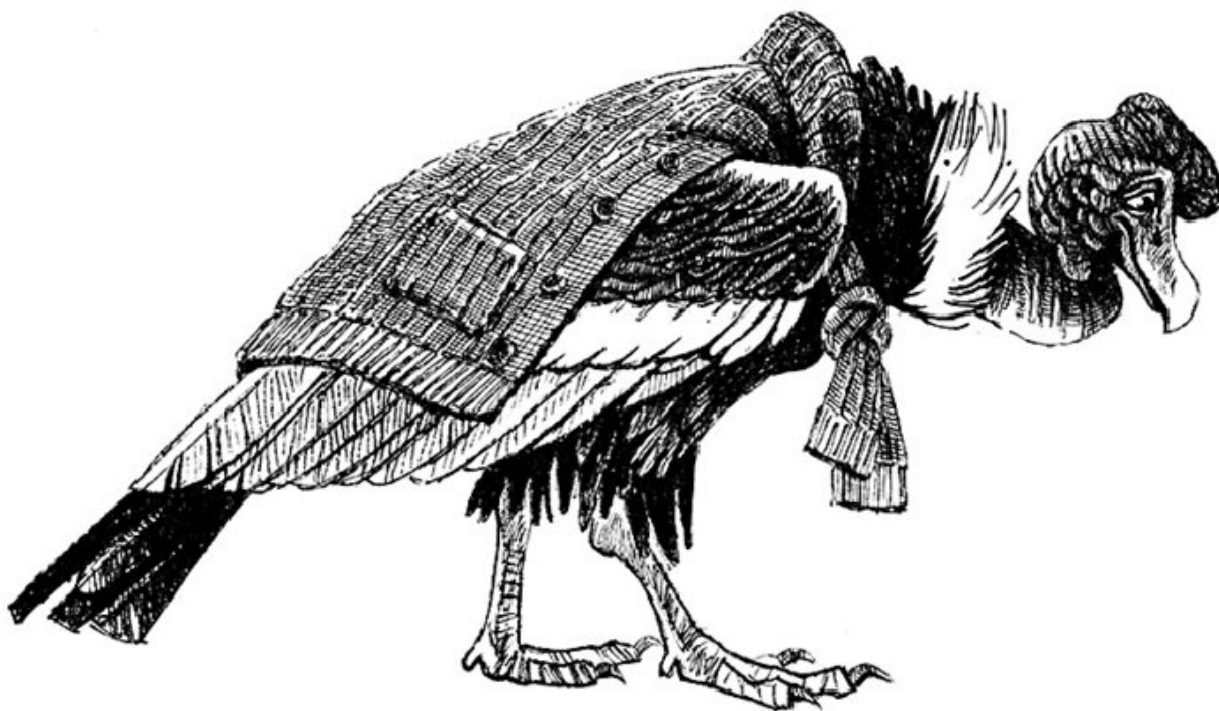
De unde să fac eu rost de hălci de carne așa mari, cum ne aduceau Clonț și Piciorong cu roaba, la Zoo? De unde? Eu n-am omorât pe nimeni niciodată și n-aveam de gând săomor nici acum. De altfel, citisem negru pe alb despre mine, la computerul Serenei, acasă la ea, iar apoi și în enciclopedia din vila noastră, că eu mănânc doar ce găsesc deja prăbușit la pământ, biete animale de talie medie sau mare răpuse de bătrânețe sau de vreo slăbiciune.

Am blândețea în codul genetic.

Am blândețea în oase.

Da, și am foamea în stomac...

Iată prioritatea la care mă gândeam în serile lungi, înainte să adorm, întotdeauna cu burta cam goală. Foamea.

Atunci, în primele nopți petrecute afară, tremurând ușurel, mai degrabă de singurătate decât de frig, mai degrabă de griji și dor decât de spaimă, se întâmpla întotdeauna ceva înainte să adorm. Din lista de la capul meu, DORUL se ridica din pagina nevăzută, în beznă, și mă trăgea insistent de o aripă.

Tot ceea ce uitam peste zi, când mă luam cu treabă, revenea seara și noaptea cu mult mai multă forță. Mă surprindeam că mi-e dor nu doar de Serena, ci de toate ființele cunoscute și dragi din București, vecini de la Zoo, cu pene sau fără. De Matilda cea albă și nespus de frumoasă, de câinii de prerie jucăuși și hazlii, de tucani și de cerbi, de lei și de lupi și de râși, de mirosul de acolo, de sunetele de acolo, de tot ce mi-era cunoscut, familiar. Ce jalnic, ce jalnic de dor!

Uneori, când să ațipesc, mă trezea deodată un foșnet, un sunet stins care părea că vine de aproape și atunci, neclintit pe platforma mea de scânduri, deschideam ochii. și mi se părea că văd, chiar în față, în frunzișul unui copac, doi ochi rotunzi, foarte mari, de-un portocaliu intens, arzând ca nestematele în lumina argintată a lunii și privindu-mă fix.

- Matilda? Întrebam uluit și dădeam să mă ridic într-un cot. Matilda, tu ești?

Căci ochii semănau izbitor cu ai ei, cu ai bufniței polare, vecina și prietena mea din Băneasa.

Însă atunci nestematele se stingeau, ca două stele ce dispar brusc sub un nor, și nu îmi răspundea nimeni, se auzea doar ecoul glasului meu, poate și-un foșnet slab între frunze, iar eu pricepeam că n-a fost decât o părere. Eram singur aici, singur cum nu mai fusesem vreodată.

Capitolul 4

Prima captură și un aliat prețios

În zilele următoare m-am ocupat de Foame, ca prioritate cu maximă urgență, dar am văzut cât de cât și de Casă, din mers. Fiindcă, inevitabil, mergeam mult, tot studiind variante.

Zburam peste văile și munții din spatele casei mele, scrutam din înălțimi toate coastele. Așa am văzut căprioare, ciute și cerbi înaintând în șiruri tăcute printre copaci, niște siluete atât de delicate și misterioase, încât ai fi putut crede că doar le-ai visat. și grupuri de porci-mistreți, tot în șiruri, strecurându-se prin văi și printre maluri de pământ, căutând întruna ceva, poate doar un loc unde să locuiască mai bine, poate doar ceva de mâncare, exact ca mine. Mă înduioșa să văd cum umblă mereu în grupuri, în familii, porcii mari înaintea, porcușorii mici în urma lor, mulți, grăsunii, plini de Viață, puși întotdeauna pe joacă. și urși am văzut, o ursoaică enormă, cu doi pui pe urmele ei, niște gheme de plus, așa păreau văzuți de sus, din înălțimile unde mă roteam căutând, studiind, învățând. Căci se poate spune că învățam atunci, în primele zile.

Tot ceea ce știam eu de la Zoo despre animale trebuia reînvățat. Aici, în sălbăticie, lucrurile erau complet diferite. Nu mai stăteam fiecare în cuștile noastre, așteptând plictisiți, adormiți, furioși sau sătui de viață să treacă îngrijitorul și să ne azvârle fiecăruia porția. Nu ne mai trânteam pe o parte, cu burta în sus, ascultând cum ne strigă vizitatorii una, alta. Aici totul era în mișcare și încărcat cu o miză.

Miza, bătrâne, este chiar Viața!

Aici totul este pe viață și pe moarte, mi-am zis.

Vorbeam mult singur, din nou, după ce mă părăsise Serena.

Miza, da, chiar viața era.

și tot zburând eu așa, în primele zile n-am găsit mai nimic de mâncare, dar tot m-am ales cu câte ceva. Am învățat un pic care e mersul lucrurilor în natură și am recuperat din casa noastră acele câteva obiecte despre care v-am spus deja, la care-am mai adăugat enciclopedia mea cea dragă, fără

de care mi-ar fi fost mult mai greu singur pe lume. și, nu în ultimul rând, am făcut rost de-o plăcută cu un „7”. Am găsit-o pe jos, în noroi. Am spălat-o la râu. O plăcută așa cum am Văzut că au toți oamenii pe case. Pentru a face chiar casă dintr-un loc oarecare, mi-am zis. șaptele ăsta, scris cu alb pe verde, mi l-am proptit frumușel pe căsuța mea din copac, să se vadă limpede că e ocupată.

Căsuța mea!

Iar apoi a venit și ziua primei adevărate capturi.

Îi voi zice captură fiindcă am înțeles repede că și dacă pui mâna, adică gheara, și mănânci animale răpuse de bătrânețe sau care au pierit din cauza propriei lor slăbiciuni, tot trebuie să te miști iute și cu hotărâre, să revendici și să pui stăpânire, altfel adormi cu mâțele chiorăindu-ți de foame.

Era o dimineață ca oricare alta, mă roteam dincolo de Pelișor, când mi s-a părut că undeva între niște stejari a apărut un dâmb maroniu care nu exista înainte.

Nu era un dâmb de pământ, am priceput rotindu-mă din ce în ce mai jos. Pe măsură ce coboram, vedeam tot mai bine: era un mistreț.

Un porc-mistreț uriaș, culcat pe o parte, care nu mai mișca. M-am lăsat pe pământ, ceva mai departe. M-am apropiat cu precauție. Părea să doarmă. Mi-am dres glasul. Am fosnit din penele mari de la capătul aripilor. M-am prefăcut că mă împiedic de-un ciot. Am icnit. Am tușit. Nimic. Nu mișca.

- Bună ziua, am zis. Nici o tresărire.

- Domnule, nu vă supărați...Nici gând să se supere.

Era limpede. mistrețul trecuse de curând în lumea celor care nu se supără și nu mai cuvântă.

- Oh, am oftat, un pic încurcat. Ce-am făcut mai departe? Am făcut ce trebuia să fac.

Rusinat, dar îngrozitor de flămând, l-am împins ușurel pe porc cu capătul aripii în spinare.

- Nu mai trăiește! s-a auzit o voce groasă, de undeva de sus. Ce nu e clar?

Am tresărit groaznic.

Cu aripa apăsată pe inimă, am ridicat privirea și-am văzut cine vorbise. Era un corb de toată frumusețea, mare și negru din vârful ciocului până-n vârful cozii și-al ghearelor. Prima ființă care-mi vorbea de când rămăsesem singur în Sinaia. În grai animalier, desigur, cum vorbim noi între noi. M-am emoționat foarte tare... Cred că mă îmbujorasem tot, dar am căutat să mă stăpânesc, să mă înfoi, să par sigur pe mine, doar sunt ditamai condorul, nu vreo găinușă de curte.

Până să apuc să zic ceva, corbul a continuat:

- Nu mai trăiește. Ai de gând să-l halești sau nu? Că mai stau și alții la rând!

Corbul aștepta, vezi bine, să-l încep eu, ca să-l termine el. Atâta lucru știe și unul ca mine. O pasăre ca el nu poate face față unui mistreț. și, dacă eu mă pricep la începuturi, el e maestru în sfârșituri. Eu pot mânca foarte mult în prima zi, dintr-un animal măricel, în vreme ce un corb poate continua, poate ciuguli de pe un hoit deja sfârtecat și poate veni și-n zilele următoare să se tot înfrupte din el.

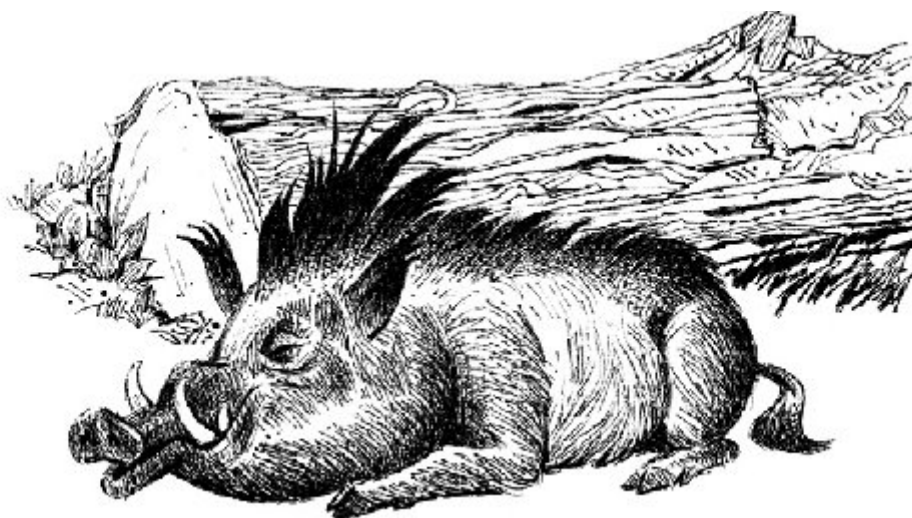
Atunci, ce era să fac? L-am început.

Nu mă întrebați cum, că ușor nu mi-a fost. Dar, în asemenea situații, realitatea e că te poți baza pe instinct. Iar foamea naște instincte foarte bune. Nu m-am mai gândit la nimic. Am mâncat, fără să mă mai gândesc că un porc e un porc. Era de mâncare. Și fără să mă mai gândesc că deasupra capului meu stătea corbul, care mă privea cu atenție.

Chestia e că, odată ce-am început, a fost cât pe ce să nu mă mai pot opri.

Porcul uriaș avea o carne gustoasă și proaspătă, era incredibil de bun, și sunt sigur că nu doar fiindcă eu nu mai mâncasem carne de vânat, deci de sălbăticiune, din anii copilăriei. Dar era prima mea captură, ca adult, în libertate. Era bun, era delicios și eu eram îngrozitor de flămând.

Apoi, se știe, noi putem mânca enorm la o masă, după zile de flămânzeală. Prețul e că apoi nu ne mai putem ridica de la sol. Exact ceea ce s-a și întâmplat.

...—

Sătui și greoi, m-am tras sub un brad ca să-mi fac siesta, invitându-l pe corb să poftască la masă. N-a așteptat prea mult. A coborât și s-a înfruptat și el cât a putut, plescăind încântat. Încă mai era o grămadă de carne pe mistreț.

- Era păcat de-asa frumusețe să se prăpădească degeaba, a zis.

Înainte să plece, ținându-l prin frunzele ruginii cu o vioiciune de invidiat la o pasăre cu burta plină, m-a rugat să nu mai spun nimănui de captura noastră, căci el are să mai vină aici și-n zilele Viitoare, poate și cu soția și copiii, dacă eu n-am nimic împotriva. N-aveam.

- De acord, cum să nu, am zis.

Din partea mea, putea să vină și cu prietenii.

- Nu, fără alți prieteni, a zis. Rămâne doar între noi.

Am schimbat câteva amabilități, iar la final mi-a propus să facem o înțelegere. El să-mi semnaleze când zărește câte-o captură serioasă, iar eu să vin și să-ncep. El se va ocupa cu terminatul.

Am stabilit semnalul: un „Crooo” lung și trei scurte, urmate de-un şuierat.

S-a proptit bine în picioare și-a scos semnalul, împingând din gât înainte și scoțând sunetele stabilite:

- Crooo, cro-cro-cro, piuuiiiit! Era ușor de recunoscut fată de croncănitul obișnuit al corbilor, adică „Crooo-crooo!”, două croncăneli lungi și joase, deloc asemănătoare cu ale ciorilor, care fac „Craaa-craaal”. Am bătut palma și dus a fost.

- Abia aștept să-i zic nevesti-mii! a spus mai mult pentru sine, luându-și zborul.

Am adormit împăcat și-am dormit câteva ceasuri acolo. Am rămas așa, prăbușit, chiar și după ce m-am trezit. Mi-era imposibil să mă misc și oricum nu mă grăbeam nicăieri.

Foamea fusese bifată.

Aveam de-acum și un aliat prețios.

M-am tot gândit la asta, privind în josul coastei, printre trunchiurile copacilor. Se zărea frumos Pelișorul de aici, în lumina apusului. Dacă mișeam ochii, vedeam chiar și balconul în care aterizasem după primul meu zbor, acolo unde mă găsisese Serena după o noapte și-o zi.

M-am gândit ce-ar fi să mă duc acolo, să dorm iarăși în balconul acela mititel și să o aștept, prefăcându-mă că de fapt nici nu aștept, iar a doua zi, ca prin minune, să o văd iarăși în iarbă, jos, să o aud strigându-mă pe nume. Numai gândindu-mă la asta, am și auzit în gând cum răsună vocișoara ei cunoscută și dragă:

„Isidor! Isidor!...”

Imaginea balconului s-a închețoșat și a dispărut, dincolo de lacrimile care mi-au inundat ochii.

Nu, Isidor. Fă bine și tine dorul departe, mi-am zis.

M-am șters la ochi cu vârful aripii. și-am văzut că îmi rămăsese ceva roșu pe pene. Trebuia să caut un pârâu, de îndată ce eram iarăși capabil să zbor, ca să mă spăl de sângele mistrețului, care mi se uscaseră pe aripi și pe obraji.

M-am îngrozit când mi-am văzut fata, pe inserat, în apele râului.

Eu, să arăt în halul ăsta?

Ce figură de criminal feroce, cu urme de sânge pe tot capul, în creștet și pe obraji și pe gulerașul meu imaculat, alb! M-am spălat insistent, amintindu-mi, la fiecare plonjare

cu capul în apa rece și clară, cum mă vârâsem în hoitul mistrețului, cum scobisem cu poftă după cele mai fragede organe, cum rupsesem bucăți de carne dulce și bună, uitând de orice urmă de bune maniere sau elegantă. Unde era condorul care bea lăptic din cești de porțelan, stând picior peste

picior, în balcon, cu Serena?

Cine eram eu, cu adevărat? Acela sau ăsta?

Retras în căsuța mea din copac, care purta acum numărul 7 și era populată cu fel și fel de lucrușoare omenești aduse din Vilă, m-am gândit toată seara la asta. Cine sunt eu? Cât animal și cât om? Cât sălbăticiune, cât pasăre domesticită? Cât fiară și cât pasăre blândă și civilizată, supusă unor reguli oarecum omenești?

La Zoo mi se spunea că-s sălbatic.

Dar în sălbăticie mă pomeneam că mă simt mai degrabă domestic.

Însă nici găinușă golașă nu eram, cu tot sângele ăsta de fiară cu care mă mânjisem pe cap.

Nu știam, zău dacă mai știam.

În căsuța mea din copac, mi-am cântat un cântecel inventat pe loc, cum făceam înainte, la Zoo, ca să-mi alung neliniștea și să-mi mai alin supărarea:

Stau și-mi cânt, stau și-mi cânt,

legănat pe-nserat

într-o casă, într-un brad,

între cer și pământ:

Cine-am fost, cine sunt?

și iarăși, la scurt timp după ce s-a lăsat întunericul de-a binelea, odată cu stelele de pe cer s-au ivit și cei doi ochi mari și aprinși, scânteind ca nestematele-n noapte.

- Matilda, tu ești? am strigat.

Îmi doream cu disperare să fie ea, să-mi răspundă. Dar ochii, ca și data trecută, au sclipit și s-au stins.

Capitolul 5

La bufet

Stau ,și-mi cânt, stau și-mi cânt,

legănat tra-la-la

între cer și pământ:

Cine-am fost, cine sunt?

Fredonam întruna cântecelul meu în zilele următoare, obsesiv, în plimbările la pas sau în zbor. Adăugam câte-un vers, ștergeam câte-un vers, dar întrebarea esențială rămânea.

Cine eram eu cu adevărat?

În perioada care-a urmat, am hotărât să caut și metode ceva mai elegante de-a face rost de mâncare.

Cum nu aveam la îndemână nici un ghid scris despre „Cum să te descurci singur pe lume odată scăpat de la Zoo”, am început prin a spiona pe lângă oameni.

Nu departe de Vila noastră, adică a Serenei și a mea, dar și de noua mea căsuță din copac, ceva mai sus pe bulevardul central, era un hotel mare, de patru stele, pe unde se perindau o grămadă de Turiști chiar și în perioadele când stațiunea nu era foarte aglomerată, ca acum. Știam că acolo se mănâncă foarte bine la micul dejun. Îi tot auzeam pe oameni vorbind, la prima lor plimbare din zori:

- Cum ați dormit? se întrebau unii pe alții.

- Bine, răspundeau.

- și micul dejun cum este?

- Bufet suedez. Excelent, își ziceau. N-ați fost?

- Acum mergem și noi.

La ora aceea, oamenii abia se dezmeticeau, își vorbeau cam monosilabic, erau cam morocănoși. Mi-am dat seama imediat că lucrul ăsta era în avantajul meu.

M-am apropiat cât am putut, trei dimineți la rând am stat cocoțat pe o creangă joasă, cu trupul lipit de trunchiul unui molid din spatele restaurantului hotelului și-am studiat terenul. Am adunat informații. La început, eram atât de încântat de tot ce vedeam, încât îmi venea să-mi notez! Dar de unde atâta hârtie? Am băgat la cap. Un păsăroi mare ca mine și de vârsta mea are o memorie bunicică.

Rând pe rând, se aprindeau lumini la ferestre, apoi se stingeau: oamenii coborau din camerele lor ca să mănânce jos, în restaurantul hotelului.

Erau îmbrăcați simplu, de casă, își aruncau pe ei un pulover, nu chiar hainele groase, de stradă. Căutau să-și ascundă obrajii, privirea, de parcă le-ar fi fost rușine că sunt încă destul de somnoroși.

Se evitau.

Abia de-și vorbeau.

Abia de se priveau.

Chelnerii stăteau cu mâinile împreunate la spate și supravegheau sala, dar mai degrabă se uitau în gol, gândindu-se la ale lor, cam somnoroși și ei. Doi, trei indivizi preocupați să umple tăvile cu mâncare și carafele cu băutură. Nu serveau turiștii la mese, așa cum vedeam pe la terase.

La capătul celei de-a treia zile de spionaj, mi-a fost clar: trebuia neapărat să încerc!

Dis-de-dimineață, mi-am pus pelerina și pălăria. Mi-am aranjat gulerașul de puf, să stea frumos la spate și-n față. Am atacat chestiunea frontal: am intrat pe ușa din față a hotelului. M-am gândit că o atitudine cât mai omenească va atrage atenția cel mai puțin. Doar nu puteam să intru în zbor, pe fereastră. Și-apoi, era frig, rareori cineva deschidea o fereastră în restaurant.

La recepție era o fată care visa cu bărbia în palmă și citea ceva din telefon. Eram pregătit să inclin scurt din cap dacă-mi dădea bună ziua. Dar nu mi-a dat. Nici n-a ridicat privirea spre mine. M-am îndreptat spre scări. Am urcat două etaje, amuzat de covorașul moale, vișiniu, în care mi se scufundau plăcut tălpile. De la etajul doi, am coborât cu liftul. Am ieșit din lift ca tot omul și m-am îndreptat cu pas sigur spre restaurant.

Încă din holul larg se auzeau clinchete de farfurii și tacâmuri și ceva murmur de glasuri. M-am privit din mers, cu coada ochiului, într-o oglindă, mi-am tras pelerina în jos, ca să-mi acopere bine picioarele, m-am îndreptat de spate și, doar cu capul plecat, însă privind atent în stânga și-n dreapta și înainte, am intrat.

Nimeni la intrare. Câțiva oameni la mese.

Cunoșteam deja bine teritoriul pe care aveam să-mi duc bătălia.

Masa mea preferată, pe care mi-o alesesem zilele trecute, când pândeam din copac, era liberă. Minunat! Mi-am luat o farfurie din turnul de lângă ușă, am adăugat pe ea ce- am poftit, cât de

repede am putut, însă atent să nu par hămesit, să nu atrag atenția cu disperarea mea și cu graba. Mi-am luat câteva chifle albe cu semințe, un cub de unt, trei ouă fierte, câteva feliuțe de șuncă și brânză, m-am strâmbat la roșii și castraveți și m-am îndreptat spre măsuța mea, rotundă și mică, de la fereastră.

Aici, în sfârșit așezat, am putut cerceta mai bine situația. Hăpăind dintr-o chiflă unsă cu unt și-un ou cald, am trecut cu privirea peste toți cei din sală.

Erau oameni de toate felurile, și bătrâni, și tineri, și copii.

În mintea mea, i-am așezat ca pe-o tablă de șah. Am Văzut care erau „piesele” periculoase și cele inofensive. Cele trase pe linie moartă, care nu mă puteau amenința, și cele active, care puteau oricând să mă atace.

„Piesele” inofensive aveau farfuriile atât de pline, cu vârf, încât era greu de crezut că aveau să se mai ridice în curând de la masă ca să-și mai ia altceva. Oamenii mâncau preocupați, cu capetele plecate asupra bucatelor: își tăiau în feliuțe mărunte mezelurile, își ungeau feliile de pâine prăjită cu unt, își amestecau cu lingurița în cafeluțe și ceaiuri. Unii se uitau la televizorul prins pe peretele de la intrare, deci în partea opusă locului unde stăteam eu, alții priveau în gol sau în telefoane ori în tablete.

„Piesele” periculoase erau mai ales părintii copiilor mici. Micuții cereau întruna ba clătite cu

dulceață de afine, ba încă o felie de chec sau o brișă, astfel că părinții săreau în picioare, de parcă ar fi avut arcuri, când te așteptai mai puțin.

De la distanța mea, i-am urmărit și am încercat să-mi stabilesc un culoar liber.

De cum l-am găsit, m-am ridicat și mi-am luat tot ce am mai poftit.

Două brișe.

O cafea lungă, cu mult lapte.

O ceașcă de ceai.

Câteva felii de chec cu cacao.

Retras iarăși la masa mea de la fereastră, am savurat totul pe îndelete, simțind cum mă colorez pe cap în toate nuanțele, de la minunatele gusturi.

Era grozav, mă relaxasem. Nici nu mi-aș fi imaginat că totul poate fi așa simplu.

Puteam reveni aici de câte ori doream. Nu zi de zi, dar măcar o dată la trei zile. Sau o dată pe săptămână.

Ah, mâncarea asta, asemănătoare cu ce-mi dădea Serena acasă la ea, era extraordinar de gustoasă.

La un moment dat, am Văzut cum unul dintre chelneri, un bătrânel cu chelie și ochelari groși, purtând cămașă albă și vestă neagră, care își făcea de lucru pe la turnurile de farfurii de la intrare, se îndreaptă spre masa mea. Mi-am umplut bine gura cu o felie de chec și, mestecând lent, cu capul plecat, am așteptat să văd ce vrea de la mine. În ultima clipă mi-am acoperit și fata cu un șervețel, prefăcându-mă că mă șterg tacticos.

- Totul e-n regulă, domnule? m-a întrebat când a ajuns lângă mine.

Am dat din cap că da. O singură dată și clar. În mintea mea, era justificat faptul că nu vorbesc: doar aveam gura plină. Nici nu puteam, nici nu era politicos.

Însă chelnerul bătrânel nici n-a așteptat să-i răspund. A adunat farfuria mare, cu resturile de la primele feluri de mâncare, și mi-a și întors spatele.

Am observat apoi că așa făcea peste tot. Strângea farfuria, puneă întrebarea doar ca să se afle în treabă și, până să i se răspundă, el se evaporă.

Ah, ce minunată treabă e micul dejun la hotel!

Ce splendidă invenție pe lumea asta este bufetul suedez!

La asta mă gândeam, sorbind din cafeaua excelentă, stând picior peste picior. O, acum să mă vadă Matilda! Acum să mă vadă Clonț și Piciorong! Asta da libertate, ei, asta da viață!

Mulțumesc, Serena, să trăiești o mie de ani! am zis în gând, ridicând ceșcuța în aer.

și brusc, în toată bucuria clipei, am simțit tristețea strecurându-mi-se iarăși în suflet.

Să trăiești o mie de ani și să nu uiți să mai vii pe la mine!

Lumea din restaurant era dintr-odată mai numeroasă.

Se vede treaba că cei mai mulți oameni vin la masă după ora opt, când se luminează bine, mi-am zis. Să nu uit treaba asta. Să încerc să vin cât mai de dimineață în zilele următoare. Nici chiar primul, să nu sar în ochi, dar măcar cum am venit azi sau un pic mai devreme.

Din fericire, majoritatea turiștilor stăteau la mesele de la intrare, din preajma tăvilor cu mâncare.

Lângă mine, la mesele acestea îndepărtate, de la geam, nu se așezase nimeni până acum.

Chiar și așa, o „piesă” periculoasă s-a ivit brusc, de unde nu mă așteptam. Sorbeam ultimele picături de cafea și adunam cu grijă ultimele firimituri de brioșă din farfurie. Atent să nu-mi umplu burta până nu mai pot să mă mișc, mă pregăteam să mă retrag discret, ca o Cenușăreasă la bal, când s-a produs neașteptatul atac.

Un băiețel micuț, doar un ghemotoc roșcovan și creț, de doi-trei ani, pe care nu l-aș fi bănuț de atâta perspicacitate, s-a pus, brusc, pe strigat, privindu-mă cu ochi mari și arătând cu degetul fix înspre mine:

- Vulturele!

Părinții s-au uitat la el și-au început să râdă:

- Fluturile? Nu e nici un fluture, scumpețe. Ia și papă! Gura mare. Bea lapte!

Apoi s-au uitat în jur, la lumea care se oprișe din mâncat și privea copilașul care, din câte înțelegeau ei, credea că a văzut un fluture prin aer.

Eu însă vedeam limpede că micuțul nu arată în aer, ci mai departe, spre mine, și știam și ce-a strigat. Copilul văzuse „vulturul” din capătul sălii, adică pe mine.

Ah, de n-aș fi auzit acest „vulturele” de o mie o sută treizeci și nouă de ori înainte, în cușca mea de la grădina zoologică, poate că nici eu nu mi-aș fi dat seama ce strigă.

- Vulturele! Vulturele! ..., a continuat să strige copilașul.

Am lăsat ușor ceasca pe masă și mi-am acoperit un ochi cu capătul aripii. Am încercat să-i fac cu ochiul, așa cum mă învățase Serena. Doar, doar băiețelul înțelege și tace. Era vorba de complicitate aici. Dar el, nu și nu. Cu cât părinții îi arătau că nu-i nici un fluture și îl îndemneau să bea lapte, el se încăpățâna și striga tot mai tare.

- Vultureleee!

De-acum, toată lumea din restaurant se uita înspre copil. Toți, dar absolut toți oamenii stăteau cu spinarea la mine.

Am profitat de moment și, prin spatele tuturor, printre șirurile de tăvi cu mâncare și primele rânduri de mese, mergând cu un aer cât mai firesc, cu pălăriuța trasă bine pe ochi și cu o chiflă în buzunar, m-am strecurat afară din restaurant și, apoi, din hotel.

Mi-am promis să revin, însă nu foarte curând.

Capitolul 6

Gustul copilăriei!

Zilele următoare le-am petrecut mai ales căutând o casă. Cel puțin, asta-mi propusesem să fac. Mă uitam la tot ce era părășit sau cu un banner care anunța „De închiriat”, „De vânzare”, dar nimic

nu mi se părea tocmai potrivit. Nimic nu semăna cu vila unde locuisem cu Serena. Fiecare casă avea un neajuns sau altul. Ba era prea la strada principală, ba avea ferestre doar pe o parte, ba îi lipseau ceva geamuri, ba zăream vizitatori interesați să o cumpere sau turiști curioși care se apropiau prea mult, admirând frumusețea ei lăsată-n paragină.

În mintea mea, făceam liste cu avantaje și dezavantaje, dar știam că, dacă va da primul fulg de nea, toată lista asta din capul meu n-o să mai facă doi bani. Vedeam în fiecare zi, în zborurile mele tot mai largi, că zăpada din vârfurile munților cobora din ce în ce mai mult. În curând avea să ajungă aici, în oraș. Îmi trebuia cât mai repede o casă.

și foamea rămânea o prioritate permanentă.

Într-o asemenea dimineață, am auzit deodată semnalul corbului, de dincolo de turnurile Peleşului:

- Crooo, cro-cro-cro, piuuuiit!

Am ridicat capul de pe puloverul Serenei, căci era foarte devreme, nici nu apucasem să mă scol.

Corbul să fie?

- Crooo, cro-cro-cro, piuuuiit! s-a auzit iarăși.

Corbul era.

M-am ridicat, am dereticat din trei mișcări în căsuță, fiindcă urăsc să las dezordine în urma mea, mai ales că se vede aproape totul de-afară, și-am pornit. Am zburat peste copaci, peste case, din nou peste copaci, peste alei și l-am văzut încă de departe, punctul negru din Vârful unui copac, aliatul meu anunțând o captură.

- Crooo, cro-cro-cro, piuuuiit!

De astă dată, corbul descoperise o căprioară.

Ah, am oftat când am zărit-o de sus, în timp ce dădeam ultima roată, înainte să cobor și să poposesc lângă ea. Mă temusem de asta... Mă temusem să nu fie un animal atât de gingaș și de tânăr, în fata căruia să mă topesc de tandrețe... Dar corbul nu trebuia să-mi înțeleagă slăbiciunea. N-aveam de gând să-l las să îmi citească emoțiile.

Însă el s-a dovedit extraordinar de discret. Nici bună ziua nu ne-am dat - abia o înclinare a capului, din partea lui și a mea -, nici alte amabilități n-am schimbat. M-a așteptat pe o creangă mai încolo cât mi-am făcut treaba, uitându-se în depărtare și șuierând ușurel pe nări, de parcă ar fi fredonat un cântecel, cu aripile bine strânse la spate.

Nu știu ce să cred despre el. Poate e doar un animal obișnuit cu lumea animalelor. Poate să te hrănești cu un alt animal este, în ochii lui, cel mai firesc lucru din lume. și totuși, nici el nu ucide. Ba nici măcar nu începe să devoreze o captură, îi lasă pe alții.

Pentru mine, însă, chiar și așa, ușor nu a fost. Fiindcă atunci când am aterizat, s-a întâmplat să văd ochii căprioarei. Am întors repede privirea, dar tot am apucat să îi văd.

Oh, ce bătlăie s-a dus pentru câteva clipe în mine!

Să renunț, mi-am dorit să renunț la toate astea și să mă duc undeva unde să pot trăi omenește, fără să fiu nevoit să mă murdăresc de sânge ori de câte ori trebuie să mănânc.

Pe de altă parte, de la micul dejun pe care-l luasem la hotel trecuseră două zile și aveam deja burta

lipită de șira spinării. Nici la capitolul curaj nu stăteam tocmai bine.
Ce nebunie mi se părea că fusesem acolo! Ce ușor le-ar fi fost oamenilor să mă prindă!
Să mă arunce din nou după gratii...

Dar vorba multă, sărăcia omului. știți cum se zice. N-am gândit în atât de multe vorbe atunci, au fost doar câteva clipe de îndoială, o luptă intensă.

Am luat o hotărâre rapid. Am fâlfâit puternic din aripi și-am stârnit un vârtej fantastic de frunze și ierburi. Ochii căprioarei s-au acoperit cu toate acestea. și atunci m-am pus pe mâncat.

Înnebunitor gustul. Ce carne fragedă și dulce, cum nu mai simțisem de mult... Era un gust îmbătător, care mă purta undeva în urmă, cu mult în urmă, în ani când trăiam în vârfurile din Munții D'Or cu părinții, și ei aduceau câte-o bucătică de căprior sus, în cuib.

Au fost odată-n Munții D'Or
mama condor, tata condor.
Trăiau pe creasta crestelor,
zburau în spuma norilor,
mâncau doar mușchi de căprior,
sorbeau din roua zorilor...

Căprioara aceasta, semnalată de corb, era mică. Odată ce mă pornisem, Simțeam că aş putea să o mănânc pe toată. Dar de sus se auzea din când în când câte-un avertisment blând:

- Crooo-crooo...

Sunetul îmi amintea de prezența amicului corb care își aștepta rândul. Așa că m-am oprit la timp, m-am retras sub un stejar și i-am făcut semn din aripă că restul e al lui.

Nu s-a repezit să mănânce. Se purta de parcă avea la dispoziție tot timpul din lume. Eleganta asta a lui mi-a plăcut extraordinar de mult. Mi-am propus să învăț de la el. Să dau dovadă de cumpătate și de răbdare pe Viitor. Nici generozitatea nu era chiar de lepădat...

Când în sfârșit a coborât de pe creanga lui, corbul a venit mai întâi aproape de mine, nu de ceea ce rămăsese din căprioară.

- Ei, cum a fost? m-a întrebat cu graiul lui domol, făcând pauze între cuvinte.
- Minunat, i-am răspuns cu toată sinceritatea. Gustul copilăriei!

Capitolul 7

Despre istețimea prietenului

Extrem de curios, chiar în seara aceea, înainte să se lase întunericul, am deschis dicționarul enciclopedic și am citit tot ce se putea despre corb.

O lectură excelentă înainte de culcare. A durat ceva până ce-am parcurs tot articolul despre noul meu prieten, mai ales că mă tot întrerupeam din diverse motive, dar am aflat lucruri fascinante.

Cum stăteam acolo, întins pe burtă și citind despre corb, mi-am amintit iarăși de zilele când stăteam exact așa cu Serena, în vila noastră, și eu citeam din cartea mea preferată despre orice pofteam. Mă uitam la fotografii și citeam despre păsări, plante, locuri și oameni și mașinării dintre cele mai bizare, inventate de ei... Dar mi-am amintit și de ziua în care, acasă la Serena, ea mi-a citit de la calculator despre condor, măsurându-mă, cântărindu-mă, gâdilându-mă la subsuoară cu metrul de croitorie, liniștindu-mă cu fel și fel de informații despre mine, de care nici măcar eu însumi n-aveam habar. Ah, zile minunate, duse de mult!...

M-am scuturat de nostalgie și, până să se ducă lumina de tot, am aflat că:
Creierul corbului este unul dintre cele mai mari creiere pe care le are vreo pasăre.

Uau, deci este deștept!

Corbii au capacitatea să rezolve probleme. Se pricep să înțeleagă situații. Știu să imite.

Stai, stai! Să rezolve probleme? Da, uite, problema mea cu mâncarea era și problema lui cu mâncarea. Rezolvând o singură problemă, el rezolvase două dintr-o lovitură, de fapt. Cine știe de ce mai era în stare păsăroiul ăsta deștept!

Mai departe, articolul insista, explicând cum se pricep corbii să imite.

Pot imita sunete din mediul lor, printre care și limba oamenilor.
Cum, cum? Am recitat. Treaba asta părea incredibilă, dar era scrisă negru pe alb. Păi, asta era ceva foarte interesant. Eu știu să citesc, el știe să vorbească omenește? Ce aliat minunat îmi făcusem fără vreun mare efort!

Pentru procurarea hranei, corbii se asociază adesea cu alte animale.
Așa e! am exclamat. Eram atât de încântat, încât îmi venea să bifez pe foaia din carte: corect
Depozitează surplusul, ascund de alți corbi.
Corect din nou! și al meu a zis că fără prieteni, doar cu nevasta și, cel mult, cu copiii.
Însă venise și a doua oară tot singur.

În continuare apărea ceva foarte bizar.

Se știe că aceste păsări fură obiecte strălucitoare pentru a impresiona alți corbi. Sunt foarte curioși și interesați de lucrurile noi și simt o atracție deosebită față de obiectele luminoase și rotunde.

Aha!... Aici am căzut pe gânduri și doar lumina din ce în ce mai slabă m-a făcut să mă scutur și să mă grăbesc să termin de citit. Să parcurg măcar o dată toată informația până la capăt. Puteam să revin oricând îmi doream.

Au un comportament jucăuș. Se aruncă în nămeți doar pentru a se distra.
Zău? Eu nu mi-l puteam imagina pe corbul meu elegant și sobru făcând una ca asta.
Dar mai știi?

Se joacă și cu alte specii. Le place să joace De-a prinselea și De-a v-ați ascunselea.

Ha! Cu alte specii? Fantastic! De verificat, dacă ajungem să ne împrietenim cu adevărat, adică dincolo de înțelegerea noastră de afaceri.

Sunt printre puținele specii care-și pot face singure jucării. Au fost văzute exemplare rupând crengi pentru a se juca cu semenii lor.

Ultimele rânduri abia am mai văzut să le citesc. Soarele trecuse de mult dincolo de munti și acum apusese undeva departe, într-un loc tainic unde eu nu ajunsesem niciodată.

M-am răsucit și m-am întins pe spate, cu cartea și puloverul Serenei proptite bine sub cap. Zâmbeam. Mă gândeam că și mie îmi place să mă joc cu bete. În cușca mea dela Zoo, rotitul bățului era una dintre îndeletnicirile mele preferate. Mă gândeam că poate la iarnă ne vom tăvăli în zăpezi împreună, corbul și cu mine. Mă gândeam că în toată singurătatea asta, în toate zilele lungi, în iarna asta care se apropia și căreia trebuia să-i fac față cumva, corbul îmi putea fi un prieten extraordinar. N-aș fi putut bănui atâtea lucruri interesante despre el.

M-am întors pe o parte, mi-am tras pe spate un colt din puloverul Serenei, fiindcă se făcuse răcoare, și atunci am văzut iarăși limpede, chiar în fata mea, pe o creangă, cei doi ochi de aur care apăreau în fiecare seară târziu, privindu-mă țintă.

- Nu știu dacă ești Matilda sau nu, am zis fără să mă clintesc. Probabil că nu, fiindcă Matilda mi-ar fi vorbit până acum. Dar, oricine ai fi, îți promit c-o să aflu. Sper să fii o ființă măcar la fel de deșteaptă și jucăușă cum e corbul.

Ochi de foc s-au micșorat și-au rămas câteva clipe așa, ca niște semiluni, de parcă posesorul lor ar fi zâmbit, cu chipul ascuns în beznă. Abia apoi, ca-n fiecare din nopțile trecute, s-au închis și s-au stins.

O să aflu, am zis iarăși, de astă dată doar pentru mine, în gând. Fiindcă băgasem la cap: corbii simt o atracție deosebită pentru obiectele luminoase și rotunde.

Somn ușor, Isidor!

Am închis și eu ochii și-am adormit fericit.

Capitolul 8

0 invitație la cină

O brumă groasă a acoperit într-o dimineață tot ce vedeai cu ochii. Frunzișul uscat de pe jos, așternut în strat gros, și ultimele frunze rămase agățate prin copaci ca o dovadă că fusese cândva vară aici. Inimi roșcate și galbene, legănate de adieri reci, erau glazurate cu cristale mărunte de gheață și totul strălucea extraordinar de frumos, ca-ntr-un basm, în clipa în care primele raze de soare se iveau de

după munte și băteau aici, peste pădurea în care locuiam eu.

Magia se destrăma, sub căldura infimă a soarelui, către prânz, când bruma se topea și totul devenea umed, alunecos. Soarele se înalta deasupra bulevardului și se retrăgea repede dincolo de munții de pe cealaltă parte, după doar câteva ore în care strălucise peste Sinaia și încălzise orașul. Și iarăși se lăsa noaptea, și iarăși tremuram sub scândurile înnegrite de ploii care încă îmi țineau loc de acoperiș.

Pe străzile străbătute de tot mai puțini turiști, aceleași frunze, purtate de vânt, se luau după mine în plimbările mele singuratice și foșneau în spatele meu, făcându-mă să tresar. Credeam că e cineva pe urmele mele, mă întorceam iute și atunci vedeam doar umbra mea și vreo frunză uscată, rostogolindu-se purtată de Vânt. Înghețate, adierile după-amiezilor cenușii îmi zbârleau penele din spinare, îmi pătrundeau ca niște degete reci de zgrițuroaică până la piele și-mi aminteau: vine iarna! Iarna e aproape, îți trebuie o casă adevărată. O casă!

Între timp, vânătoarea împreună cu corbul mergea bine. Alianța noastră dădea roade. O dată la câteva zile, auzeam semnalul lui și ne întâlneam lângă câte un animal prăbușit, un pui de mistreț slăbit și lăsat în urmă de turmă, să piară, dacă nu mai avea absolut nici o șansă de supraviețuire, vreun cerb bătrân, cu coarnele imense încă îngreunându-și capul, ca o coroană de rege, ce fusese obligat să abdice când bătrânețea devenise o povară și viața era imposibil de dus mai departe. Întâlnirile noastre ne-au apropiat tot mai mult. Schimbam întotdeauna câteva vorbe, cât timp eu îmi trăgeam sufletul după ospăț, iar el se pregătea să înceapă.

S-a dovedit că e un corb ca la carte: deștept, jucăuș și cu nenumărate talente ascunse.

Cu toate astea, încă nu îndrăznisem să îi lansez invitația la care mă gândeam, până azi. Eram atât de relaxat și râdeam de o glumă fină pe care tocmai mi-o spusese, încât m-am pomenit zicându-i pur și simplu:

- As fi deosebit de onorat dacă mi-ai face o vizită.
 - As fi deosebit de onorat dacă m-ai invita, mi-a răspuns șugubăț.
 - Atunci, sunt deosebit de onorat să te invit.
 - Iar eu, deosebit de onorat, accept! Când să fie?
 - În seara aceasta?
 - Mă întrebi sau îmi spui? a făcut el, privindu-mă dintr-o parte.
 - În seara aceasta! am zis apăsător. Ai putea?
 - As putea. Dar nu stau mult. La 7 trebuie să fiu acasă, că altfel se supără nevasta.
 - Minunat. Te aștept la ora 5, de cum trece soarele după munte. Să-ți dau direcții?
- Aici, corbul s-a pus pe un râs care i-a scuturat tot corpul.
- Direcții?

Am râs și eu. Chiar era caraghios. Bineînțeles că perspicacele corb știa de mult timp exact unde locuiesc.

Încântat că acceptase, l-am așteptat dereticând prin căsuță. Nu era mare lucru de făcut. Am aranjat enciclopedia, puloverul Serenei l-am rulat și l-am strâns la perete, ceșcuțele le-am șters bine cu apă curată, adunată din căușul frunzelor mari, și le-am pus pe un raft pe care-l înghebasem de curând pe un perete. Căsuța mea arăta chiar bine, eram curios cum o săi se pară și lui. Mă întrebam, în timp ce făceam curățenie, și cum o fi arătând casa corbului. Nu știam cu precizie unde locuiește, bănuiam doar că trebuie să fie undeva pe coastele din spatele Peleşului și Pelișorului, fiindcă de obicei din

zona aceea dădea strigarea la masă. Însă niciodată nu venise însoțit de nevastă și de copii. Eram sigur că îi aducea, totuși, dar numai în a doua, a treia zi când se înfrupta din capturile noastre. Își ținea familia departe de ochii lumii și înțelegeam asta. Cei dragi erau foarte prețioși pentru el.

A sosit la ora stabilită, chiar când ultimele raze ale soarelui luminau versanții de pe partea cealaltă a drumului. Ne-am instalat confortabil în căsuță, l-am servit cu o ceșcuță plină cu afine și una cu cătină, de care s-a dovedit grozav de încântat, mulțumindu-mi de două ori pentru fiecare dintre ele, și, într-un exces de ospitalitate, i-am oferit și puloverul albastru, pe care însă l-a refuzat ridicând cu fermitate o aripă.

- Doar câinii oamenilor se mai îmbracă cu haine pe-aici! a zis. Dar nici aceia chiar toți.

- și alte animale, deloc? am întrebat făcând pe naivul.

- Deloc, a punctat hotărât. Asa ceva nu există. Minunate afinele, mă mir că ai mai găsit în perioada asta din an, a schimbat el subiectul, cu delicatețe.

Am zâmbit. Doar eu știam cât trebuise să mă dau peste cap pentru ele. Plătisem cu o pană albastră de gaiță și-un ciob de quart roz lustruit bine la râu, într-o apă rece ca gheața, ca să mi le dea o cuconită coșofană pe care o cunoscusem de câteva zile și care practica un comerț ilicit și interesant pe o potecă secretă, undeva dincolo de râul Peleş. Cea mai mare problemă fusese s-o conving pe coșofană că vreau să cumpăr ceva de la ea, nu s-o atac și 5-0 mănânc.

- E frumos la tine, aici, deși un pic cam ciudat, a zis corbul.
- Îmi caut o casă, am spus, dar imediat m-am gândit că poate am greșit făcându-i această confesiune.

Acum sigur avea să mă taxeze: ce casă să-mi caut, doar sunt pasăre și trebuie să trăiesc în aer liber, ca orice pasăre, nu?

Dar el, surprinzător ca întotdeauna, a zis:

- știu. și cred că mai știu și-un loc foarte potrivit pentru cineva ca tine.

Am rămas mut, cu ochii la el. A ciugulit câteva afine, s-a șters cu grijă la cioc și a continuat. Vorbea lin, lungind cuvintele și pauzele dintre ele. Era o plăcere să îl ascuți. Eu am mâncat niște cătină, căutând să-mi domolesc emoțiile.

- Nu te mira. Doar o găină nu și-ar da seama că nu ești de pe-aici. Ascultă, prietene, îți sunt recunoscător că m-ai ales pe mine pentru alianță. Adică, eu și familia mea îți suntem recunoscători. Și soția îți transmite salutări. Acum, fii atent! E un adăpost pe o fundătură, dincolo de Strada Pustnicului.

- Dincolo, adică mai sus?
- Mai sus, da, ceva mai sus. Chiar spre pădure. Ai fost pe-acolo?
- N-am fost.
- N-ai fost, că dac-ai fi fost, ai fi văzut. E un adăpost vechi, abandonat de un poet care-a trăit cândva acolo, a zis corbul. Omului îi plăcea tare mult să trăiască izolat. Adora liniștea. Îl vizitam adesea, să zicem că mă tolera în preajma lui... Uite, mă jenează un pic să o spun, dar mi-a și dedicat câteva poezii. Dar să revin la ce e important și te privește. Nimeni, dintre oameni, nu se prea mai aventurează acum pe acolo. Sunt câini pe străduțele alea, cum urci. Latră din curți, i-ai auzit, își dau semnalul de cum apare picior de om și-și răspund unul altuia. E un cor de lătrături care bagă oamenii în sperieți, mai ales iarna. Să te duci mâine să vezi.

Nu știam cum să îi Mulțumesc. Eram convins că știe ce vorbește și că o să găsesc un adăpost perfect. Corbul nu vorbea niciodată aiurea.

I-am umplut cănuța cu afine, căci se vedea că îi plac tare mult, și-am mai stat o vreme așa, în tăcere. Se întunecase, dar Simțeam în piept o izbucnire de lumină și căldură. Mi- era tare bine cu corbul alături, în căsuța mea unde nu mai călcase nimeni niciodată, în afară de mine.

Atunci, ca în fiecare seară după asfințit, odată cu luminile felinarelor din oraș s-au aprins și luminițele portocalii din copacul vecin, cei doi ochi perfect rotunzi, curioși și încărcăți de mister.

- Privește, i-am șoptit corbului. Nu te mișca, dar privește într-acolo.
- Corbul s-a uitat pe furiș, prefăcându-se că alege o afină grasă din ceașcă.
- Ce este? știi ce este? l-am întrebat.
- știu, a zis el și-a zâmbit cum nu-l mai văzusem niciodată până atunci.
- și mi-ai putea spune? am întrebat.
- Ți-aș putea! a zis el, în stilul lui jucăuș. Dar nu azi. Mai întâi, ținând cont de sfioșenia ei, trebuie s-o întreb dacă e de acord.

A ridicat ceșcuța, a dat pe gât ultimele bobite negre și dulci și apoi mi-a spus scurt, înainte să-și ia zborul și să dispară:

- Noapte bună și Mulțumesc pentru tratație!

Capitolul 9

Casă nouă

Adăpostul s-a dovedit a fi excelent.

Am pornit într-acolo chiar în dimineața următoare, devreme. Știam bine Strada Pustnicului. Când îi răspunsesem corbului că nu fusesem pe-acolo, mă refeream la faptul că nu mai trecusem acum, de când am rămas singur și cutreieram orașul în căutarea unei case. Dar locul acela, ah, nu doar că îmi era cunoscut, dar mi-era și foarte drag. Pe strada aceea înaltă și înclinată, care are pe o parte orașul și pe cealaltă pădurea, urcasem cu Serena astă-vară, într-una dintre cele mai lungi și frumoase plimbări ale noastre. Atunci ne lăfăiserăm în luminișul din pădure, ne tăvăliserăm împreună în iarbă și fâlfăisem tare din aripi și, pe drumul înapoi către casă, cuprins de entuziasm și fericire, zburasem pentru prima oară.

Cum era să uit o asemenea zi și-un asemenea loc?

Nu mai trecusem pe-acolo de când rămăsesem singur, fiindcă bănuiam că revederea aceluia petic de pădure m-ar putea întrista, trezindu-mi atâtea amintiri. Iar tristețea și supraviețuirea nu fac casă bună deloc.

Apropo de casă, să revin la ce spuneam. În dimineața de care povesteam, am trecut de Aleea Pinului și-am tot urcat pe Strada Pustnicului, ascultând câinii din curți cum latră și latră, un cor de glasuri groase și subțiri, de câini mici și mari, răsunând din curțile oamenilor. Iei-colo mă opream, mă uitam la câte-un câțel și încercam să-i vorbesc, așa cum obișnuia Serena. Uneori, asta nu făcea decât să-i întărească mai tare, dar alteori reușeam să-i liniștesc și totul se încheia cu dat din coadă și lins vârful aripii prin gard.

Mi-a atras atenția un dulău uriaș, care stătea tolănit într-o curte, cât era de lung, cu burta în sus și etichetele moi, rășchirate. Pe poarta casei sale era o plăcută cu „Câine rău”, cum văzusem și-n alte locuri. Numai că el numai rău nu mi se părea. S-a uitat la mine așa cum stătea, tolănit, și numai că nu mi-a zâmbit.

Halal câine rău, mi-am zis. Uite că nu tot ce e scris negru pe alb (sau roșu pe alb) e și adevărat.

Deși Strada Pustnicului e extraordinar de lungă, probabil cea mai lungă din toată Sinaia, am știut îndată la ce casă se referă corbul. Am trecut pe lângă șirul de căsuțe tot mai rare de la stradă și-am ajuns într-un loc unde din drumul principal se deschidea alt drum, mai îngust, de pământ. O fundătură, de care-mi vorbise amicul meu.

Fundătura Tisei, așa scria.

Am înaintat, mergând la pas pe sub copacii cu trunchiuri înalte, niște pini care-mi aminteau de grădina unei cuști uriașe. O caricatură de cușcă, în întinderea aceasta enormă, cu cerul infinit deasupra, cu pădurea înaintea, cu orașul în spate. Printre trunchiurile acestea, la o azvârlitură de băț, am zărit casa și-am știut imediat că vreau să locuiesc aici. Oare era cu puțință?

Era.

Totul indica, la prima vedere, că nu mai e locuită de mult.

Verdeața năpădisese curtea mică și strălucea sub stratul de brumă, în primele raze ale dimineții.

Nenumărate tufe și crizanteme stinse de frig, arbuști îngreunați de boabe colorate, plante plouate și

adormite sub pâcla umedă a începutului de iarnă, valuri de buruieni încă verzi blocau calea dintre poartă și intrarea în casă.

Am stat pe trotuar și-am privit atent mai departe, la căsuța cu pereți de lemn, cu un singur etaj, care se vedea dincolo de obstacolul verde. Mi-am luat avânt, am închis ochii, m-am împins în tălpi și, dintr-un salt, am sărit în balcon. Câteva vrăbii au zburat de sub streșini, vociferând speriate.

Din balcon, împingând ușor ușa de lemn care s-a deschis cu un trosnet, am intrat într-o cameră mică și părăsită, însă atât de încântătoare, încât mi-era rușine să pășesc în ea fără să cer permisiunea. Totul părea abandonat atât de curând! Lucrurile erau puține și foarte simple, de parcă fostul locatar asta căutase: cât mai multă simplitate. Era o masă pătrată, de lemn, lângă fereastră, iar pe ea se aflau un teanc de coli ușor îngălbenite și un ghiveci în care se usca o mușcată, era un scaun, tot de lemn, din cele mai simple, și mai era un fotoliu vișiniu într-un colt. Pe jos, un covor verde pe care încă se vedeau urmele pașilor celui ce locuise aici.

Mai jos, la parter, cum coborai pe o scară îngustă, exista tot o singură cameră, chiar mai mică decât cea de sus. În camera asta, un pat la perete și câteva rafturi cu cărți prinse pe celălalt perete. Lângă cameră erau o baie și-o chicinetă, amândouă foarte modeste. Din camera de la parter, vedeai strada. Din chicinetă și din baie, pădurea.

O casă ideală pentru un poet care se retrage, singur, la munte.
și pentru mine.

*

În următoarele două zile, cu grijă, fie în zori, fie la adăpostul serilor lungi și tot mai întunecate, mi-am adus rând pe rând toate lucrurile aici, din căsuța mea din pădure. Pe unele le-am putut transporta în zbor, dar pe altele a trebuit să le car la pas, stârnind iarăși câinii din curți.

Toți, dar absolut toți câinii mici parcă înnebuneau la trecerea mea. Dacă le vorbeam, mai tăceau, mă recunoșteau și se gudurau pe lângă mine, însoțindu-mă pe lângă garduri. Dulăul mare, însă, nu mă lătra niciodată. Stătea tolănit și mă privea cu ochii lui mari, lăcrimoși, cu botul pe labe, aburind peticul de sub el. Era un cățeloi gri, cu blană lungă, alb pe piept și pe labe, uriaș cât un ciobănesc, cu nas negru, rotund și mare, de-ți venea să-l apeși cu un gest rapid ca să vezi dacă scoate vreun sunet.

În cea de-a doua zi, am îndrăznit și, oprit la poarta lui, l-am întrebat prietenește, arătând spre plăcuță:

- „Câine rău”? Cine, tu?

El s-a ridicat, s-a apropiat mergând încet, legănat, m-a amușinat prin gard în semn de salut și, cu capul înclinat spre avertismentul mincinos, a zis:

- A, treaba aia de-acolo? Fii serios, domnule!

- Păi, și-atunci de ce e pusă acolo? am întrebat.

- E doar promo!

Treaba asta m-a amuzat așa de tare, încât m-am gândit cum ar fi să fac și eu rost de-o plăcuță cu „Câine rău” și 5-0 pun la intrarea în căsuța mea, ca să țină curioșii departe.

Apropo de „căsuța mea”. Primul lucru pe care l-am făcut după ce m-am instalat în încăperea de sus, unde n-a trebuit decât să șterg praful un pic, a fost să prind pe un perete foaia din blocul de desen pe care scria ACASĂ. Apoi să îmi scriu pe o tăblie numele casei

Văzusem de atâtea ori, în plimbările mele, că majoritatea caselor frumoase, cu personalitate, au nume. Văzusem Vila Luminița, Vila Camelia, Vila Domnita și Vila Adela și visasem de multe ori la ziua în care să pot face și eu asta. Să am o casă a mea și să-i dau numele dorit.

Așezat la masa poetului, privind pe fereastră la orașul scăldat în lumina apusului, m-am așternut să-mi scriu tăblița. Cu pana muiată în alb, am scris pe o bucată de lemn, cu cele mai frumoase litere de care eram în stare:

VILA SERENA.

Apoi am ieșit în balcon și-am prins tăblița sus, sub streășină, într-un cui, folosind un șnur răsucit din tije de iederă.

În prima noapte, încercând să adorm cuibărit pe covorașul din fata fotoliului vișiniu, am ascultat cum tăblița se leagănă și se lovește ritmic de peretele casei. Bătea un vânt insistent, care n-a slăbit deloc ore în șir.

Va trebui să o leg mai bine, mi-am zis, chinuit de insomnie.

Dar imediat apoi m-am răzgândit. Fiindcă sunetul sec îmi amintea, în singurătatea asta totală a mea, că nu sunt chiar singur. Am o casă, iar casa poartă numele celei mai dragi ființe din lume, fata datorită căreia sunt, în sfârșit, liber.

Capitolul 10

Prieteni noi

Odată cu mutarea în casă nouă, am ajuns mai departe de centrul orasului, într-un loc mult mai izolat, dar și mult mai sigur. și, tot cu această ocazie, mi-am făcut și doi prieteni noi. Pe unul din ei poate mi l-aș fi făcut și dacă nu m-aș fi mutat. Pe al doilea, însă, sunt sigur că nu l-aș fi întâlnit.

Să începem cu primul.

Am continuat să trec, zi de zi, pe la căsuța mea din copac. Mărturisesc că mă atașasem de locul acela și-n plus îmi prindea bine să îl păstrez, ca reședință de zi, apropiată de oraș, de râu și de coastele de pe care-mi trimitea de obicei semnal corbul.

Zilele mele rămâneau însă în mare parte cufundate în singurătate. Căutam să fiu activ, să-mi găsesc preocupări noi. Voi povesti despre ele în curând (despre lucrurile pierdute și găsite pe Aleea Peleşului, despre cum am făcut rost de ceva bani, despre cum i-am cheltuit pe un moft, dar ce moft minunat!...). Însă acum să revin la noi mei prieteni. -A acceptat! mi-a zis din senin corbul, într-una din zilele de după mutarea mea, când savuram împreună un cocoș rătăcit cine știe cum departe de curtea sa sigură.

În prima clipă, nici nu mi-am dat seama la ce se referă.

- Posesoarea luminițelor portocalii din copac! Despre ea vorbesc. A acceptat să te cunoască. Diseară, la ora obișnuită, la tine?

- Un pic mai devreme nu s-ar putea? am întrebat.

Mă gândeam că se face frig și mă cam obișnuisem să mă retrag în casă după lăsarea întunericului.

- Din păcate, nu prea e posibil, a răspuns corbul scărpinându-se-n bărbie cu o gheară. Ea e nocturnă. Ora șase e la limită: când ea se trezește, tu te cam duci la culcare. Vă întâlniți la graniță. N-a fost ușor să stabilesc înțelegerea, ca să fie o oră potrivită pentru amândoi. șase. E bine?

- E bine, am zis.

și bine-am făcut.

M-am îmbrăcat și m-am dus. Chiar era frig. Deja nu-mi prea mai permiteam să ies la o oră târzie fără pelerină și pălărie. Oricum, oricine-ar fi fost în copacul acela, mă văzuse de nenumărate ori în intimitatea casei mele, cu toate lucrurile omenești împrejur, nu doar îmbrăcat, dar folosind cești, citind pe inserat din enciclopedie la lumina felinarelor sau a luni și așa mai departe.

La ora stabilită, când eu și corbul stăteam în căsuța din copac, rămasă goală acum, dar cu șaptele încă prins pe ea, ca semn că e locuită, s-au aprins luminițele deja cunoscute.

- Bună seara, a zis corbul cu eleganța sa admirabilă, cred că e cazul să vă cunoașteți.
Hai afară, madam!

La invitația lui, crengile au trosnit și în curând o pasăre a făcut un salt din ascunzișul ei, ieșind din umbra care o ferea seară de seară de ochii unui curios ca mine. În lumina argintie a luni, am văzut că era o bufniță foarte mare, maronie, cu două ciufuri ascuțite pe cap, ca niște urechi de câine pornit la vânătoare. Ochii mari, așezați pe față, ca la om, îi scânteiau ca jarul. Văzuți de aproape erau chiar mai frumoși și încărcăți de mister. Ghearele puternice, cu care se ținea bine de ramură, i se șteau dintr-un trup puternic, solid, acoperit de pene pestrițe care alcătuiau un model minunat, asemănător scoarței de copac. Doar pe piept avea o pată albă, spre care bufnița părea că arată cu ciocul pe care și-l ținea aproape vertical, lipit de fata rotundă.

Avea un aer atât de serios și înțelept, dar plin de modestie în același timp, încât m-a intimidat. Nu semăna deloc cu Matilda! Am simțit din prima clipă că am în față un animal absolut sălbatic, pentru care nu frumusețea este cel mai important lucru din lume. Altfel, de ce s-ar fi ținut atât de mult timp în întuneric?

- Bu... bună seara, am salutat primul, încercând să-mi ascund stânjeneala.
- Bună, mi-a răspuns bufnita, cu un aer degajat.

De îndată ce i-am auzit glasul, m-am relaxat. Căci avea o voce mai degrabă subțire, de doamnă drăguță, și, brusc, părea să-mi zâmbescă cu toată figura aceea rotundă a ei.

- Mă scuzați, a spus ea privind în jos. N-am vrut să vă deranjez sau să vă sperii. Eu... eu n-am mai

văzut niciodată pe cineva ca dumneavoastră! și am totuși o vârstă, mă-nțelegeți...

- O, dar cred că vă puteți tutui, a intervenit corbul. Ce atâta „dumneavoastră”? În fond, sunteți vecini și mi se pare că aveți vârste apropiate. Da, a adăugat el apoi, domnul condor nu e de pe-aici... Vârstele! mi-am zis în gând. Iată un bun subiect de discuție, care ar putea încălzi atmosfera.
- Sigur că da. Să ne tutuim. Chiar vă rog, am spus.

Corbul și bufnița au râs de mica mea gafă. Râsetele lor răsunau plăcut împreună, unul avea glasul grav și domol, iar celălalt, înalt și subțire.

- Te rog, m-am corectat. As putea întreba câți ani ai?
- Ai putea, dar așa ceva nu se-ntreabă! a zis bufnița, deodată întepată.

M-am temut că am reușit să o jignesc încă din primele minute. Cum să întrebi o doamnă câți ani are?

Dar într-o clipă ea și corbul s-au pus iarăși pe râs. Vocile lor minunate s-au înălțat, spărgând aerul rece al nopții.

- Ha, ha, ha!..., făcea bufnița.
- O, ho, ho!..., făcea corbul.

Recunoșteam acum la bufniță ceva din stilul amuzant al corbului. Se vedea că sunt prieteni de mult. Aveau aerul acela de complicitate pe care-l capătă doar cei care au petrecut ceva timp împreună. Începeam să mă simt bine cu ei. Dar trebuia să fiu mereu în alertă.

- 43 de ani! a zis corbul vesel, când a terminat cu râsul.
 - Tu? am întrebat. Tu ai 43 de ani?
 - Nu eu! Ea! m-a lămurit corbul.
 - Thanks a lot! a făcut bufnița înfioată, tot glumind, cu un aer de cuconită lezată.
 - Sunt uluit! am intervenit.
 - De ce, că știi un pic de engleză? a făcut ea mirată.
 - Nu, nu!... Dar jur că nu arătați de 43 de ani! Eu nu v-as da mai mult de 21!
 - O, dar vai, mulțumesc. Să nici nu-mi dați! Fiindcă, dacă mi-ați da încă 21, atunci as avea... 43 plus 21 egal 64! O adevărată bufnită-baborniță.
- Acum am râs toți trei. și-am fost fericit să aud râsul meu împletindu-se cu al lor. Ce companie plăcută erau!
- Dar tutuiți-vă, pentru numele lui Dumnezeu! a spus corbul. Doar suntem cu toții cam de-o seamă. Tu, tu situ. Adică tu, tu și eu...

Seara a curs în continuare așa, într-un mod nespus de vesel și agreabil. Nu mai aveam nici ceșcuțe în căsuța din copac, nici afine, nici alte bunătăți din care să ne infruptăm, dar conversația și apropierea ne-au făcut întâlnirea grozavă. Am stabilit să ne vedem cât de des vom putea, la ora asfințitului.

Mai târziu în seara aceea, acasă la mine, retras în încăperea de sus, stând în fotoliu, la licărul slab al unui felinar stradal care bătea până în cameră, am citit tot ce-am găsit despre bufnițe. Am aflat că există extraordinar de multe specii de bufnite în lume și am văzut care dintre ele trăiesc pe la noi. Am identificat-o destul de ușor pe prietena mea.

Este o bufniță mare, adică o buhă, Bubo bubo pe latinește.
Femelele sunt mai mari, pot avea deschiderea aripilor și de doi metri.
O prietenă pe măsura mea, mi-am zis. Excelent!

Spre deosebire de condor și de corb, am citit, buha e o mare vânătoare. Poate ataca chiar și căprioare de până la 17 kilograme.

Poate că ea vâna unele dintre animalele la care mă chema corbul la masă? Foarte posibil!
E relativ sedentară, locuiește prin scorburi.
Da, probabil ziua doarme în scorbura din copac, de aceea n-o vedeam niciodată.

Trăiește 29 de ani în sălbăticie, dar se cunosc și cazuri de bufnite care au trăit 68 de ani în captivitate.

Ciudată treaba asta, nu-i așa? Dar parcă și pe mine mă întreba Serena ce-aș prefera:
să trăiesc o sută de ani într-o cușcă sau doar treizeci în libertate?
Am mai aflat că este o pasăre care simbolizează înțelepciunea. Era minunat să am o astfel de prietenă.

M-am întors apoi la corb, ca să aflu și despre el cât trăiește. Nu știu cum de-mi scăpase tocmai informația asta. Să-l întreb în față așa ceva nu îndrăznisem. Acum, după toată discuția noastră despre vârste, mă interesa.

Am dat repede paginile și am găsit:

Corbul trăiește de obicei 10-15 ani în sălbăticie, dar s-au înregistrat și cazuri de corbi care au trăit 40 de ani.

Am adormit ghemuit pe covoraș, gândindu-mă câți ani au de fapt corbul și bufnița, prietenii mei.
Spuseseră că suntem cam de-o seamă. Trebuia să îi cred.

*

Al doilea prieten pe care mi l-am făcut a fost, desigur, dulăul cel mare și blând.

Prietenia noastră a venit de la sine. Așa cum se împrietenesc un condor care se plimbă singur pe jos pe străduțele din Sinaia și-un câine mare care își petrece mult prea mult timp singur, într-o curte.
Cazul tipic, as zice.

Am vorbit un pic într-o zi, un pic în alta, și până la urmă m-am trezit că se strecoară afară din curtea lui, se ia după mine și mă însoțește până la poarta mea. Loc în care eu îmi luam avânt și saream în balcon, iar el rămânea jos. Acolo stătea un pic, aștepta să vadă dacă mai ies, eu îi făceam semn de la geam că nu, n-o să mai ies, aveam picioarele înghețate sloi, și atunci îl urmăream cum face cale întoarsă, cu mersul lui legănat, până acasă la el. Nu era nici ciobănesc mioritic și nici ciobănesc carpatin, era pur și simplu un câine, un câine mare și blând, care-și făcea publicitate că e rău și care se împrietenise, din toată lumea, cu mine.

Capitolul 11

Încolțește o idee

Nu mică mi-a fost mirarea când am aflat că buha, corbul și cățeloiul meu se cunosc, și încă bine. Eu obișnuiam să mă întâlnesc ba cu corbul pe o coastă, la masă, ha cu buha la căsuța din copac, la o poveste de noapte bună, ba cu cățeloiul pe străduța noastră, departe. Uneori, mă vedeam și cu corbul, și cu buha, în căsuța mea. Alteori, tot cu corbul și cu buha, dar pe coastă, la ora asfințitului, pe granița dintre noapte și zi, împărțind o captură.

Cu câinele mă întâlneam pe străduțele noastre, și tare mult mi-aș fi dorit să-l invit pe la mine, dar asta părea ceva imposibil. El nu putea să sară pe balcon, în zbor, cum făceam eu, iar pe poartă nu se putea intra, fiindcă era blocată de vegetația care năpădise curtea și mai era și încuiată cu lacătul, și așa aveam de gând să păstrez totul, ca să nu atrag atenția asupra instalării mele acolo. Începusem să visez că-l rog pe corb să mă ajute să sap cumva un tunel discret în vegetație, eventual prin zăpadă, când urma să ningă, că doar citisem despre corb cât îi place să se joace prin nămeți. Un tunel prin care să poată pătrunde dulăul în casă. Dar toată treaba părea complicată, greoaie. Nici nu găsisem prilejul să le vorbesc bufniței și corbului despre cel de-al treilea prieten al meu, când într-o seară s-a întâmplat că m-am pomenit cu câinele în casă.

Mă retrăsesem devreme, era o seară geroasă și uscată. Zăpada de pe munți cobora în fiecare zi tot mai jos, dar încă nu ninsese în oras. Stăteam în fotoliul meu și priveam în depărtare, una dintre îndeletnicirile mele preferate, când s-a auzit un bufnet undeva jos, în casă.

Sunetul mi-a reamintit pe loc de momentul când au venit cu Poliția după Serena. Atât de bine eram antrenat pentru situația asta, încât am sărit din fotoliu, pregătit să deschid fereastra și să dispar. Însă ceva m-a făcut să rămân ținut în mijlocul camerei și să ascult. Pașii care se auzeau nu erau de om. Pașii moi și rari, de lăboanțe grăsură și blânde, se apropiau lent. M-am răsucit cu fața spre ușă și-am văzut cum aceasta se deschide încet și în cadrul ei se ivește botul mare, negru și umed al prietenului meu.

Ce bucurie am simțit! Dar m-am adunat, m-am înfoiat, mi-am ascuns emoțiile care ar fi putut trăda slăbiciune și l-am primit pe cățeloi cât am putut eu de firesc.

- Dar cum, pe unde-ai intrat? l-am întrebat, odată ce ne-am instalat confortabil pe covor.
- Pe unde să intru? a făcut el, calm. Prin spărtura din gard.
Colosal! O spărtură? Unde? și eu cum de nu știusem, cum de nu văzusem nimic?
- Prietene, mi-a zis câinele întorcându-se cu burta în sus, află de la mine că, unde există un gard, există și-o invitație de-a trece prin el. Spărtura e doar o chestiune de timp.
- Aha... Adică?
- Adică, mai devreme sau mai târziu, se va găsi careva să o facă! Gardurile cer să fie străpunse. Asta e lege. Acum, dacă nu e cu supărare, n-ai vrea să mă scarpini oleacă pe burtă? Nu de alta, dar e tare plăcut la tine, aici. E o atmosferă... aproape umană! Nu doar că l-am scărpinat, dar i-am citit și din enciclopedie, despre bufniță și corb. I-am povestit de noii mei prieteni și atunci am aflat că și el îi cunoaște foarte bine.

Din seara aceea, m-am obișnuit să mă viziteze câinele acasă, din când în când. și, dacă tot se cunoșteau și între ei buha, corbul și dulăul, deși păreau să facă parte din lumi atât de diferite, am început să ne întâlnim în și mai multe combinații!

Câte doi: eu și bufnița, eu și corbul, eu și dulăul.

Câte trei: eu și bufnița și corbul, eu și bufnița și dulăul, eu și corbul și dulăul.

Câte patru: eu și bufnița și corbul și dulăul.

și, cu siguranță, bufnița și corbul și dulăul, cum și unde aveau ei chef, câte doi sau câte trei, fără mine.

Mai era și o întreagă listă de posibilități cu locurile unde ne vedeam, dar n-aș vrea să devin plictisitor. și le poate imagina oricine a trecut prin Sinaia așa cum pofteste. Până la urmă, probabil că n-a mai rămas nici un singur loc din oraș în care să nu ne fi întâlnit.

*

Într-o seară, stăteam cu corbul și bufnița la căsuța din copac și o ascultam pe buhă

cântându-ne, cu minunatul ei glas tânguț, una dintre baladele ei preferate:

Vino să te-nvăț sălbăticia...

Ne cânta privind cu ochii aceia magici în întunericul prin care doar ea deslușea bine formele. Noi visam, gândindu-ne fiecare la ale noastre.

Ninsese și totul se îmbrăcase într-un strat alb, subțire. Încercam să stau cât mai puțin în aer liber, fiindcă mă temeam să nu mă îmbolnăvesc.

Cântecul buhei era plăcut și îmi trimitea fiori în tot corpul, îmi făcea puful de la gât să freacă și pielea mi se făcuse - mă scuzați, știți cum se zice! - de găină... știam că se străduiau, și ea, și corbul, să facă un animal cât mai sălbatic din mine. Dar eu, iată, îi ascultam îmbrăcat în pelerină și cu pălărie pe cap și abia așteptam să mă retrag în casa mea, dincolo de fereastra bine închisă.

Cântecelul despre sălbăticie s-a încheiat repede.

-Tremuri, a zis corbul privind-mă. Ar trebui să te retragi acasă, e târziu pentru tine.

-Tremur de emoție, am zis ușor încurcat. Dar da, oricum a cam venit vremea să plec acasă.

- Înainte să pleci, dacă nu e cu supărare, aș vrea să te întreb ceva, a zis bufnița. Mă macină de ceva vreme.

- Sigur că da. Poți să mă întrebi orice, i-am răspuns.

știam că discuțiile cu ei aveau întotdeauna miez și nu de puține ori ne duceau în zone interesante, de unde aveam cu toții de câștigat.

- Dacă am înțeles bine, în serile când încă nu făcuserăm cunoștință, tu ai crezut că sunt o oarecare Matilda.

- Asa e, am zis.

- și cine sau ce e această Matilda?

- E o bufniță polară, am spus. Era vecina mea de la Zoo. Albă, cu ochi rotunzi și gene lungi. O frumusețe și, mai mult decât atât, o adoratoare a frumuseții!

- O vecină? a făcut corbul. Atâta tot?

- Vecină și prietenă, am precizat. Cred că abia după ce-am ajuns aici, la Sinaia, mi-am dat seama ce

bună prietenă îmi devenise, deși eram atât de diferiți.

- E ușor de înțeles, a spus bufnița, doar ați petrecut atâta amar de ani împreună. Ce contează că erați diferiți? Nici noi, la urma urmei, nu semănăm foarte tare. și un orb ne-ar putea deosebi.

- și-un corb?! a făcut corbul.

- și-un orb! a țipat bufnița.

Au râs amândoi, apoi ea a continuat:

- Dar eu altceva nu pricep.

- Ce anume? am întrebat.

- Dacă ți-e așa dor de Matilda, cum îi zici tu acestei bufnite polare, de ce-o lași acolo?

Întrebarea buhei a căzut grea ca un sloi de gheață în sufletul meu.

Chiar așa. Dacă mi-era atât de dor de Matilda, de ce-o lăsam acolo?

În tăcerea care s-a așternut, m-am străduit să găsesc un răspuns, dar nu-mi venea în minte nici unul.

N-aveam un răspuns pentru o asemenea întrebare.

- Câte păsări sunt, în total, captive la Zoo? a întrebat corbul.

- 127, am răspuns fără să clipesc.

Bufnița și corbul s-au privit unul pe celălalt cu o expresie îngrozită.

-O sută douăzecișapte?! Au strigat amândoi într-un glas.

- Asta dacă n-or mai fi adus și altele între timp..., am adăugat, stânjenit de parcă eu fusesem omul care le închisese acolo.

- și noi stăm aici, cântăm balade și nu facem nimic? a zis bufnița.

- E de gândit! a spus corbul. Însă nu o mie de ani.

Capitolul 12

Dorul răbufnește și mai tare

În perioada imediat următoare, iarna a pus stăpânire pe Sinaia cu toate armele ei splendide și înfricoșătoare. A nins mult, neîncetat, cu fulgi mari și cu fulgi mici, lin și viscolit, a nins zi și noapte. Zăpada a crescut și-a crescut, de nu se mai deosebea trotuarul de stradă, tufele s-au înecat în nămeți, crengile copacilor s-au plecat până la pământ. Turiști veneau doar la sfârșit de săptămână, însă puțini își petreceau vremea pe străduțele din oraș, majoritatea luau telecabina și se duceau mai sus, unde schiau, mâncau, apoi reveneau și se duceau la gară, plecau cu trenul și iarăși Sinaia se cufunda în liniștea ei pentru cinci zile lungi cât o lună... Sus, în cămăruța mea din Vila Serena, petreceam ore în sir din zi răsfoind cărțile poetului. Citeam, mai nou, poezii. Eram fermecat de felul în care doar câteva cuvinte așezate într-o pagină pot vorbi mai mult decât fraze lungi, din povesti altfel minunate.

În cărțile de poezie, cu puțin text, și albul din pagină, dimprejurul poeziei, era tot poezie!
Mă uitam mult pe fereastră. Mă gândeam că și zăpada semăna cu o pagină albă, pe care stătea cuibărită, mică, o poezie. Te uitați atent și o găseai: un copac cu trup negru și brate răsfirate spre cer, urmele unui câine care fugise pe stradă, căciulița roșie pierdută de un copil, un motan negru care sărea peste un gard și dispărea printre tufe. Fiecare asemenea imagine te putea inspira să scrii poezie.

Am început să aștern pe hârtie micile mele încercări literare.
Am notat, pentru început, visul meu vechi, de la Zoo.

Au fost odată-n Munții D'Or
mama condor, tata condor.
Trăiau pe creasta creștelor,
zburau în spuma norilor,
mâncau doar mușchi de căprior,
sorbeau din roua zorilor...

Apoi am scris fel și fel de cântece pe care le compuneam seara sau în plimbări, ca să-mi tin de urât.
Din cele lungi, îmi însemnam doar începutul. Ori de câte ori îmi doream, cântam începutul, iar

restul venea de la sine.

Însă tot la cântecul meu de demult reveneam cel mai adesea. El mă însoțise ani și ani de-a rândul, cât trăisem în cușcă. Constatam însă că vechiul meu vis nu mai rezona în mine cu atâta forță ca pe vremuri. De ce? Poate fiindcă ajunsese în munți? Munții D'Or, cei atât de visați, deveniseră munții aceștia, din Sinaia, de aici. Iar părinții mei, mama și tata condor, de dincolo de ocean, probabil că nici nu mai trăiau. Cât despre dor, mie dor, dar dor rău, îmi era acum de Serena. Zâna mea bună. Salvatoarea și prietena mea.

Am început să-i scriu ei poezii. Niște poezii scurte și probabil stângace, dar care mă ajutau să trec peste câte o zi încărcată de singurătate. Uneori erau triste, alteori, vesele. Ca aceasta, despre care nu-s sigur dacă e tristă sau veselă. Mie mi se pare și, și:

Zânele sunt pământene,
flutură înspre tine din gene
și te salvează în zori de la Zoo
și-ți dau carne, banane și ouă.

Iar într-o noapte, târziu, fără să-mi dau seama că stă cineva și mă ascultă afară, în beznă, m-am pus pe cântat din tot sufletul, așa:

Mi-e dor de Serena, prietena mea,
și totul pe lume rimează cu ea!
Mi-e dor dimineața
și mi-e dor pe-nserat,
mi-e dor zi de zi, ne-ncetat,
mi-e dar chiar și noaptea,
când mă legăn în pat
și privesc în pereți și-n tavan.
Mi-e dar când vorbesc
cu prietenii mei,
cătelo, bufnicioară _și corb,
îmi e dor dureros,
îmi e dar cum i-e dor
de lumină și soare-unui orb!
Mi-e dor de Serena, prietena mea,
privind pe fereastră la nea,
îmi e dor și altfel,
îmi e dor și așa,
mă topesc, pur și simplu, de dor
și sunt zile când viața
mi se pare prea grea
și sunt nopți când simt c-o să mor.
Mi-e dor de Serena, prietena mea,
și totul pe lume rimează cu ea!
Ce-ncepe cu S și se-ncheie cu A?

Pe perete, chiar lângă fotoliu, sub foaia cu ACASĂ, aveam prinsă vechea mea listă de priorități, de pe care tăiasem mai întâi Dorul, iar apoi Frigul, Foamea și Casa, pe care le considerasem chestiuni rezolvate:

Fără să mă ridic, am întins o aripă, am tras foaia din perete și-am adăugat cât am putut eu de apăsător, în josul paginii, ceea ce constatam că rămăsese în continuare chestiunea cea mai arzătoare, Dorul:

Am lăsat foaia să-mi cadă pe jos. Mă simțeam îngrozitor de singur și nu aveam nici cea mai mică idee cum voi rezolva problema asta a dorului arzător. Aveam casă, aveam ce mânca, aveam cum să mă apăr de frig, aveam chiar și trei noi prieteni, dar mi-era groaznic de dor.

Atunci, din balcon a răsunat limpede vocea bufniței, plină de amabilitate și compasiune:

- Păi, nu te supăra, dragul meu, dar dacă ți-e atât de dor de Serena, de ce nu te duci să o vezi?

Capitolul 13

Planuri mărețe și secrete

- Păi, dacă ți-e atât de dor de Serena, de ce nu te duci să o vezi?

Așa m-a întrebat bufnița atunci, noaptea, iar discuția noastră a continuat în seara următoare, când ea a convocat o ședință de urgență. Acum stăteam în căsuța din copac. Eram eu, bufnita, corbul și venise chiar și cățeloiul, care ședea întins jos, la rădăcină. Ne asigurase că aude totul foarte bine de-acolo și că nu ne-am dori să-l vedem cocoțat în copac.

- Iată, așadar, tema întrunirii noastre de astăzi, a punctat bufnița.

- „De ce nu te duci să o vezi pe Serena?”, a întrebat corbul. Precis asta e tema? Cum am lipsit la întâlnirea voastră nocturnă, as vrea să fiu sigur. Fiindcă - răbdare, înainte să mă luați în râs și să mă acuzați că as fi fost neatent! - aș vrea să vă reamintesc tuturor celor de față că, nu mai departe de acum câteva zile, întrebarea de la sfârșitul întâlnirii noastre a fost alta.

- Alta? a făcut bufnita, contrariată.
 - Alta?! am făcut și eu, oarecum obosit.
 - Alta..., a făcut cățeloiul, rozând la un os găsit pe jos, un rest căzut de prin scorbura buhei.
 - Alta! a punctat corbul, cu un strigăt care a spart liniștea nopții.
- Am tăcut cu toții, privindu-l și cerându-i să ne lămurească.
- Întrebarea de atunci, dragii mei, era: „Dacă ți-e așa dor de Matilda, de ce-o lași acolo?”.

- Aha.... ne-am amintit eu și bufnita.
- Bună întrebare, a zis dulăul, care nu fusese la acea întâlnire, dar auzise și el de Matilda.
- Așadar, de ce? De două ori, de ce? De ce nu te duci să o salvezi pe Matilda și să o vezi pe Serena? a concluzionat corbul.

M-am gândit un pic. Eram rușinat că nu găsisem un răspuns de unul singur, înainte să mă ia ei la descusut. Am zis în cele din urmă:

- Pe zăpezile astea? și-apoi, nu știu cum se ajunge de aici acolo.
- Păi, de aici acolo se ajunge exact așa cum ai venit de acolo aici, a spus corbul.
- Corect, a încuviințat cățeloiul.
- Așadar, cum ai venit? a întrebat bufnita.
- Am venit cu trenul! am răspuns fără ezitare.

Auzind una ca asta, cei trei prieteni ai mei s-au pus pe râs.

- Ha, ha-ha, ha, ha...

Știam că nu râd de mine și că vor să mă ajute. Totul, de când îi cunoscusem, îmi arăta că vor să-mi fie de ajutor sau să ne ajutăm reciproc. Totul funcționa aici, în sălbăticie, pe bază de întraajutorare prietenească.

Totuși, auzindu-i cum râd, nu le-am mai zis și că am venit într-o geantă! și mi-am propus chiar să fiu foarte atent să nu le zic, neapărat să nu le zic că am venit aici într-o geantă. Asta chiar că m-ar face de tot râsul. Să nu cumva să-mi scape, îmi repetam în gând, să nu cumva să mă ia gura pe dinainte, să nu cumva să le zic că am venit într-o geantă!

- Păi, și tu nu te uiți pe unde mergi, când mergi? a întrebat câinele.
- Ba da, dar...
- Dar? au întrebat toți trei, cu ochii la mine.
- Dar am călătorit într-o geantă! am zis dintr-o suflare.

Au pufnit toți trei în râs, dar râdeau cu atâta căldură, încât m-am pomenit că râd și eu împreună cu ei. Când stăteam și mă gândeam acum, chiar că era caraghios. Nu fusese deloc ușor drumul acela, și ce rău mă simțisem apoi, când poposisem în vila noastră, mai mult mort decât viu.

Am încercat să le povestesc, iată, asta era motivul pentru care nu-mi pusesem deloc problema că aș putea călători înapoi. Doar eu știam prin ce-am trecut ca să ajung aici.

și-apoi, pentru mine aici era libertatea, acolo erau gratiile. Nu, nici nu-mi pusesem problema să

încerc să mă întorc.

- Ai dreptate. Dar să revenim la tema noastră, a zis bufnița.

Părea atât de înțeleaptă, mereu așa de echilibrată, informată și pusă pe treabă, fără ocolișuri, încât m-am întrebat dacă nu cumva n-a citit și ea la viața ei niște cărți. Părea cu adevărat foarte citită!

- Ne-ai spus, Isidor, tot atunci, la acea întâlnire a noastră, că sunt o sută douăzeci și șapte de păsări captive la Zoo..., a continuat ea.

- O sută douăzeci și șapte! a intervenit cățeloiul, pentru care informația asta era nouă. și câini? Câți câini?

- Câini? am zis. Câini captivi, nici unul. Câinii sunt liberi, se plimbă pe alei. Adică... dacă stau să mă gândesc, ar fi niște câini de prerie. Se pune?

- Cred că se pune, a zis cățeloiul. Cum sunt, chiar seamănă cu niște câini?

- Nu prea seamănă, am zis. Seamănă mai degrabă cu niște... cu niște marmote.

- Mar... mote? au făcut ei trei, uluiți.

De așa ceva nu auziseră în viața lor. Am promis să le arăt marmotele în enciclopedie.

Apoi am promis să le arăt și câini de prerie în enciclopedie. Iar apoi am zis că ar trebui să ne cam grăbim. Noaptea era rece, stelele înghețate sclipeau pe cer ca diamantele, pelerina abia de-mi ținea un pic de cald...

- Dragii mei, eu zic așa, a spus bufnița. Matilda și Serena sunt în același oraș. De acord? Putem să mergem acolo și să împușcăm doi iepuri dintr-o lovitură!

- Ah, nu!!! Nu, nu, nu! a strigat cățeloiul, cel mai blând dintre noi. Fără violență, vă rog! Fără arme, fără împușcături. N-aș putea suporta nici măcar gândul!

Acum a fost rândul lui să se râdă de el.

-Fără nici un fel de violență! a strigat corbul. E doar un fel de-a spune, asta cu împușcatul iepurilor... Înseamnă că vom rezolva două probleme dintr-un foc. Isidor o va vedea pe Serena și noi tot, împreună, vom elibera toate păsările!

- și toți câinii? a întrebat câinele.

- și toți câinii, în cinstea ta! am răspuns eu din copac.

Am convenit că trebuie să punem la cale un plan foarte simplu și eficient. În detalii puteam intra a doua zi. Așa am făcut.

Urma să plecăm de îndată ce se iveaua o zi senină, o idee mai caldă. Drumul nu putea să fie atât de lung. Trebuia să urmăm calea ferată, în zbor. Toate drumurile duceau la București, a fost de părere bufnița și am căzut cu toții de acord. Nu ne puteam rățăci.

Corbul a promis să aducă ajutoare. Pe scurt, ne-a dat câteva detalii care ne-au încântat.

Planul părea foarte bun. Rămânea problema evadării în sine. Cum urma să eliberăm păsările din cuști? Atunci, mi-am amintit ce-mi spusese de curând câinele. și anume că, unde există un gard, există și-o invitație de-a trece prin el. „Spărtura e doar o chestiune de timp. Gardurile cer să fie

străpunse", zisese el. Dar cum?

Cățeloiul, grozav de încântat să ne susțină planul de eliberare, mai ales că el nu ne putea însoți, nefiind înaripat, a spus:

-Vă voi mărturisi secretul, dar e ceva ce se spune doar la ureche, în șoaptă, unei singure persoane o dată. Haideți aici, jos, unul din voi!

A coborât bufnița, pentru că ea, fiind nocturnă, era și cea mai vioaie la ora aceea.

Cățeloiul a apucat-o pe după umeri, a tras-o aproape cu o lăboanță uriașă și i-a șoptit ceva la ureche.
- O, da? Ah, deci așa?..., a făcut ea ascultându-l.

Zâmbitoare, cu fata ca o lună plină și ochii sclipindu-i în noapte ca două faruri aprinse, bufnița a zburat sus, în căsuță, lângă noi, și l-a ales pe corb:

- Hai să-ti zic!

- O, ho, ho!..., a făcut corbul, ascultând încântat.

După care el a venit și mi-a șoptit mie secretul străpungerii gardurilor.

- Splendid! am strigat. Cât de simplu și de eficient!

- Acum, ca să verificăm că nimic nu s-a pierdut pe traseu, hai jos, Isidor, și zi-mi ce-a ajuns la tine, a spus cățeloiul.

Am sărit din copac, i-am turuit la ureche secretul proaspăt învățat, iar el a confirmat că e bine.

- Perfect! a încheiat el. Dragilor, regret din suflet că nu pot zbura alături de voi. Aș veni cu trenul, dar încă nu s-a inventat geanta în care să încapă unul ca mine! Vă mulțumesc că m-ați primit în Frăția păsăroilor și că ați acceptat să eliberați, pe lângă păsări, și ceva câini, fie ei și niște câini de prerie, care seamănă mai mult cu marmotele.

Sunt un cunoscut luptător împotriva gratiilor și lanțurilor. În tinerețea mea, am eliberat nenumărați câini din lanțuri, de prin curțile din Sinaia. 105 toate lanțurile din lume!

Drum bun și succes, dragii mei! Dar, mai întâi, noapte bună.

Capitolul 14

La atac!

Au urmat atât de multe zile cu ninsoare bogată și zăpezi înalte cât casa, încât mi se părea că momentul plecării noastre se amână la infinit. Acum, privind în urmă, înțeleg cât de bine ne-au prins toate acele zile, fiindcă le-am folosit pentru pregătirea minuțioasă a planului.

Corbul ne-a detaliat pe cine avea să aducă cu el.

șușoteam, ori de câte ori ne vedeam, cum aveam de gând să deschidem cuștile, folosind trucurile învățate de la cățeloi, dar și alte metode.

Ne sfătuiau pe cine să mai racolăm în armata noastră înaripată.
Ne sfătuiau dacă și pe cine ar mai merita să eliberăm de la Zoo.

Am convenit, în cele din urmă, să rămânem la păsări, căci suratele noastre sunt inofensive și n-ar trebui să stea niciodată închise în nici un fel de cușcă. Nici măcar în colivii. Nici măcar în colivii aurite!

și, pe lângă păsări, să eliberăm câini de prerie, de dragul cățeloiului care nu ne putea însoți. Trebuia să ne limităm la atât. Nu puteam da drumul leilor și tigrilor la marginea orașului. Trebuia să fim rapizi și să dispărem cât mai repede dacă nu voiam să sfârșim chiar noi într-o cușcă.

Am folosit zilele acelea și pentru a mă antrena. Sigur, puteam deja să zbor binișor și destul de mult, dar nu-mi puteam imagina ce înseamnă să zbori de la Sinaia la București. Așa că zi de zi mă trezeam foarte devreme, mă uitam la cer, deschideam larg fereastra și porneam la antrenament. Până la Peleş și de zece ori roată peste Sinaia, cântând în gând același cântecel preferat, însă nu cu tristețe, ci pe un ritm alert, antrenant:

Ce-ncepe cu S și se-ncheie cu A?

- Sinaia! îmi răspundeam glumeț, lopătând harnic din aripi.

- Ba Serena! îmi răspundeam tot eu, cu altă voce.

Râdeam singur, exersând sprinturi, luând curbe, planând fără să clintesc dintr-o pană când prindeam curenții cei buni, în înalturi, care mă purtau fără să mișc un oscior, atât de plăcut, era exact ca la carte.

Altă zi, alt antrenament. Până la Peleş și de cincisprezece ori roată peste întreaga Sinaia. și tot așa, în cercuri tot mai multe, mai largi și mai promițătoare, zi după zi, indiferent de starea vremii.

Eram într-o formă tot mai bună.

Cât despre vechile mele spaime, legate de frig, de singurătatea rece care-ți pătrunde iarna în oase, când ziua e scurtă și te simți urmărit și de o frunză rostogolită pe stradă de vânt, mă mai descotorosisem de ele, iar bufnița mă antrena pe inserat explicându- mi:

- Natura ești tu! Vântul ești tu, frunza ești tu. Fii una cu natura! Iubește-o și ea te va iubi.

și apoi, prietena mea cu ochi mari se punea iarăși pe cântat „Vino să te-nvăț sălbăticia...”, iar eu mă pomeneam cântând balada singur, acasă, mult timp după ce mă despărțeam de ea.

așteptam cu emoție seara în care bufnita să decreteze în fata mea și a corbului:

„Măine! Măine e ziua, plecăm!”. Căci ea, înțeleapta, trebuia să știe cu precizie când se iveau ziua senină și caldă potrivită zborului nostru spre capitală.

Am observat într-o zi că zăpezile groase din Sinaia încep să se topească. Dar seara, bufnita a clătinat din cap și ne-a zis să mai avem un pic de răbdare.

A doua zi, zăpezile s-au retras și mai tare, doar băltoace și șuvoaie de apă rămăneau în urma lor, pe trotuare și străzi. Bufnița ne-a îndemnat din nou la răbdare.

Peste încă o zi - sau să fi fost două, sau poate șapte, sau zece? - toate urmele de zăpadă s-au uscat, mai rămăseseră albe doar coastele care mărginesc bulevardul central, de-o parte și de cealaltă. Iar atunci bufnița a zis:

- Măine plecăm!

Corbul și cu mine am chiuuit de bucurie și ne-am retras devreme la casele noastre.

*

E ușor de imaginat: în noaptea aceea, când m-am culcat, abia dacă am reușit să pun geană pe geană. M-am zvârcolit, tot sucindu-mă de pe o parte pe alta. Cum să dorm, la gândul călătoriei care mă aștepta? totuși, cândva mult după miezul nopții, am adormit și-am reușit să și visez, până în clipa când s-a auzit un ciocănit scurt și ferm în geam.

Era bufnita.

Biata de ea, pasăre nocturnă fiind, nu dormise toată noaptea, iar acum urma să stea trează și ziua întreagă, lucru complet neobișnuit pentru ea. Cum avea să se descurce?

Asa cum ne fusese înțelegerea, i-am deschis fereastra și am servit-o cu un strop de cafea, de care făcusem rost cu ceva aventuri de la micul dejun, la hotel, în dimineața trecută.

- „Vino să te-nvăț domesticia”..., i-am fredonat amuzat în timp ce ea sorbea cu un aer caraghios din ceșcuță.

Stătea în picioare și bea aplecându-se cu tot corpul în față și cufundându-și capul în ceașcă.

Nu aveam timp de pierdut. În câteva clipe am ieșit, am închis totul cu grijă în urma noastră și am zburat împreună cu buha spre gară. Acolo aveam întâlnire cu corbul, care venea de dincolo de râu, dinspre castel.

Nici n-am apucat să poposim bine pe acoperișul gării, care era atât de înghețat, încât abia te puteai prinde cu ghearele de bucățile de țiglă, că s-a auzit un vuiet din ce în ce mai clar. Ne-am uitat spre Peleş și am văzut o porțiune de cer înnegriindu-se.

Pata neagră creștea, vuietul se întetea. Păream pur și simplu atacați. Ce era asta?

și atunci, deodată, salutul corbului a răsunat peste tot acel vacarm.

Un stol întreg de păsări negre a poposit acum pe acoperișul gării, scotând un foșnet de mătase. Corbul se ținuse de cuvânt, dar nici o clipă nu ne așteptaserăm chiar la una ca asta. Ne spusese că va aduce ajutoare, va veni cu soția și copiii. Acea soție și acei copii pe care eu nu-i mai văzusem niciodată. Ni i-a prezentat scurt, cu un aer sobru:

- soția și copii, a zis.

- soția și... copiii?! am făcut eu. Dar câți copii să fie aici?

- șaptezeci și patru, a răspuns corbul. Că n-au putut să vină chiar toți, unii s-au mutat în Transilvania, alții au copii mici acasă.

Eram uluiți, și eu, și buha. șaptezeci și patru de copii pe post de ajutoare! Da, lucrurile aveau sens, un corb de vreo patruzeci de ani, aflat în libertate, putea să fi făcut chiar mult mai multi pui, dacă se îngrijea de trei, patru ouă într-un an.

Foșnetul de mătase se domolise, păsările așezate așteptau comanda cumiți, cu excepția celor mai mititei dintre pui, cei în vârstă de doi sau trei ani, care se dădeau pe derdeluș, lăsându-se să alunece din vârful acoperișului până la streășină. Soția corbului stătea sus de tot și îi privea atentă, dar îngăduitoare. Era o pasăre nespus de frumoasă și elegantă, cu penele de-un negru atât de intens și lucios, încât păreau albastre pe alocuri. Sfioasă, se ținea departe de mine și de buhă.

- Țștia mici nu-s prea mici? a întrebat bufnita, arătând cu capul spre copiii jucăuși ai corbului.

- Nu. Au penajul format și sunt foarte bine educați. Nu vedeți ce frumos știu să se joace? Joaca e parte din viață. O să ne fie de mare ajutor, mai ales ei.

- Atunci, am îndrăznit eu, să pornim.

- Să pornim, a zis corbul.

Dar niciunul dintre noi n-a schițat nici un gest.

-Aăă, am bâiguit eu, oare... oare n-ar trebui să strigăm ceva? Ceva de genul „La atac!” sau așa ceva? Corbul și bufnita s-au privit și au zâmbit.

- Nu, a zis corbul.

- Nu încă, a zis și buha. Să ne conservăm puterile. Haideți, că avem drum lung înainte.

și am pornit, pur și simplu.

Prima s-a înălțat bufnița. A zburat fără să privească înapoi, topindu-se blând în lumina argintie a dimineții. Imediat după ea, corbul s-a desprins de acoperiș și a luat-o pe urmele ei. În clipa următoare, întreaga armată de corbi tineri s-a ridicat în văzduh, redevenind un nor plumburiu și foșnitor. M-am uitat după ei. Norul plutitor lăsa o umbră peste Sinaia, pornind dinspre gară și alunecând tot mai departe. Am tras aer în piept, am zis o rugăciune scurtă în gând și am plonjat în văzduh, cu toată speranța pe care o poate nutri un condor pornit pentru prima oară în viață într-o asemenea aventură.

*

Drumul a fost extraordinar de plăcut.

Corbul și bufnița m-au însoțit pe tot parcursul, la mare înălțime, în vreme ce soția corbului și stolul de copii zburau un pic mai jos, în formație.

Nu mai zburasem niciodată atât de mult, dar probabil că antrenamentele au dat roade și, în plus, acolo, foarte sus, am prins niște curenți de aer tare buni, astfel că am putut plana pe distanțe lungi, fără să fiu nevoit să dau din aripi. După o vreme, eram atât de relaxat, de parcă aș fi fost în al nouălea cer. De fapt, chiar așa și eram: în al nouălea cer!

Pe drum, am purtat și câteva conversații interesante cu prietenii mei.

Când le-am spus cât de rău îmi pare că n-a putut veni și cățeloiul cu noi, mi-au zis că, și dacă el ar fi zburat, nu s-ar fi putut. De ce? Fiindcă e foarte bătrân. S-au mirat, cum de eu nu-mi dădusem seama? Păi, nu, nu-mi dădusem. Adică, nici noi nu suntem chiar tinerei, mi-am zis, gândindu-mă că toți avem în jur de patruzeci de ani. și am întrebat câți ani are el, cățeloiul. Opt ani, mi-au zis ei. Răspunsul lor m-a mirat: cum putea să fie deja bătrân la opt ani?

Însă m-am dezmeticit repede. Doar știu bine care e treaba cu vârstele.

Un condor poate să fie tânăr la douăzeci de ani, dar o pisică poate să fie bătrână la zece. Oare nu îi explicasem chiar eu Serenei cât de diferiți sunt cinci ani pentru un porc- spinos, pentru un porc- mistreț, pentru un porcușor de Guineea și pentru un porc pur și simplu?

M-am întristat. Am zburat o vreme fără să mai vorbim.

Știam că, în cazul câinilor, cei de dimensiuni mici trăiesc cel mai mult, chiar și cincisprezece ani, iar cei mari trăiesc mai puțin. Asta e ciudățenia la câini. Un cățeloi ca prietenul nostru nu trăia, probabil, mai mult de nouă, zece ani. Și opt ani era deja mult.

Cum înaintam spre oraș, încălziți de soarele dimineții, care de-acum se înălțase frumos deasupra orizontului, observam că peisajul de sub noi era tot mai verde. Ieșiserăm dintre munți, urmăream atenți liniile strălucitoare ale căii ferate și firul râului ce se vedea ca o ață argintie și buclată sub noi.

Când am zărit primul mare oraș care ne-a ieșit în cale, bufnița a zis:

- Ploiești!
- Coborâm? am întrebat, ușor nedumerit.
- Doar dacă vrei să facem o pauză. Dacă nu, continuăm. Am trecut de jumătate.
- Fără pauză, am zis.

Prietenii mei au fost de acord.

- A doua jumătate trece întotdeauna mai ușor, a zis corbul, privind netulburat înainte.

și am alunecat lin mai departe, peste blocurile mici ca niște cutiuțe ale Ploieștiului, peste coșurile fumegânde ale unei fabrici de la marginea orașului și din nou pe deasupra câmpurilor verzi,

nemaipomenit de frumoase.

Din când în când, mă uitam în urmă, peste umăr, ca să fiu sigur că știu să mă întorc. Dar n-aveam de ce să mă tem. Eram în siguranță cu prietenii mei. Cât despre oboseală - nici urmă de ea!

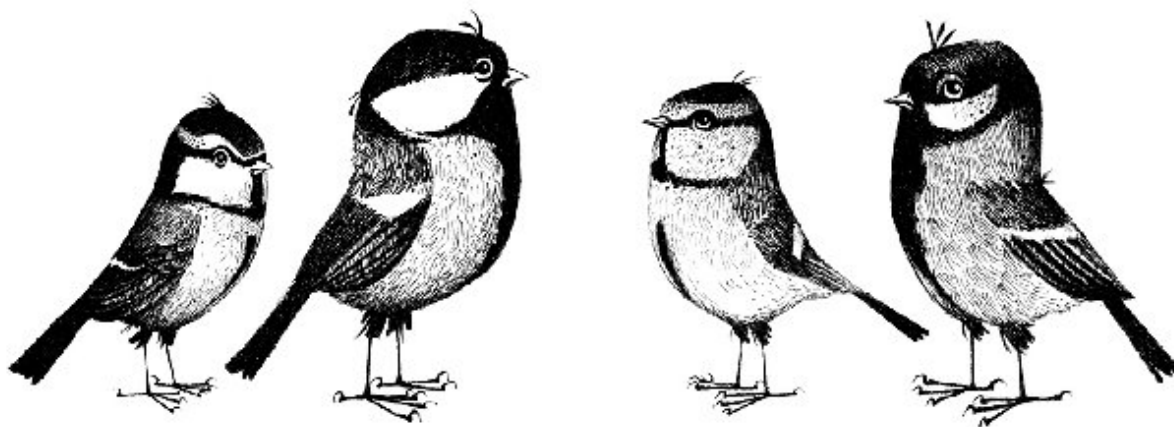
*

Într-adevăr, a doua jumătate a drumului sa scurs într-o clipită. Am trecut peste o pădure și un lac care mi-au fermecat ochii și apoi, deodată, în față s-a ivit capitala. Inconfundabilă, a apărut la orizont cu toată aglomerarea ei de clădiri și de străzi, de piatră și cărămidă și beton și sticlă, și cu niște ochiuri mari de apă înlănțuite între ele, scânteind de departe. Dar noi nu aveam să parcurgem orașul. Nu încă!

Am coborât în Pădurea Băneasa, chiar la margine de oraș, să ne tragem sufletul la adăpost și să punem la cale ultimele detalii.

Dacă un om ar fi fost atunci în pădure, și mă gândesc că trebuie să fi fost măcar unul, și el s-ar fi uitat în sus, către cer, ar fi văzut mai întâi stolul imens al familiei corbului pogorând din înalturi și așezându-se în copaci, într-o liniște deplină. Doar un foșnet, ca al unei uriașe rochii de mătase lăsate să cadă din cer, atât s-a auzit. Nici un glas, nici un croncănit, nici un țipăt.

Apoi am coborât și noi trei, eu, corbul și bufnita. Ne-am așezat într-un luminiș. Dintr-un ochi de apă ne-am potolit setea, iar ei au luat și o gustare. Eu m-am abținut, fiindcă mă temeam că o să mă lăcomesc și n-o să mă mai pot ridica după aceea. Am preferat să mă întind cât sunt de mare sub un stejar.

Minunat zbor fusese! Îmi vâjâia mintea. Trebuia să mă liniștesc, să mă adun, să pot să fiu vigilent.

În București era mult mai cald ca în Sinaia, părea primăvară. Copacii erau înverziți, iar lucrul ăsta m-a mirat foarte tare. Un soare plăcut mă gădila pe burtă, cum stăteam tolănit acolo, pe iarbă. Ba, lângă urechea mea stângă, am găsit chiar și o florică. Era o floare de-un mov palid, cu petale alungite, fragile. Am încercat să-mi amintesc cum se numește, fiindcă Serena sigur îmi spusese numele ei. Dar nu-mi aminteam...

Armata corbilor tineri a primit un răgaz, un ceas în care fiecare să facă tot ce pofteste. Câțiva corbi au coborât la apă, au băut și s-au bălăcit, alții au ciugulit ce-au găsit de mâncare. Unii au dat roată un pic, prospectând zona, căci nu mai fuseseră în viața lor la oraș. Însă la ora stabilită erau cu toții

din nou pe poziții.

Atunci, în popasul nostru din pădure, când toată lumea își trăgea un pic sufletul după drumul cel lung, bufnita ne-a mărturisit că ea mai făcuse ceva în sprijinul planului nostru, fără să ne mai spună și nouă. Trimisese aici, cu câteva zile înainte, un stol de pițigoi din Sinaia. Zborul păsăruicilor durase mult mai mult ca al nostru. Misiunea lor, care trebuia să rămână ultrasecretă, era să treacă din timp pe la toate păsările din grădina zoologică și să le ciripească, într-un limbaj cât mai codificat cu putință, că astăzi la prânz vom veni. Că le vom elibera.

Păsările captive trebuiau să fie pregătite. Să se gândească, în primul rând, dacă doresc să evadeze, să fie libere.

Li s-a explicat că libertatea are riscuri.

Li s-a spus că sălbăticia nu e ușoară, dar se învață.

și că pădurea și lacurile sunt atât de aproape, dacă nu știau deja asta.

Li s-a spus să se antreneze, cât și cum pot, pentru zbor.

În toată grădina zoologică, nu exista pasăre mai mare ca mine. Absolut toate aveau spațiu suficient ca să-și întindă aripile, să facă niște mișcări de antrenament.

- Nu vrem să eliberăm pe nimeni cu forța, nu-i așa? a zis bufnița.

Iar noi n-am putut decât să fim de acord. Ce inteligentă era!

Chiar așa, cum ne-am fi descurcat fără Ceata lui Pițigoi, care să anunțe din timp păsările în legătură cu ce le aștepta?

Acum eram curios: câte din ele aveau să aleagă libertatea?

*

Mai departe, totul s-a desfășurat cu o viteză fulgerătoare.

Sunt sigură că, dacă îngrijitorii Clonț și Piciorog au fost puși de șefii lor să scrie un raport despre cele întâmplate, n-au fost în stare să aștearnă pe hârtie nici câteva fraze clare, cu sens. Bieții de ei, probabil că nici n-au priceput ce i-a lovit!

La semnalul dat, în formație de luptă, stolul corbilor tineri s-a înălțat și a pornit la atac. Noi trei, adică eu, bufnita și corbul, îi îndemnam cu toată forța:

- La atac!

- La atac, viteji corbi!

- La atac, frați frumoși!

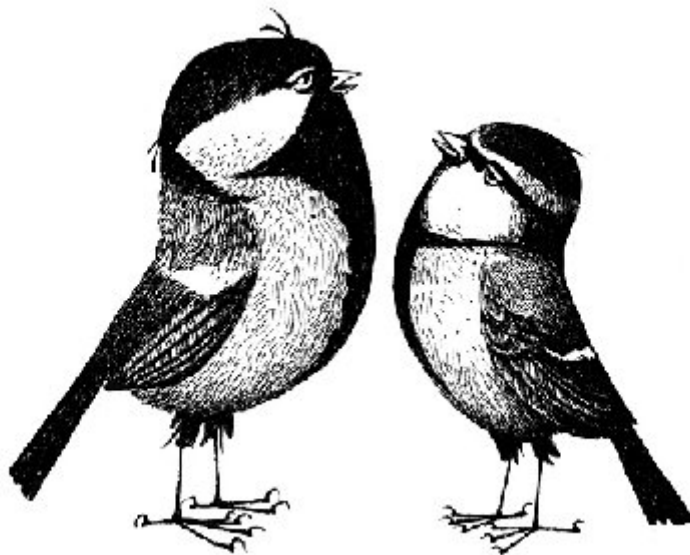
Am pornit și noi în zbor, în fruntea lor.

În trei clipe ieșeam din pădure, în alte trei clipe ne năpusteam asupra grădinii zoologice și coboram țintă spre cuștile păsărilor, împărțiți în trei plutoane distincte. Plutonul condus de bufniță a pornit la stânga, spre zona papagalilor și a tucanilor. Plutonul corbului, drept înainte, spre zona lebedelor, a ratelor și-a pelicanilor. Plutonul meu, la dreapta, spre zona unde locuisem chiar eu, deci zona uliului șorecar, a vulturului american, a marilor păsări de pradă, ah, și-a Matildei, bufnita polară, vecina și

prietena mea.

Toate păsările din cuști ne așteptau cu nerăbdare. Vociferau de cum ne zăriseră coborând spre ele, dar au tăcut când am ajuns la sol. și-au amintit tot ce le spusese solii noștri, pițigoii trimiși înainte. Au așteptat cuminți să ne facem treaba.

Atunci, fiecare în sectorul său, bufnita, corbul și cu mine, am aplicat secretul dezvăluit de cățeloi. Secretul străpungerii gardului. Totul a mers strună! Era atât de simplu, atât de firesc, dacă veneai din afară cu lecția învățată!

Păsările dinăuntru se uitau uluite la noi cum făceam să apară ca prin farmec o gaură în gardul de plasă de sârmă și le chemam să iasă.

- Dar cum?... Dar cum de...? făceau, clipind des, cu ciocul căscat, cu câte o aripă apăsată pe piept.

- Așa. Pur și simplu, așa! Nu-i timp acum de povesti. Afară! Haideți, afară! le strigam.

Iar ele, fără să aștepte mult să fie invitate, ieșeau.

Acolo unde gardul era prea complicat sau era făcut dintr-un material mai tare, interveneau corbii tineri, cei puși pe joacă, cu câte un băț. Cu bățul ăsta, manevrat cu o dexteritate de scamator, ei deschideau lacăte și zăvoare, lărgeau găuri făcute de noi, făceau străpungeri prin tavan, găseau soluții care mai de care mai ingenioase, și totul ca într-o mare joacă, nu ca într-o bătălie.

-La joacă! le striga mama corb, plină de căldură și admirație. La joacă, copilașii mei! De-a eliberarea! De-a salvarea! Haideți, toți odată!

Iar corbișorii se jucau învârtind zdravăn betele, deschideau lacăte, spărgeau ușițe și acoperișuri.

În curând, potecile grădinii zoologice se umpluseră de păsări. Era ca o mare petrecere!

Câtă culoare, câtă bucurie!

Pelicanii năvăliseră în drum, cu mersul lor legănat, lipăind din tălpile mari și plescăind din ciocuri, nevenindu-le să creadă că acum calcă pe aleile pe unde călcau înainte doar oamenii. Vulturul american și uliul pleșuv au sărit să mă îmbrățișeze. Matilda era să leșine și s-a lăsat să cadă, cu un aer de madmoazelă, în brațele mele!

Papagalii tipau, sărind pe loc cu creasta înfioată, dansând un dans al fericirii. Păunii își etalau cozile. Lebedele întindeau gâturile lor lungi ca niște brațe de balerină și se îmbrățișau cu toată lumea. Cucuvelele țipau asurzitor de fericire. Ratele măcăneau spunând întruna că nu le vine să creadă!

Singurele care au refuzat să iasă au fost păsările flamingo. Le spuneau tuturor, de după gard, că au decis că pentru ele e mai bine să rămână aici. Niște păsări ca ele n-ar avea nici o șansă în libertate. Mai spuneau și că ele n-o duc deloc rău acolo, în Țarul lor larg, lângă apă.

-Mulțumim, însă noi rămânem, mi-a spus una dintre ele, Rosalinda, pe care o cunoșteam bine încă de pe când era foarte tânără.

Era tare rușinată, se îmbujorase, vedea ce mult ne zbatem pentru libertatea lor. Dar îi înțelegeam decizia. Cum să nu înțeleg tocmai eu, care știam că nu-i ușor să trăiești dintr-odată afară?...

- Dacă vă veți răzgândi, să ne trimiteți vorbă! Cu pițigoii! i-am strigat, încercând să acopăr zarva teribilă.

Toată lumea alergia și striga, lăcrima și râdea pe alei, se îmbrățișa uliu cu coțofana, rată cu pelican, cintează cu fazan!...

Era o zi de marți și grădina era pustie, nici picior de vizitator la ora aceea, în jurul prânzului. Cred că aici fusese tot istețimea bufniței la mijloc. Sau să fi fost doar noroc chior?

Când au apărut îngrijitorii pe alea principală, Clonț și Piciorong și alți colegi de-ai lor în salopete albastre, privind cu gurile căscate la marea evadare, o tornadă de pene și culoare și strigăte, un carnaval din care nu pricepeau nimic, păsările eliberate au început să fâlfâie și să se pregătească de zbor.

O teribilă furtună de aripi și pene a cuprins atunci întreaga grădină zoologică!

Pelicani greoi își luau avânt alergând pe potecile din fata Țarului lor, cam așa cum făcusem și eu. Numai că ei, surpriză, au reușit să se desprindă destul de ușor de la sol și s-au pierdut pe cer în câteva clipe. Au urmat lebedele, ratele de tot soiul, păsările răpitoare și cele mici, cântătoare, așa că în doar câteva clipe s-au înălțat toate și au dispărut deasupra orașului, către pădurile și lacurile de care Bucureștiul nu duce lipsă deloc. N-am mai apucat decât să o îmbrățișez încă o dată pe Matilda și să-i urez o viață cât mai bună. I-am strigat în ultima clipă adresa mea, unde putea să vină oricând:

- Sinaia, Fundătura Tisei, Vila Serenaaa!...

Sper din suflet că m-a auzit. Sunt sigur că ei i-ar plăcea mult zăpezile din Sinaia.

În toată brambureala aceea, când păsările se pregăteau de zbor, buha sălbatică i-a eliberat în stilul ei original pe câinii de prerie.

Mai exact, s-a avântat prin acoperiș și i-a apucat pe fiecare în gheare, de parcă i-ar fi vânat. I-a ridicat rând pe rând din Țarc și i-a depus afară, jos, pe alee. Micuții, scoțând lătrăturile lor caraghioase, au fugit de îndată ce s-au văzut salvați cu toții, lăsând în urmă norișori de praf și strigându-ne:

- Multumim, multumim! Mulțumim, Isidor! Multumim, păsăroilor!

Nu mai era timp de pierdut. Îngrijitorii, dispăruți pentru scurt timp în magaziiile lor, reveniseră înarmați cu plase. Acum erau vreo sase, șapte oameni. Sâcâiți de corbii cei tineri, aruncau plasele în aer, sperând să mai prindă ultimele păsări, câte-o găscă sau rată greoaie care se ridica mai anevoie de la sol. Dar mai rău se încurcau chiar ei, îngrijitorii, în plase, cum erau atacați de corbi din toate părțile și încercau să se ferească dând întruna din mâini.

Atunci am plecat și noi trei, bufnița, corbul și cu mine.

Din aer, corbul a scos un croncănit prelung și puternic, cum nu credeam că e în stare să scoată:

- Retragerea! Retragerea!

Imediat, venind din toate părțile, copiii lui s-au regrupat în norul imens, foșnitor.

În curând, eram cu toții din nou în pădure, ascunși în luminișul nostru unde aveam apă și mâncare și ne puteam bucura de victorie.

*

Am stat în luminiș, ascunși, în tăcere, căutând să ne liniștim.

În aer, chiar și aici, încă plutea miros de bătlie.

Corbul și-a rugat soția să verifice dacă sunt prezenți toți cei șaptezeci și patru de copii. A reieșit că lipseau trei. Toată lumea s-a agitat, iar număratoarea a fost reluată. Iarși au ieșit trei pui lipsă. Întrebarea era dacă au rămas prizonieri în plasele îngrijitorilor, au căzut pe front sau dacă nu cumva s-au luat cu joaca și s-au pierdut de familie. Un grup alcătuit din cinci frați serioși urma să se întoarcă la Zoo și, cu mare precauție, să îi caute.

M-am întins la umbra stejarului meu, după ce m-am spălat un pic și-am băut niște apă.

Simțeam inima bătându-mi încă nebunește în piept.

Ce victorie splendidă!

Cum se bucuraseră păsările, cum topăiseră pe alei și cum se înălțaseră toate în zbor, câtă culoare umpluse deodată cerul cenușiu al orașului! Ah, cred că până acum apucaseră deja să se ducă fiecare pe unde voia. Aveau să-și croiască o soartă după cum poftea fiecare, prin parcurile și pe lacurile din oraș sau mult mai departe, spre râu sau spre Delta...

M-am cuibărit pe o parte și, știind că mai am ceva treabă de făcut, am încercat să mă odihnesc.

Poate reușeam chiar să ațipesc un pic. Luminișul era foarte bine păzit de o gardă de corbi tineri care ne-ar fi semnalat orice intrus.

Peste vreun ceas, când am deschis ochii, era fantastic de liniște.

Nu departe de mine, corbul și bufnița dormeau sprijiniți unul de celălalt, cu niște figuri mulțumite.

Soția corbului s-a apropiat de mine ușurel, când a văzut că m-am trezit, și mi-a zis că puii au fost găsiți. Unul era cam ciufulit, fusese într-adevăr prins în plasele îngrijitorilor, dar evadase, scăpase nevătămat. Ceilalți doi se luaseră cu joaca în țarcul căpritelor și fuseseră recuperați de frații lor mai mari.

Am răsuflat ușurat. Totul se terminase cu bine.

De jur împrejurul meu, atunci am văzut, dormeau zecile de corbi tineri, istoviți.

M-am ridicat, i-am mulțumit soției corbului pentru minunatul ajutor dat și m-am retras la apă.

Acolo m-am spălat bine pe față, pe gheare, pe aripi, și m-am privit în oglinda clară, cu cerul în spate.

M-am gândit la cât de frumoasă era Matilda. Ce albă! Ce inocență și puritate în ochii ei mari și galbeni, ce delicatețe în gesturi, chiar și când era cuprinsă de frenezia aceluia vârtej, în plină eliberare. Chiar avea de ce să fie mândră, era frumusețea întruchipată.

Atunci, aplecat deasupra apei, văzându-mă în oglindă, chel și cu un fel de veșnică mirare în privire, mi-am amintit ca prin farmec o discuție mai veche, despre oglinzi și despre frumusețe. Am auzit răsunând din amintire glasul Serenei:

„Ești atât de frumos, Isidor, și uite cum zbori, deși atingi încă pământul, și mă tem că, dacă m-as întoarce acum și-aș deschide fereastra, într-o clipă ai zbura și atunci eu aș rămâne aici fără tine. și nu cred că vreau să rămân fără tine”.

M-am scuturat de apă, m-am șters bine tăvălindu-mă în ierburile care erau surprinzător de verzi, aproape ca în plină vară, și am pornit spre luminiș, fredonând ușurel:

Ce-ncepe cu 8 și se-ncheie cu A?...

*

Corbul și bufnita m-au însoțit în călătoria mea scurtă spre centrul orașului, în timp ce armata corbilor a rămas în luminișul sigur din pădure ca să-și recapete puterile pentru drumul înapoi.

A fost foarte ușor să ajungem la blocul Serenei. Un condor proaspăt salvat nu uită niciodată glasul salvatoarei sale, care a zis într-un taxi: „În centru, vă rog, lângă Sala Palatului!”, nici imaginea turnului pe care-l vedea zi de zi la fereastră, în zilele când încă nu putea să zboare și rămânea cu ghearele prinse dureros de pervaz!

Pe pervazul de la camera ei am aterizat acum fără nicio problemă. Era ora aceea de la asfințit, când afară încă nu s-a stins ultimul strop de lumină, dar din casă, cu becurile aprinse, afară pare deja întuneric de-a binelea. Bufnița și corbul m-au așteptat, discreți, în magnoliile de sub ferestre.

De pe pervaz, am privit în dormitor. Lumina era stinsă și părea să nu fie nimeni acolo. Am văzut patul, același covoraș în fața lui, biroul cu calculatorul, calendarul de pe perete, cărțile, cariocile, caietele, jucăriile. Acum, inima îmi bătea și mai tare decât când pornisem în bătălie, cu câteva ore în urmă.

Deodată, ușa s-a deschis și a intrat o fată. Dar nu era singură, era însoțită de mama ei. M-am retras rapid într-o parte, m-am lipit de marginea ferestrei, dincolo de draperie. Am tras cu coada ochiului. Mama stătea în ușă și îi explica fetei ceva, gesticulând cu foc. Fata stătea cu spatele la mine. Era mai înaltă, mi s-a părut că nu e Serena. și totuși, nu putea să se fi mutat altcineva în casa lor. Lucrurile erau aceleași pe care le știam de când stătusem aici...

Mama i-a mai vorbit un timp, din ușă, în timp ce fata se așezase pe pat. Nu îi vedeam bine chipul, părul lung îi cădea peste obraz ca o glugă. Părea Serena, și totuși parcă nu era ea, ci o soră mai mare cu un an.

Înainte să iasă din cameră, mama a aprins lumina, apăsând pe întrerupătorul de lângă ușă.

Am rămas lipit de marginea ferestrei, privind cu un ochi atent înăuntru. Oricare dintre părinți se putea ivi în orice clipă. Din altă cameră, răsună vocea tatălui.

Rămasă singură, fata s-a ridicat și s-a dus la dulap, a scos de acolo un teanc de fotografii, le-a răsfirat pe pat și a început să se uite la ele stând așezată turcește pe jos, pe covorașul meu, cu spatele la fereastră.

M-am uitat și eu la fiecare poză pe care o ridica în mână și o studia gânditoare.

Erau fotografii cu păduri, cu munți și cer senin, cu creste ușor înzăpezite și văi înverzite.

N-a durat mult timp până mi-am dat seama că locurile din imagini semănau cu Sinaia.
Erau chiar din Sinaia!

La un moment dat, fata a luat o fotografie mare cât colile mele din blocul de desen și a rămas ținând-o într-o mână îndelung, privind fix la ea. Cealaltă mână a dat să alunge o musculiță care se așezase într-un colț al pozei, pe cer. Sau? Sau era o mică murdărie depusă pe fotografie? O scamă? Degetele fetei atingeau cerul din imagine iar și iar, dar murdăria nu se lua.

și atunci, cu un nod în gât, mi-am dat seama.

Punctul mic și negru de pe cer eram eu!

N-am mai avut absolut nici un dubiu când arătătorul subțire al fetei a scris pe fotografie, chiar sub ochii mei, un D și-un O și-un R, cât se poate de clare.

Când mama fetei a apărut iarăși în ușă, copila a strâns repede toate pozele și a sărit în picioare, făcându-mă și pe mine să tresar groaznic. Exact atunci i-am auzit de jos pe corb și pe bufniță strigându-mă:

- Hai!

- Haide, haide, dacă nu vrei să ne prindă noaptea pe drum!

și atunci, într-o frântură de clipă, am zărit chipul fetei. Era Serena.

Albă, albă, înlemnită,
ca din visul meu venită

A pus fotografiile în dulap, a stins lumina și a ieșit din cameră.

Iar eu am plecat cu prietenii mei, fiindcă într-adevăr nu voiam să ne prindă noaptea pe drum. Dar mai întâi, cu o pană ruptă din piept, am scris pe geamul ușor prăfuit:

I-am lăsat pana cea neagră și lungă acolo, așezată pe pervaz chiar sub cuvânt, înainte să plonjez în aerul albastru și să pornesc înapoi spre Sinaia.

Tot drumul spre casă m-am rugat să nu plouă și să nu bată vântul prea tare. Nu pe drum, ci acolo, în București, la fereastra prietenei mele. Să-mi găsească Serena dimineța mesajul și pana.

Capitolul 15

O descoperire fantastică

Călătoria noastră a fost considerată o victorie și a fost sărbătorită în seara următoare cu un pui de căprioară, pe cât de firav, pe-atât de gustos (și pe care eu și corbul n-am vrut să auzim cum ni-l vânașe bufnița).

Dar dacă fusese o victorie, eu de ce mă simțeam așa trist?

Când mă gândeam la drumul înapoi din București la Sinaia, nu-mi mai aminteam mare lucru. Sunt sigur că, dacă n-as & fost însoțit, m-as fi rătăcit prin noapte, obosit și tulburat cum eram.

Când am ieșit din oraș, se lăsase bine întunericul. Zburam prin aerul dens și rece de parcă am fi înnotat într-o călimară cu cerneală. Cu ochii împăienjeniți de lacrimi, abia mai vedeam ceva înainte.

Zburam, Zburam, dădeam din aripi sau mă lăsam să plutesc simțind în stânga și-n dreapta mea corbul și bufnita. Prezenta lor mă susținea clipă de clipă. Abia de am schimbat câteva vorbe cu ei, dar ei vorbeau peste mine. Că a fost minunat. Că o asemenea evadare o să intre în istorie. Că trebuia să fiu bucuros că am eliberat-o pe Matilda și am revăzut-o și pe Serena. puțin, doar câteva minute o văzusem, dar și atât trebuia să însemne enorm! Da, dădeam din cap, încuviințând fără o vorbă, da, eram bucuros.

și-n gând îmi ziceam că așa și era, fără îndoială că eram fericit.
și-atunci cum de puteam să fiu, în același timp, și atât de nefericit?

Oare lacrimile mele, vărsate pe drumul dinspre București spre Sinaia, au ajuns pe pământ? S-a întrebat oare cineva, vreun rătăcit care nu avea somn, ce-i cu stropii aceia de ploaie căzuți din cer așa, din senin?

*

Cele câteva minute în care o zărisem pe Serena m-au răscolit foarte tare. Mi-am spus că o să am nevoie de niște zile ca să-mi revin.

După ce-am dormit pe rupe, în următoarea perioadă m-am izolat din ce în ce mai tare, am evitat întâlnirile și discuțiile cu prietenii.

M-am dus să mănânc dimineața la hotel de două ori în săptămâna care a urmat.
Mâncarea oamenilor nu mi se mai părea așa bună: nu se compara cu cea naturală și proaspătă cu care mă obișnuise corbul în ultima vreme. totuși, încercam feluri de mâncare surprinzătoare, măcar ca să mai descopăr câte ceva nou.

Pe corb și pe bufniță îi evitam, când auzeam strigătul corbului care anunța o captură, mă ghemuiam pe covorașul meu și-mi acopeream capul cu aripa: azi nu sunt aici!

Mă feream până și de pițigoii, cărora le plăcea foarte mult să vorbească despre aventura bucureșteană.

Voiam să stau singur. Voiam să înțeleg ce e cu mine. Ce simt.

De ce acum, după ce o văzusem pe Serena, mi-era și mai greu ca înainte, de parcă deschisesem o cutie care până atunci stătuse bine închisă? Greul ăsta, dorul ăsta ivit tocmai când începeam să mă simt mai sălbatic și mai bine instalat aici, în căsuța mea, cu prietenii și cu chestiunile Frig-Foame-Casă rezolvate, ce să mă fac eu cu el? și totuși, îmi ziceam în momentele mai optimiste, era bine. Măcar aflasem că nu doar mie mi-era dor de Serena, ci și ei îi era dor de mine.

E bine, îmi ziceam, e bine.
Dar nu mi-era bine deloc...

În plus, mai era un detaliu care nu-mi dădea pace. Cum de crescuse Serena atât de mult de când n-o mai văzusem?

Cât timp trecuse, de fapt, de la despărțirea noastră până acum?

Într-o zi, când stăteam în balcon, mi-am amintit de floricica mov văzută în luminiș, la Băneasa, și de numele ei: brândușă. Brândușă se numește.

Atunci am dat fuga la enciclopedie și am citit despre brândușe.

Am aflat că există și brândușa de primăvară, care apare odată cu ghioceii și viorelele, dar și brândușa de toamnă, care poate supraviețui până spre iarnă, dacă vremea e blândă.

Ce derutant să existe mai multe flori cu același aspect și aceeași denumire, însă atât de diferite între ele, de fapt! Brândușa de toamnă și brândușa de primăvară. Și eu pe care dintre ele o văzusem în păduricea din București? Să fi fost cea de toamnă, încă vioaie la începutul blând al iernii? Sau să fi fost deja cea de primăvară, cu tot verdele acela surprinzător dimprejur?

Dintr-odată, mi se părea că timpul glisa, ca un covor vrăjit care-mi fugea de sub picioare, tras de niște mâini nevăzute.

Spre seară, pe sub ferestrele mele au trecut niște oameni și l-am auzit pe unul dintre ei spunând foarte limpede:

- E iarnă iarăși...

Am adormit cu aceste trei cuvinte în gând.

În dimineața următoare, când m-am trezit, mi-am dat seama încă dinainte să mă ridic de pe covorașul unde dormisem că peste noapte ninsese.

Într-adevăr, ninsese mult și încă ninge, zăpada era înaltă de jumătate de metru, totul era alb cât vedeai cu ochii.

E iarnă iarăși, mi-am zis.

Iarăși!...

De parcă ar fi trecut o primăvară și-o vară și-o toamnă cât timp am lipsit. Foarte ciudat. Oare în libertate anotimpurile curg altfel decât într-o cușcă?

*

În cele din urmă, am purtat o discuție interesantă despre timp cu cățeloiul. Nu l-am căutat eu. Ela venit, m-am pomenit cu el în cameră, din senin, într-o după-amiază.

A intrat, s-a trântit lângă mine cu picioarele în sus și mi-a cerut, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat, să îl scarpin pe burtă.

M-am supus și l-am tot scărpinat și mângâiat, gândindu-mă la ale mele.

- E iarnă iarăși..., m-am pomenit zicând, cu un oftat.

- și de ce oftezi? Contează ce anotimp e? a făcut cățeloiul.
- De fapt, nu. Nu contează dacă e iarnă sau vară. Doar că nu prea pricep ceva în legătură cu timpul. Mi se pare că trece mult mai ciudat aici. Sau, mai bine zis, de când am devenit liber.
- Timpul! Nu-ți pierde timpul cu timpul, a zis cățeloiul și a râs, amuzat de cum îi ieșise propoziția.
- Bine, dar timpul e important!
- Cine-a zis?
- Păi...

- Păi, ascultă la mine, că-s mai bătrân, a zis câinele, deși stătea cu burta în sus ca un cățeluș. Timpul nu există.

L-am privit mirat și am dat să îl contrazic, dar el era așa de liniștit și de sigur pe ce spunea, că n-am vrut să-l sâcâi.

- Există doar prezentul, a adăugat el. Ziua de azi. Clipa asta.

Am continuat să-l mângâi și el a continuat să-mi vorbească:

- știu că ți se pare o nebunie, dar ăsta e adevărul. Ce contează dacă e iarnă sau vară sau ieri sau mâine sau miercuri sau februarie, cum țin oamenii să se complice și să-și pună singuri piedici? Uite cum se face: te trezești dimineața, zici: „iată încă o zi”, te întinzi, te uiți cum e cerul, te uiți cum e pământul, dacă plouă, dacă bate vântul, dacă e soare, dacă e zăpadă sau dacă iarba e verde și îți trăiești ziua. și asta e tot, crede-mă.

Până să apuc să reflectez eu bine la ce îmi spunea, cățeloiul se ridicase și plecase, cu mersul lui legănat. I-am ascultat pașii moi îndepărtându-se pe scări și stingându-se.

Acum, pe balcon stăteau buha și corbul. Se insera. Siluetele lor întunecate se vedeau frumos conturate în aerul albastru, pe fondul strălucitor al zăpezii din depărtări. I-am poftit îndată înăuntru.

știau, desigur, că îi evitasem în ultima vreme. Speram că mă vor înțelege fără să fiu nevoit să le explic de ce eram tulburat. Ei nu mă supăraseră cu nimic...

Am deschis subiectul timpului, de acolo de unde îi lăsasem cu câinele, ca să risipesc stânjeneala ivită între noi.

- Cățeloiul zice că timpul nu există. Există doar ziua de azi.
- Ah, nu te minte!..., a spus bufnita.
- Adică și voi credeți la fel? am întrebat eu mirat.
- Nu, nicidecum! & zis corbul.

Eram nedumerit.

- Nu te minte, fiindcă el așa crede. El chiar așa simte. Așa trăiește, a spus buha.
- Așa simt câinii, a zis corbul. Ei trăiesc doar în prezent. Fiecare ziulică în parte.
- E de înțeles, când trăiești atât de puțin, a căutat să mă lămurească bufnița.

și totuși, mi-era greu să înțeleg.

- Bine, dar timpul există! am insistat. Există prezent, dar există și trecut și există și viitor!

Bufnița și corbul s-au privit cu înțeleș.

- și ai face bine să nu uiți asta! a zis bufnița.

- Mai ales în ceea ce privește viitorul, a adăugat corbul, cu un aer grav.

- Dar nu uit! am spus.

- Ba nouă ni se pare că uiți, a spus corbul. Ni se pare că uiți că mai există și prezent, când stai și uiți toată ziua doar în trecut, la ce s-a întâmplat cândva. și tot așa, ni se pare că uiți că există și viitor! Spune, de ce nu poți privi înainte, amice?

Acum începeam să pricep la ce se referă și unde duce toată discuția noastră.

Mă gândeam să îmi cer scuze că i-am evitat, însă nu știam cum să fac.

- Poate c-ar fi bine să discutăm deschis, a spus bufnița. E mai sănătos...

- Cu siguranță, a confirmat corbul. Spune-ne ce ai pe suflet!

Stăteam toți trei în camera de sus, ei doi așezați pe câte un braț al fotoliului, iar eu în fața lor, pe covor. M-am întins pe spate și-am zis, cu un glas așa de pierdut, încât mi s-a părut că nici nu-i al meu:

- De ce m-a mai eliberat, dacă m-a abandonat?...

În cameră s-a lăsat o liniște profundă. S-ar fi auzit ticăitul ceasului, dacă aș fi avut așa ceva.

- Eu am fost luat de mic și de lângă părinți, după cum deja știți, am continuat. Am trăit mereu singur, de parcă as fi condamnat la singurătate, pricepeți? Condamnat să fiu adus pe lume și apoi abandonat. Părăsit...

Bufnița s-a aplecat ușor înspre mine și a spus, cu un aer matern:

- Dar toți suntem aduși pe lume de cineva care apoi ne lasă singuri. Asta nu înseamnă că ne abandonează...

Am înălțat capul, am privit-o atent și ea a continuat:

- Absolut toți, toate păsările, mari și mici, dar și toți câinii, toate pisicile, ba și vulpile, lupii și ursii, toate viețuitoarele ca mine și ca tine, din toate pădurile astea.

- Cum adică?..., am bâiguit.

-Adică, a intervenit corbul, trăgându-se și el mai aproape pe brațul fotoliului, pe toți ne cresc părinții doar un timp, la început, câteva săptămâni - perioada e diferită de la o specie la alta! -, iar apoi ne dau drumul în lume, în viață. Plecăm din cuib...

Eram uluit.

Asa ceva nu-mi spusese nimeni niciodată.

-Adică... și voi ați fost abandonați? am întrebat, simțind că mă albăstresc pe tot capul și gâtul de emoție.

- O, nu!... Nu, nu, nu! Nu abandonați! Lansați în lume, să zicem. E cu totul altceva, a spus bufnița. și nu se cheamă că trăiești singur pe lume!

- și toată lumea pățește așa? Toate păsările? Toate animalele?

- Toate! au răspuns ei în cor. E-n legea firii.

- Adică..., am zis după ce m-am gândit o vreme, vreți să spuneți că eu, chiar dacă nu mă capturai

oamenii și nu mă închideau la Zoo, tot m-as fi despărțit de părinți?

- Absolut! au zis ei. În clipa când ai fi fost pregătit pentru viață.

M-am scărpinat cu un picior în cap, m-am gândit la treaba asta și, deodată, în timp ce ei îmi explicau la ce vârstă pleacă din cuib un corb, un guguștiuc, un pițigoi sau o cioară, la ce vârstă pleacă de lângă părinți o pisică sau un câine, am izbucnit în râs.

Era cu adevărat o descoperire fantastică!

Mă simțeam de parcă cineva mi-ar fi tăiat brusc o sfoară strâns legată de aripi, de care-mi fuseseră atârdate greutăți uriașe pe care trebuise să le port după mine ani și ani de zile.

Mai departe, seara a curs agreabil, cu discuții lejere despre mâncare și despre zăpezi și despre cât de bine trebuie să ne organizăm în fiecare zi, deși trăim în libertate.

În sensul ăsta, avea și cățeloiul dreptate: trebuia luată fiecare zi în parte.

Înainte să plece de la mine, când să-și ia zborul de pe balustradă, bufnița s-a întors spre mine și-a zis:

- E foarte plăcut la tine, aici. știi, hm, ar mai fi ceva... dacă nu e cu supărare.

- Te rog, am spus.

- Mi-e rușine, dar te-aș ruga, dacă se poate, să-mi mai aduci un pic de cafea!... Mi s-a părut grozavă, n-am mai băut așa ceva niciodată. și... ar dori și corbul să guste, dar se cam jenează să spună.

- Promit! am strigat, ținându-mi apăsător vârful aripii pe inimă.

În seara aceea, am adormit fericit.

Fericit că aflasem taina despre păsări și despărțirea inevitabilă de părinți.

Fericit că îmi regăsisem prietenii și petrecuserăm o seară atât de plăcută împreună.

Fericit că, în sfârșit, puteam să fac și eu ceva pentru ei.

Ei mă învățau sălbăticia, eu îi cuceream cu gusturi pur omenești...

Capitolul 16

Isidor se îmbogățește

Apoi, dintr-odată, s-a întâmplat ceva cu totul și cu totul ieșit din comun.

Iarna pusese stăpânire pe Sinaia, zăpezile erau mari, trotuarele, înghețate, zilele scurte treceau cu repeziciune una după alta, într-un șir ce mi se părea nesfârșit.

Fiindcă îmi era tot mai greu să merg la pas, pe ghețuri și prin zăpezi, majoritatea drumurilor le făceam în zbor. După călătoria la București și toate antrenamentele, eram într-o formă foarte bună. Tot mai bună! Însă din când în când mi se făcea dor să merg pe jos, pe poteci și străduțe.

Coboram în zori pe Aleea Peleşului sau pe Aleea Carmen Sylva, cele două drumuri care duc la

Castelul Peleş, pe o parte şi cealaltă a râului, şi mergeam cât puteam aşa, profitând că la ora aceea matinală nu era nici ţipenie de om.

Uneori, în asemenea plimbări, găseam obiecte pierdute de turişti. Pete de culoare pe întinderile albe. Câte o mănuşă, câte un fular de copil, nasturi de o frumuseţe magică atunci când îi ridicai în lumină site uitai prin ei, batiste, chiar şi bănuţi. Le adunam şi le duceam acasă, în camera de jos, unde am înfiinţat în curând un birou de Obiecte pierdute, aşa cum Văzusem că exista şi la intrarea în Pelişor. Sigur, cei care le pierduseră nu prea aveau cum să afle că biroul este aici, însă pe mine mă liniştea treaba asta, ca să nu mă simt ca un hot.

Aşa.

Într-o bună zi, într-o plimbare până la Peleş, îmbrăcat în pelerina mea şi cu pălăriuţa bine trasă pe ochi, când admiram frumuseţea castelului, am poposit lângă fântâna rotundă, de piatră. Era devreme şi frig, nu apăruseră încă turiştii, dar eu încercam să fiu precaut chiar şi aşa.

Atunci, privind cu atenţie, am văzut cu alţi ochi ceea ce deja văzusem în atâtea alte plimbări.

Bănuţi.

Bănuţii aruncaţi de Turişti în fântână. Zeci, sute de monede sclipitoare, aurii, argintii şi arămii, de diferite mărimi, scânteind rece în lumina palidă a dimineţii.

Fântâna fusese golită, ca să nu îngheţe apa din ea, iar Bănuţii rămăseseră împrăştiaţi prin pietriş, parcă aşteptând să fie adunaţi.

Învăţasem deja cam la ce folosesc banii, o văzusem şi auzisem pe Serena purtându-le de grijă şi numărându-i atentă, dar constataseam mai ales în perioada de când eram singur că pentru oameni sunt relativ importanţi. Există lucruri mărunte pe care nu le poţi dobândi dacă n-ai Câteva bănuţi ai tăi, ca să-i dai la schimb. Iar eu nu aveam!

M-am gândit o vreme dacă pot să fac asta.

şi-am decis că merită să încerc.

Ai cui erau banii aceia?

Ai celor care-i aruncaseră nu mai erau.

Ai celor de la castel, iarăşi, nu păreau să fie, fiindcă i-ar fi adunat până acum, din vară încoace.

Ai nimănui. Aşa păreau să fie.

Atunci, să fie ai mei, mi-am zis. şi m-am pomenit săltându-mi pelerina cu aripile şi făcând un salt peste bordura de piatră.

Într-o clipă eram înăuntru, în fântână, şi adunam bănuţi. Am strâns ce-am putut, cât mai repede, punându-i în pălăriuţă. Erau reci ca sloiurile de gheaţă, simţeam că-mi îngheaţă vârfurile aripilor, dar şi scăfârlia dezgolită.

Repede, repede, îmi ziceam, temându-mă şi să nu mă prindă careva.

Tot de frică, nu i-am luat pe toţi.

Asa, doar o parte, ca să nu bată la ochi lipsa lor. În fond, dacă totul mergea bine, puteam să revin.

Apoi am tulit-o spre casă, ţinând în cioc pălăria îngreunată de bănuţi, cu inima bubuindu-mi şi cu pielea de pe gât în toate nuanţele de rosu.

Aveam bani! Mai rămânea să văd câți adunasem și ce puteam face cu ei.

Ajuns acasă, m-am pus pe numărat.

I-am răsturnat pe toți pe măsuta de sus, din dormitorul poetului, și i-am așezat turnuri-turnulețe, pe mărimi.

Am înălțat turnuri cu monede de cinci bani, de zece bani și așa mai departe.

A durat ceva vreme, a trebuit să mă folosesc și de scris ca să pot ține socoteala, fiindcă mă tot încurcam, dar până la urmă am reușit.

Aveam așa:

' patruzeci de monede de cinci bani;

' treizeci de monede de zece bani;

' douăzeci și șase de monede de cincizeci de bani.

Dar și:

' zece monede de zece cenți;

' opt monede de un euro;

' două monede de doi euro.

Precum și:

' trei monede de un penny.

Și:

- patru monede străine pe care nu înțelegeam ce scrie.

Rupt de oboseală, m-am retras de la masă, am adormit pe covoraș și-am visat un carusel uriaș, în care mă tot învârteam până amețeam.

Abia spre seară, când m-am trezit, după ce-am mâncat un croasant păstrat de la micul dejun servit la hotel și-am băut niște zăpadă topită într-un bol, m-am pus pe socotit.

A durat și asta ceva, am parcurs diferite etape, am înmulțit și-am adunat, am mai greșit, am corectat, dar am reușit. În cele din urmă, pe o foaie curată am scris rezultatul final:

- 18 LEI

- 13 EURO

- 3 PENNY

- 7 NECUNOSCUTE

Sunt destul de sigur că am calculat bine, dar cine n-are altceva mai bun de făcut poate să mă verifice.

Mi-am pus averea la păstrare la parter. Lei într-o mânășă albastră cu un deget, de copil, strânsă bine cu un șnur, ca o punguță. Euro, în altă mânășă, tot cu un singur deget, roșie cu steluțe albe.

Auzisem de multe ori, pe când locuiam la Zoo, că oamenii obișnuiesc să strângă bani la ciorap, dar mi-am zis că pentru o pasăre e foarte bine și așa: la mânășă.

Toți bănuții străini și necunoscuți i-am păstrat sus, în cameră, într-un păhărel așezat lângă ghiveciul cu muscata care, udată zi de zi, începuse să înverzească, deși eram în plină iarnă. M-am gândit, nu știu de ce, că e bine să-i am la îndemână, în vreme ce pe ceilalți era mai înțelept să-i ascund. În plus, când bătea soarele în cameră, dimineața, razele se reflectau în monedele proaspăt spălate și făceau niște lumini vesele să joace pe pereți și tavan.

Capitolul 17

La patinoar

Am spus că, dintr-odată, s-a întâmplat ceva cu totul ieșit din comun, dar încă n-am apucat să spun ce. Fiindcă nu, nu e vorba de faptul că făcusem rost de bani. Dar gologanii m-au ajutat în povestea care urmează.

Habar n-aveam ce voi face cu bănuții, puteam să iau cafea caldă de la un chioșc din parc, pentru mine și prietenii mei, sau clătite cu dulceață de afine, sau un bumerang de lemn, acea trăsnaie pe care-o arunci în aer și se întoarce la tine, sau altă jucărie din cele cum se vindeau la tarabele înșirate pe drumul spre castel.

Nu mă puteam hotărî, așa că am decis să mai aștept.

Uneori, în serile lungi, după ore în care visam stând tolănit pe covoraș și privind pe fereastră cum ninge sau mă uitam doar pe pereți, la foile mele pe care scria ACASĂ și DOR, mă ridicam și coboram la parter ca să-mi iau vreo carte de poezii din rafturile poetului. și atunci mă opream și în colțul cu Obiecte pierdute, unde cântăream punguțele mele cu bani, ținându-le pe rând în capătul aripilor întins ca o palmă.

Apoi citeam în camera de sus până așteptam și, înainte să adorm, mă gândeam ce să fac cu bănuții.

Să-mi cumpăr ceva sau să-i păstrez, pur și simplu, ca să-i am la nevoie?

*

Apoi, vreme de o zi și o noapte, de undeva din oraș s-a auzit un bocănit. Era un sunet pe care nu-l mai auzisem niciodată și care mă neliniștea, un ciocănit ritmic în scânduri de lemn, un zgomot care răsună cu ecou, până departe, peste oraș, peste copaci, către munte, ca o toacă.

Ceva se întâmpla undeva nu foarte departe de mine. Ce putea să însemne?
Am văzut minunea în zori.

Pe bulevard, în piațeta din fața primăriei, apăruse un patinoar!
Ah, acum știu că așa se numește, patinoar, dar atunci, în prima dimineață, când i-am dat roată privindu-l din cer și când am poposit jos, bine înfășurat în pelerină și ascuns sub borul pălăriei, habar nu aveam ce poate să fie.

Un dreptunghi alb, pe care oamenii aproape că zboară!

M-am uitat mai întâi la siluetele care lunecau pe planșa aibă, o coală de gheață, cum se vedeau ele de sus, ca niște litere dintr-o limbă ciudată care au pornit de capul lor pe o foaie. Apoi, discret instalat la margine, dincolo de mantinela de lemn, am urmărit cum vreo opt, nouă oameni nu mergeau, ci pur și simplu pluteau la mică înălțime. Abia dacă atingeau stratul de gheață!

M-am uitat mai atent și-am văzut. Erau ajutați de niște ghetuțe speciale, cu lamă de argint, care-i ajutau să stea așa, mai mult în aer decât pe pământ.

Ah, mi-am zis, iată niște oameni care parcă vor să-și ia zborul.

și iată câțiva care chiar reusesc!

Căci o fetiță, desprinsă din rândul celor care se roteau pe marginea patinoarului, se dusesse în centru și acolo, deschizându-și larg brațele, se pusese pe făcut piruete. Ce grație nebănuită la o ființă omenească! Ai fi zis că are aripi, nu mâini. Aripile acestea, bine întinse, o ajutau să se desprindă de jos, să se ridice și să plutească preț de câteva clipe, cu tot corpul rotindu-se în aer, pentru a poposi apoi iarăși pe gheața albă, glisând în cercuri delicate mai departe, spre următoarea piruetă.

Eram fermecat!

Nu a durat mult până am înțelege că acele ghetuțe magice se puteau închiria chiar de acolo, dintr-o gheretă cu acoperiș albastru. Am cercetat situația, am citit condițiile și prețul, iar mai departe nu e deloc greu de ghicit ce-am făcut.

Am mers ușor, la pas, până am trecut strada. De acolo, cu pelerina suflecată, am decolat și am ajuns acasă în zbor. Într-un suflet am coborât la parter, am scotocit în mănuașă albastră, de unde am scos repede opt lei, numărați atent, bănuț cu bănuț. I-am lăsat acolo. Cu ceilalți zece lei bine legați în mănuașă ținută în cioc, am coborât iarăși în oraș.

În scurt timp, cu hainele frumos aranjate, eram în fața gheretei cu acoperiș albastru și arătam înspre cea mai mică pereche de ghetete, atârnată în cui în spatele femeii care vindea bilete. După ce-a numărat toți bănuții, femeia mi le-a întins fără să mă privească, mai preocupată de doi băieței care se ciondăneau și se tot împingeau în spatele meu.

Am înhățat ghetetele, m-am retras pe băncuța lungă de lemn, lui-am strecurat picioarele în ele și-am simțit cum mi se potrivesc de minune!

Erau dublate pe dinăuntru cu șosete groase de lână, în care ghearele mele se simțeau excelent și de care se puteau prinde foarte bine.

Am pășit pe gheață cu precauție, fiindcă văzusem că, pe cât de ușor părea să plutești, tot așa de ușor puteai și să cazi în nas. M-am avântat cu grijă, pe lângă mantinelă, încercând să dau o roată întreagă pe la marginea patinoarului, laolaltă cu ceilalți. Acum erau mai mulți patinatori. Mă dezzechilibram dacă încercam să merg la pas, ca un om, dar dacă uitam de mersul omenesc, dacă mă purtam ca o pasăre, pur și simplu pluteam!

Pluteam! Ce senzație de vis!

Ah, mi-am zis cu regret, dacă aş fi avut patinele în vara când mă reînvăţa Serena să zbor... Cum as mai fi zburat atunci, când se uita ea la mine, când alergam pe Strada Vârful cu Dor!

Sigur, fiind vară, nu prea era posibil atunci să ai gheaţă pe străzi...

La asta m-am gândit la început, minunându-mă de invenţia grozavă a oamenilor.

Apoi, prins de vrajă, nu m-am mai gândit la nimic. Plătisem pentru o jumătate de oră de patinat şi aveam de gând să folosesc tot timpul, secundă cu secundă.

După ce am dat de câteva ori roată pe la margine, cu toţi ceilalţi patinatori, şi-am văzut că mă descurc binişor, m-am desprins dintre ei şi m-am dus în zona din centru, unde erau doar două fete care făceau piruete şi salturi.

Fericit ca atunci când zburasem pentru prima oară după toţi anii de captivitate, am început să mă rotesc, să mă înalţ, să decolez şi să aterizez lin, să tai curbe precise şi tot mai strâmte, să întind câte o aripă şi un picior şi să mă ridic ca un vârtej, cu ochii închişi când mă înălţam în lumina îmbătătoare, hipnotizat de vraja splendidă & gheţii, de muzica veselă şi de flacăra fericirii pe care n-o mai simţisem arzând în mine de-atâta timp.

- Un patinator înnăscut! a exclamat cineva de pe margine.

- Incredibil. Parcă ar zbura!..., a spus altcineva.

- Da, ai zice că nici nu-i om, e uşor ca o pasăre..., a răspuns altcineva.

Abia atunci mi-am dat seama că despre mine vorbesc.

Nu-mi puteam permite să mă las îmbătat de mândrie şi să continui să mă dau în spectacol asa. Mă temeam că oamenii isi vor da seama că sunt condorul evadat de la Zoo. Dar fericirea de a patina s-a dovedit mult mai puternică decât teama.

Mi se părea că toată lumea este a mea. Îmi simţeam penele de pe piept înfiorate de plăcere, explodam, dădeam pe dinafară de plăcere. Aşa că am continuat să plonjez, să mă rotesc, să planez după pofta inimii peste întinderea de cristal.

La un moment dat, muzica din difuzoare a scăzut şi pe deasupra ei s-a auzit o voce:

— Stimaţi patinatori, haideţi să schimbăm sensul de mers!

În timp ce muzica revenea la normal, lumea care patina pe margine s-a oprit şi a început să patineze în sens invers. Câţiva oameni s-au ciocnit şi şi-au cerut scuze, căutând să-şi reia alunecarea în direcţia opusă. Treaba asta m-a derutat şi m-a ameţit. Dar m-am scuturat şi în câteva clipe am reînceput să-mi fac piruetele în mijlocul patinoarului, fără să mai văd nimic în jur. Eram prizonierul fericirii de-a patina.

Peste încă o vreme, vocea ne-a anunţat că jumătatea noastră de oră se apropie de final, aşa că suntem rugaţi să ne pregătim de ieşire. Toţi cei de pe margine s-au grăbit să mai dea o roată completă. Se auzeau râsete, Chicoteli jucăuse, copii ţipând în timp ce cădeau şi se ridicau.

Eu, în centrul patinoarului, am tras aer în piept, mi-am luat avânt și, cu ochii închiși și aripile larg deschise, m-am lansat în cea mai frumoasă piruetă de care eram în stare.

M-am rotit, m-am rotit, m-am rotit...

Când am deschis ochii, m-am trezit sus, la vreo șapte metri deasupra patinoarului.

De jos, câțiva copii mă priveau cu ochii mari și gurile căscate. Vreo doi arătau cu mâna întinsă spre mine.

N-am mai avut încotro, nu mai puteam să cobor, o pasăre între oameni.

Așa că am zburat spre pădure, cu pelerina strânsă în jurul gâtului și cu ghetuțele magice în picioare!

Capitolul 18

Sub stele, numele ei

Cu ghetuțele acestea albe, pe care în fond plătisem zece lei, bani pentru care tridisem în fântâna de la Peleş și-mi pusesem pielea în joc, aveam să mă descurc toată iarna.

De acum, puteam să merg liniștit pe trotuare și alei înghețate. și încă cum! Cu ce viteză uluitoare treceam pe lângă gardurile caselor, la vale! și cei care m-ar fi zărit de după ferestre, de după perdele, n-ar fi văzut decât o umbră fumurie vâjâind, ca o iluzie.

Cu ce plăcere mă roteam și prin parc, la orele când nu era nici țipenie de om. Pițigoii din pâlcul de pini țipau entuziasmați când mă zăreau, se adunau și se roteau și ei în jurul meu, însoțindu-mă în stoluri viu colorate. Gaițele se uitau uimite la mine. Ciocănitorele se opreau din zborul lor săgetat să privească și ele. Câte o cucuvea şuiera nedumerită, trezită din picoteală.

Într-o noapte de insomnie, când mă chinuia dorul și mă zvârcoleam pe covoraș fără să reușesc să adorm, m-am sculat, mi-am pus ghetuțele în picioare și-am zburat pe fereastră. Am străbătut aerul întunecat, planând pe sub puzderia de stele și-o jumătate de lună, ce păreau pictate cu argint pe cerul cu limpezime de sticlă, și am aterizat chiar pe patinoar.

Era, desigur, închis la ora aceea. Am patinat după pofta inimii, la lumina portocalie a felinarelor, fericit să am tot patinoarul la dispoziție, doar pentru mine. Fără oameni, fără muzică din difuzoare, era o liniște de se auzea lama delicată a patinelor tăind în stratul de cleștar și împrôscând cristale de gheață. Singura muzică era cea care izvora din sufletul meu.

Am plutit și-am plutit, pe melodia lină a gândului meu, am făcut ample piruete, fără să mă grăbesc și fără să-mi fie frică de nimeni, iar la sfârșit, pornind dintr-o margine a patinoarului către cealaltă, am țesut cu mare migală o traiectorie care de la sol putea să pară complicată, un dans neobișnuit, trasat din linii bizare. Dar dacă m-ar fi văzut cineva de sus, acel cineva ar fi citit foarte ușor urmele lăsate de patinele mele pe gheață, niște litere curgătoare care ziceau pur și simplu: SERENA.

Însă, în afară de stele și lună, cred că nu m-a văzut nimeni.

Capitolul 19

Seri lungi și o iarnă fără sfârșit
Ce iarnă putea să fie!
O iarnă cum nu-mi imaginasem că poate exista pe pământ.

Niciodată nu trăisem așa ceva. Nămeți cât gardurile caselor, care nu se topeau cu săptămânile. Viscol șuierând de-mi trosnea casa din toate încheieturile. Apoi dădea un pic soarele, strălucea cu putere pe cerul ireal de albastru, topea cât putea din zăpadă, dar de cum se insera, apa topită îngheța și ne pomeneam captivi iarăși în orașul de cleștar, unde totul aluneca, tremura sub stratul de cristal superb și înfricoșător.

Zilele erau scurte și treceau una după alta cu repeziciune, înghițite de serile și nopțile lungi, fără capăt, în care aveau loc toate visele noastre, ale păsărilor care ne duceam la culcare devreme.

Mi se părea că n-o să mai vină vara niciodată.
Corbul și bufnița mă vizitau cât de des puteau, se bucurau și ei de căldura casei mele, de fereastra închisă, de covoraș, de fotoliu. Petreceam multe ore împreună așa, fiindcă se întuneca devreme și eram treji toți trei câteva ceasuri bune, pe granița lată dintre noapte și zi.

La un moment dat, tot povestind noi vrute și nevrute, la cafea sau doar la un strop de zăpadă topită cu aromă de afine sau de cătină, am încercat să le spun că în viață te descurci mult mai ușor dacă știi să citești.

și să socotești, as fi vrut să adaug, dar am zis să le iau, totuși, pe rând. În plus, aveam impresia că la matematică amicii mei stau mai bine, se descurcau cu numărutul și cu adunările, cel puțin vârstelor și copiilor știau să le țină socoteala. Aveau instinct bun pentru asta.

Dar cititul era foarte important. Vedeau și ei, de când ne cunoșteam, că rezolvam destul de multe probleme păsărești apelând la magii H. Uneori, nici măcar oamenii nu erau atenți la ce scria pe ici, pe colo și se trezeau în încurcătură doar din neatenție. De exemplu, le-am povestit prietenilor mei cum într-o zi de marți, în fața Pelișorului se opriseră câțiva Turiști care comentau supărați nevoie mare că nu pot vizita castelul, fiindcă nu era nimeni acolo să le vândă bilete și totul părea închis, deși era zi lucrătoare.

- E absurd! aproape că striga unul dintre ei, fluturând agitat din mânuși. Muzeele sunt închise de obicei luni, iar azi e marți. Trebuie să fie deschis!

Însă chiar lângă ei, pe un panou înalt cât o cămilă, eu vedeam că scria mare:

CASTELUL PELIȘOR
PROGRAMUL DE VARA și DE IARNA
MIERCURI: 11-16
ICI-DUMINICA: 9-16
LUNI: ÎNCHIS

MARȚI: ÎNCHIS

Oamenii s-au ciondănit mult și bine, fără să catadicsească să citească panoul, și au plecat supărați.

Din balconul meu aflat pe o latură a castelului, unde stăteam adesea visând că o să apară iarăși Serena, îi ascultam și nu-mi venea să cred. Păi, așa, la ce bun mai știi să citești?

-Mda, a zis corbul, ai tu ceva dreptate, însă la ce ne-ar fi folosit nouă asta? Noi, înaripatele, nu avem nicio treabă cu programul oamenilor...

- Cu tot respectul, dragul meu, eu cred că e mai important să te învățăm noi sălbăticia pe tine, decât tu „domesticia” pe noi, a spus și bufnița.

Trebuia să fiu de acord și cu ei. și totuși...

Am scotocit după un alt exemplu, care să ne privească în mod direct pe noi, păsările.

Le-am spus că mai deunăzi, în preajma clădirii de unde pleacă telecabina, am citit un panou extrem de important pentru păsări și flori.

Treaba asta, scrisă aici, chiar era de-o importanță vitală.

Am citit-O cu sufletul la gură într-o dimineață, când mă plimbam cu cățeloiul la pas, și nu mi-a venit să cred ce descopeream. Pe panoul metalic, cam ruginit, cu litere pictate în vopsea, scria:

FLORA ȘI FAUNA OCROTITA ÎN BUCEGI

Dedesubt erau înșirate numele de plante și animale care sunt ocrotite în zona aceasta, unde locuim noi.

Pe coloana din stânga, erau înșirate plantele, florile. Am parcurs repede lista, mi-am zis că voi reveni oricum, să rețin și să nu rup vreodată o floare protejată și să mă pomenesc amendat sau, cine știe, chiar arestat. Dar pe moment eram mult prea nerăbdător să aflu ce animale sunt ocrotite în Bucegi, așa că am citit cu răsuflarea tăiată:

CAPRA-NEAGRA

RÂSUL

ACVILA DE MUNTE

COCOȘUL-DE-MUNTE

CORBUL

- Atât?! am strigat cu voce tare, atunci.

Cățeloiul se trântise pe jos un pic mai încolo, la soare, și nu părea deloc afectat.

- Atât? am repetat, uluit.

M-am străduit să rețin cele cinci specii ocrotite, ca să le spun prietenilor mei. Am tot repetat pe drumul spre casă, în gând: „Capra-neagră, râsul, acvila de munte, cocoșul-de-munte, corbul”, până mi-au intrat bine în cap.

- Voi știți de treaba asta? i-am întrebat acum, când le povesteam.

Bufnița și corbul nu s-au arătat prea afectați. Ba, mai mult, corbul mi s-a părut aproape jenat de privilegiile de care se bucura. Numai că nu s-a scuzat în fața bufniței.

- E important, dar nu-i cine știe ce, a zis el, ciugulindu-și penele de pe un picior.

- și totuși, mie mi se pare că e o treabă serioasă, am insistat eu. În afară de corb, niciunul dintre noi nu e ocrotit prin lege.

Le-am spus și ce scria sub toată acea listă, pe panou. Am recitat din memorie:

PRIN LEGEA VÂNĂTORII

SUNT INTERZISE:

- VÂNĂTOAREA ÎN PERIOADELE OPRITE.
- COLECTAREA OUĂLOR ȘI DISTRUGEREA CUIBURILOR.
- PRIN DEREĂ ANIMALELOR VII.
- PRODUCEREA ZGOMOTELOR ÎN ORICE ZONA UNDE SUNT ANIMALE OCROTITE.

- și totuși, a zis buha cu blândețe, nu e cine știe ce. Nu te teme.

Deși aveam mare încredere în înțelepciunea ei, mie panoul acela mi-a dat coșmaruri nopți în șir.

Nimeni nu scrisese și CONDOR pe listă și nici nu avea să scrie, fiindcă nimeni nu știa și nici nu trebuia să știe că există un condor în Sinaia!

Apoi, îmi făceam griji și pentru bufniță, și pentru cățeloi. Dar dacă ei reușiseră să trăiască atâta timp aici fără protecția legii omenești, trebuia să sper că mă voi descurca și eu.

Măcar de protecția lor, a prietenilor mei, mă puteam bucura. Sau, mai bine zis, de cunoștințele lor, pe care mile împărtășeau și mie cu dragă inimă.

Una peste alta, amicii mei nu s-au arătat foarte interesați nici de ce scriseseră oamenii pe panou și nici să învețe ei să citească. La vârsta lor, li se părea greu și inutil.

Erau niște sălbăticiuni și recunosc că admiram asta la ei.

Plin de diplomație, corbul a spus că e încântat să cunoască pe cineva care știe să citească și că asta i se pare un adevărat privilegiu.

În curând, tot petrecând atâtea seri lungi împreună, am descoperit că le plăcea să le Citesc poezii. Câte o poezie scurtă din Când în când, la un strop de apă cu fructe sau cafea, li se părea un deliciu. Cu cât era mai muzicală poezia, cu atât le plăcea mai mult și o rețineau mai ușor.

Așadar, capitoulul lecțiilor de citit a luat sfârșit fără ca măcar să fi început. Ceea ce părea însă să nu se mai sfârșească niciodată era iarna.

Iarna.

Iarna!

Iarna!

Capitolul 20

Crăciunul și Revelionul

În șirul alb și interminabil al zilelor, când mă plimbam singur spre Peleş, patinând pe gheață sau mergând la pas în zilele cu pământul uscat, mă întrebam uneori ce s-a întâmplat cu timpul, de când sunt liber, de Când sunt aici.

Ce s-a întâmplat, totuși, cu timpul?

Părea să gliseze, să alunece pe sub picioarele mele, cu anotimpuri cu tot. Ceva era foarte diferit acum, în libertate, față de zilele petrecute la Zoo. Dar nu reușeam deloc să înțeleg ce și cum.

Frigul - el putea fi înțeles.

Foamea - ea putea fi înțeleasă.

Iar lucrurile pe care le poți înțelege le poți și rezolva.

Dorul - ah, nu reușeam eu mereu să-l alung, dar sigur că putea fi înțeles foarte bine.

Dar timpul? Timpul îmi dădea în continuare de furcă.

Într-o noapte din acel interminabil sir de nopți lungi, am avut un vis care mi s-a părut atât de adevărat când m-am trezit, încât nici astăzi nu sunt sigur dacă am visat sau a fost realitate.

Se făcea că stăteam în camera de sus, cu corbul și bufnița. Tocmai le spuseseam de problema mea, cu timpul pe care nu-l mai pricepeam de când eram în libertate.

Aproape că scânceam, cerându-le un răspuns. Iar ei mi-au răspuns atât de tranșant, încât la trezire m-am simțit încuiat în răspunsurile lor contradictorii ca într-o cușcă plină de mister.

- Timpul e același, tu ești diferit, mi-a zis corbul.

- Tu ești același, timpul e diferit, mi-a zis buha.

După care și-au luat zborul în noapte.

*

Apoi, într-o zi cu soare, când pe creste zăpada strălucea amețitor de albă, iar în oraș parcurile păreau înverzite, am poposit la mică distanță de patinoar și, stând pitit într-un pâlc de copaci, am văzut o imagine care m-a tulburat.

Era soare, așa cum deja am zis.

Ploua ușurel, niște stropi mărunți, argintii și vioi cădeau dintr-un norișor rătăcit pe cerul altfel de-un albastru intens.

Patinoarul, îmbrăcat în obișnuitul său strat de gheață, era acum acoperit și de-o peliculă lină de apă. Stropii de ploaie făceau cercuri, cercuri pe jos. Patinele copiilor lăsau prin apă dâre în formă de V, niște valuri ce se stingeau după câteva clipe. Soare, cer albastru, ploaie, gheață și apă.

De după copaci am simțit, cu toată mintea mea și cu tot corpul meu, că în clipa aceea, acolo, toate anotimpurile coborâseră în același timp pe pământ și se împletiseră într-unul singur.

Un anotimp total!

Era și vară, și iarnă, și primăvară, și toamnă.

Nu doar că le vedeam cu ochii mei, dar le simțeam pe toate limpede și împrejur, și înăuntru, în piept, sub penele care mi se zbârliseră de emoție.

și lucrul acesta nu era deloc complicat. Așa era, pur și simplu.

*

Am hotărât să nu mai dau chiar atâta atenție detaliilor derutante. În privința timpului, în sălbăticie, trebuia să iau totul așa cum venea.

Cățeloiul avea dreptate, fiecare zi în parte trebuia trăită.

Altfel, puteam înnebuni tot cercetând zăpada, pădurile, râul, brândușele pe care le descopeream prin pajiști neumblate de om, flori care mi se părea că sunt ba de toamnă, ba de primăvară.

În curând, fără nici un efort, am învățat să trăiesc așa, bucurându-mă de libertatea fiecărei zile.

Cutreieram străzile, dar și coastele uneori înverzite.

Mergeam la pas, dar și zburam peste zăpezi nesfârșite.

Adunam obiecte pierdute, dar cumpăram și mici delicii omenești, la adăpostul îmbrăcămintei de om.

Dar tot mai des lepădam hainele și mă avântam în zbor departe, peste munți, minunându-mă ce mică se vede Sinaia, ca un ghemotoc pestriț între văi. Eram liber! De acolo, de sus, toate problemele păreau Că se micșorează și ele, se făceau mici, tot mai mici, doar niște purici în blana unui animal uriaș și prietenos: muntele meu, cu pădurile mele.

*

Într-o seară, am sărbătorit Crăciunul. Am fost fericit să pot face cadouri.

Știam bine, din anii petrecuți la Zoo, că ființele își fac daruri de Crăciun. Dar noi, în cuștile noastre zidite, unde locuiam peste iarnă, abia dacă apucam să ne spunem câteva vorbe...

Acum, profitând de libertate, am dăruit!

Am ales din biroul de Obiecte pierdute un fular verde pentru corb și unul galben pentru bufniță. Nu s-au arătat ofenșați: prinseseră de la mine gustul răsfățurilor omenești. Ah, dacă ați fi văzut plăcerea cu care se tolăneau în fotoliu sau pe covoraș, cu fularele înfășurate la gât!

În plus, le-am cumpărat câte ceva de la tarabele de lângă Peleş, cu bănuții mei adunați în mânășă, unde adăugam din când în când noi rezerve.

Corbului i-am luat un spărgător de nuci. Era un spărgător în formă de ciupercă. Nuca se așeza jos, la baza tulpinii. Roteai pălăriuța roșie a ciupercii și poc, nuca se spărgea sub șurubul gros care cobora în trunchi, tot mai strâns.

Bufniței i-am luat un bumerang, să se joace noaptea cât pofteste, când rămânea singură, după ce eu și corbul ne duceam la culcare.

Le-am sugerat să facă și schimb, dacă poftesc, dar ei s-au declarat mulțumiți de darul primit.

Le-am dăruit fiecăruia și câte doi bănuți, din cei străini, necunoscuți. Înainte să-i fac cadou, i-am frecat bine, bine cu zăpadă, i-am lustruit până ce luceau ca bijuteriile de aur. Știam că o să le placă. Nu-i interesează banii deloc, însă le plac lucrurile strălucitoare, și dacă mai sunt și rotunde...

S-au bucurat mult. Toată seara am spart nuci, am lansat bumerangul din căsuța din copac și am admirat cum sclipesc bănuții-bijuterie în lumina lunii și-a felinarelor.

Cățeloiului i-am dus în dimineața de Crăciun un fular albastru și un sandvici cu șuncă și cașcaval de la bufetul hotelului. Ieșea tot mai rar din curtea lui, de când erau zăpezi mari, pentru că îl dureau încheieturile de la frig și umezeală, așa că mai degrabă îl vizitam noi, păsările, pe el.

Când ne-am văzut toți cu fularele la gât, într-una din serile următoare, în curtea Cățeloiului, ne-am pus pe râs.

- Frăția Fularelor! a decretat corbul.

- Deși eu vă sunt soră, nu frate, a protestat cu înțelepciune și infinită blândețe draga de bufniță.

- Corect, surioară, a zis cățeloiul și-a lins-o prietenește pe obraz, cum doar de Crăciun și-ar fi permis să o facă.

*

Apoi a venit o noapte cumplită.

Abia ce adormisem, că au început niște pocnete care ar fi trezit și un vultur surd, bătrân, de o sută de ani. La început, am crezut că se trage cu pușca. Mi-am amintit de lista păsărilor protejate și de cuvântul îngrozitor „Vânătoare”. Am dat fuga la fereastră. Corbul și bufnița erau deja acolo, veniseră și se adăpostiseră la mine în balcon. Aveau niște figuri înspăimântate.

Se trăgea!

Dar nu erau puști, ci artificiiile oamenilor, pe care le mai auzisem și văzusem în București, însă de la mult mai mare depărtare, niciodată de atât de aproape. Cât de înfricoșătoare erau acum, chiar sub ochii noștri, niște bombe luminoase, înălțându-se cu un fâșâit și pocnind asurzitor, spărgând cerul în milioane de cioburi.

Pentru ce? Pentru ce făceau oamenii atâta scandal?

Asta m-au întrebat prietenii mei, iar eu n-am știut să le răspund.

- Nu știu. În fond, sunt doar o pasăre, ca și voi, am zis, îngrozitor de jenat.

Ei au clătinat din cap, în timp ce ne strângeam unii într-alții, într-un colț ferit al camerei, cu fereastra bine închisă, acoperindu-ne ochii cu aripile.

Stăteam la adăpost și tot tremura carnea de frică pe noi la fiecare bubuitură puternică. și ne întrebam, îngrijorați și triști: oare ce făcea acum cățeloiul? Dar pițigoi din parc? Dar soția corbului, dar cei șaptezeci și patru de copii ai corbului, care trăiau prin toți copacii aceștia? Dar gaițele, coțofenele, vrăbiile, porumbeii și toate celelalte înaripate, cărora nimeni nule putea explica: Stați liniștite, nu se trage, nu se vânează, e doar ceva ce fac oamenii fiindcă lor li se pare că e nemaipomenit de drăguț...

Capitolul 21

Pensiunea Casa Condorului

Așa a trecut timpul.

Zilele se scurgeau cu zboruri tot mai înalte, mai departe, peste păduri, peste creste. Mă simțeam ca acasă în Sinaia. Aici erau Munții D'Or, munții mei, munții de care-mi fusese dor din tot sufletul și din fiecare os și fiecare pană cât fusesem închis la Zoo. Nu- mi trebuia să plec mai departe.

Eram încântat să pot trăi aici până la capătul zilelor mele.

și cu frigul mă obișnuisem. Nu mai purtam haine aproape deloc. Aveam casa mea, un loc perfect ca să nu petrec nici o noapte afară, și zilele, deși reci, erau de multe ori însorite, iar cerul, de-un albastru cum niciodată nu văzusem la București.

Nu, nu-mi trebuia să plec mai departe.

Aproape că-mi venea să șterg cuvântul DOR, rămas ultimul netăiat pe lista prinsă pe peretele camerei mele. Însă ceva mă reținea. Cu dorul era mai complicat. Din Când în când, în zborurile sau plimbările mele, aruncam un ochi și la fosta noastră casă, vila în care locuisem cu Serena în vara ce de-acum mi se părea tot mai îndepărtată, de parcă de-atunci nu trecuseră doar câteva luni, ci ani mulți!...

Observam cu atenție ce se mai întâmplă pe acolo.

La început, au venit câțiva oameni care au vizitat pe îndelete toate camerele, au măsurat, au notat. Apoi, au apărut muncitorii. Pentru O vreme, casa a intrat în renovare. Am văzut cum se curăță pereții, se scot saci de moloz, se tencuiește și se zugrăvește, se scoate mobilă, se aduce mobilă. Mă uitam din mers, fie în drum spre Peleş, în zbor, fie zăbovind în zilele liniștite chiar în brazii înalți din păduricea aflată în spatele casei.

Uneori, pe inserat, după ce plecau toți oamenii, poposeam în balconul nostru din turn, unde stăteam Cândva eu și Serena la un croasant și-o cană cu lapte, și acolo îmi lipeam față de geamlâc și mă uitam înăuntru. Nu se mai putea intra, nici n-aș fi îndrăznit: prezența omenească se simțea peste tot. Dar mă uitam și mi se umplea sufletul de bucurie doar pătrunzând cu privirea în casa și în camera

noastră.

Apoi a venit o zi în care am remarcat foarte multă agitație. Deasupra intrării, niște oameni cocoțați pe o scară au prins o plăcuță cu un nume lung, greu de citit de la distanță, iar pe inserat s-a desfășurat un covor roșu lung, pe scările din față.

Seara, s-a dat o petrecere mare, cu șampanie și fursecuri. Camerele de la parter s-au umplut de oameni elegant îmbrăcați și binedispuși. I-am urmărit de afară, de la adăpostul întunericului, dând roată iar și iar vechii noastre case și încercând să înțeleg ce se întâmplă.

Am dat târcoale și a doua zi în zori, foarte devreme, când nu puteam fi observat prea ușor, și atunci am Citit ce scria pe plăcuță. M-a mirat să văd că vila noastră devenise:

PENSIUNEA CASA CON DORULUI.

Un condor de-a dreptul drăgălaș zâmbea gravat în lemn, lângă aceste cuvinte, privind încrezător înainte.

În primele clipe, am avut senzația că este un frate de-al meu și m-am mirat de coincidență. Dar imediat m-am dezmeticit: eram chiar eu!

Ce neașteptată oglindă, mi-am zis, mândru și extraordinar de intimidat totodată...

Seara, singur în Vila Serena, ghemuit pe covorașul meu din camera de sus, m-am tot gândit și m-am tot gândit, până m-am pomenit oftând.

Ah, cum as fi vrut să mă vadă și ea!

și iarăși a trecut timpul. S-au scurs nenumărate zile de iarnă-primăvară-vară-toamnă-iarnă-din-nou, zile frumoase din acest anotimp unic, magic și nesfârșit, în care curge netulburat timpul libertății în văile din Munții D'Or.

Capitolul 22

Singur, singur, singur

Cum veneam eu la pas pe Aleea Peșului într-o dimineață, bucuros de adierea caldă ce se iscase din senin și parcă aducea de undeva miros proaspăt de verdeață, deși creștele munților erau încă albe, mă prosteam imitând turiștii, așa cum făceam adesea, ca să-mi treacă mai ușor timpul peste zi, când eram singur.

Culesesem de pe jos o creangă lungă de plop, cu o singură frunză mare și galbenă rămasă în vârf, și creanga asta o ridicam înaintea mea și râdeam la frunză de parcă mi-aș fi făcut un selfie.

Iată, asta era genul de glumă pe care corbul și bufnița n-aveau cum să-l priceapă, dar care pe mine mă amuza fantastic de tare.

Mi-am tot făcut câteva seljîe-uri imaginare, zâmbind la frunză stând și cu fața, și dintr-o parte, și din cealaltă, și tot așa, prostindu-mă, era cât pe ce să nu observ la timp că dinspre Mănăstirea Sinaia venea un grup de turiști.

M-am tras repede deoparte, între copaci, fiindcă nu aveam pelerina pe mine – rareori mai pun o haină pe mine - și m-am uitat la ei cum trec și se duc mai departe.

Erau trei, mama, tata și o fetiță de cinci, șase ani. Fetița strângea în brațe un elefant de plus gri cu sa roșie de pânză, și îl ținea la piept cu atâta drag și îi vorbea cu atâta delicatețe, încât ochii mi s-au umplut deodată de lacrimi, cum o priveam de după trunchiul unui brad. Asta la nici două minute de când zâmbeam singur la poză!

- De ce, mi-am zis, de ce fac asta, condor bătrân și prea copilăros și bleg ce sunt, de ce mă emoționez în halul ăsta privind o fetiță?

- E simplu, m-am pomenit Că-mi răspunde altă voce din mine. E din cauză că fata își poartă elefantul cu ea, în brațe, și-i vorbește, și-i arată tot ce vede în jur, și nu-l lasă o clipă singur acasă.

- Of, da, deci așa, a răspuns altă voce din mine. Atunci, ah, de ce nu sunt și eu o jucărie de plus? De ce nu sunt și eu o jucărie, o pasăre, un condor de plus? Fiindcă, dacă aș fi, m-ar ține Serena în brațe și m-ar duce cu ea peste tot!...

- Sau invers, a adăugat altă voce din mine, cu nemaipomenită blândețe. Da, invers: Serena să fie o fetiță de plus și eu să o plimb cu mine peste tot!

- De ce, s-a auzit din nou una dintre vocile mele de la început, de ce m-a mai salvat, dacă m-a abandonat și m-a uitat pe vecie aici?

-Am crezut că am rezolvat o dată pentru totdeauna Chestiunea aceasta, s-a auzit altă voce, mai aspră, și ea tot din mine, desigur, dar care amintea foarte bine de vocea bufniței.

- Nu-ți plânge de milă! mi-am retezat-o, cu un ton categoric ce semăna cu a corbului. Doar prostovanii își plâng de milă.

- Ehei, Isidor, ai grijă, că ai început să vorbești cam mult de unul singur! mi-am zis în cele din urmă, cu cea mai naturală voce a mea.

Și-am zburat, lăsând acolo și bățul cu frunză, și toate întrebările mele.

Capitolul 23

Regăsirea

Minunea s-a întâmplat la scurt timp după aceea.

Eram într-unul dintre drumurile mele obișnuite de peste zi și nimic nu anunța ce-o să se întâmple din senin.

Da, chiar era senin. De câteva zile, o adiere caldă mă răsfăța în plimbări. De patine nu mai era nevoie deloc, căci de mult nu mai vedeai nici un petic de gheață sau zăpadă pe trotuare și străzi. De haine, nici atât. Nu doar că nu prea mai simțeam frigul, cu care mă obișnuisem și pe care-l suportam tot mai bine, dar nu prea mai trebuia să mă deghez, căci coboram tot mai rar printre oameni. Mă simțeam minunat sus, pe cer, departe, în păduri, în poieni neumbrate, unde găseam și de mâncare și mă puteam și tolăni liniștit, ore în șir, fără teama că mă va vedea vreun posibil dușman.

- Ești tot mai sălbatic, Isidor, îmi spuneau corbul și bufnița.

Mie mi se părea ciudat să-mi spună asta când ne aflam în casă, în camera mea, unde era plin de foi scrise, iar noi stăteam în fotoliu sau la masă sau pe covoraș. Înțelegeți ironia? Locuiam ca niște oameni o parte din timp, dar ei îmi ziceau că sunt tot mai sălbatic.

și totuși, trebuia să îi cred. Prietenii mei erau acum oglinda mea. Cum mă vedeau ei, așa mă vedeam și eu cel mai bine.

În plus, ei chiar erau sălbatici, ei se născuseră și crescuseră aici, ei nu aveau nume puse de om, ei nu foloseau haine și bani. Deci, venit din partea lor, complimentul era uriaș.

Dar să revin la minune. Coboram într-un zbor înalt, dinspre Vila Serena, pe drumul meu aerian obișnuit, către Peleş, când am zărit ceva în balconul nostru din vechea vilă, acum Pensiunea Casa Condorului.

Am tresărit, pentru că acolo nu stătea nimeni niciodată. Am luat o curbă strânsă, m-am întors și-am trecut iarăși pe deasupra balconului, o idee mai jos decât prima oară, ca să văd mai bine. Da, era cineva și da, acolo chiar nu stătea nimeni niciodată. Sigur, vedeai adesea oameni în camere sau la ferestrele camerelor, dar nu în balconușul acela al nostru, din turn. Am trecut iar și iar, tot mai jos, privind la omul care stătea acolo.

Pe un scăunel rotund, întinzând mâna după un fluture mare și galben care-i trecea prin față, ședea o fată îmbrăcată în blugi.

Fata asta, dacă ar fi fost mai mică, ar fi putut să fie Serena. Semăna cu ea. Avea nu doar părul ei, dar ceva din gesturi, ceva din felul în care își ținea capul ușor înclinat într-o parte. Mâinile lungi și fine păreau ale ei...

În clipa următoare mi-au răsunat în gând sfaturile prietenilor mei:

„Dacă te mai gândești atâta la ea, o să-ți pierzi mințile!”;

„Trebuie să trăiești în prezent!”;

„Există prezent și există viitor, nu te mai uita mereu în trecut!”.

Cu siguranță, asta mi se întâmpla: îmi pierdeam mințile.

Cum putea să fie Serena fata aceea atât de înaltă?

Cum putea să fie acela un fluture, în plină iarnă?

Cu siguranță nu era decât o frunză îngălbenită, purtată de vânt.

Cu siguranță nu era Serena...

Am zburat mai departe, mai sus, cât mai sus, ca să-mi șterg din cap gândul că fata aceea ar fi putut să fie ea. N-avea cum! Trebuia să nu mă mai gândesc întruna la asta.
Îmi făceam rău singur.

Cum ar fi putut să fie ea? Atât de înaltă după o singură iarnă?
Da, dar ce iarnă lungă, enormă, interminabilă fusese asta!...
Cum ar fi putut să fie acela un fluture? Acum?
Da, dar ce soare cald îmi încălzea deodată spinarea, de parcă ar fi fost miezul verii!

La naiba!... mi-am zis. M-am întors vijelios și am dat iarăși o roată largă, sus de tot, privind la punctul din balcon, mijind ochii bine. Bine, bine, bine de tot.

și... ea era!
Albă, albă, înlemnită,
ca din visul meu venită.
Cu brațele albe,
cu părul ei lung,
cu ochii ei verzi, luminoși!
Cu degete fine,
cu chip îngeresc,
cu buze ca zmeura, roz...

Avea până și bascheți verzi în picioare. și brățări de mărgele la mână.

Am simțit că-mi stă inima. Că aripile mi se înmoaie, mi se topesc din umeri și într-o clipă mi se vor desprinde de corp și se vor scurge din ceruri pe stradă, iar eu mă voi prăbuși, greoi ca un trunchi de copac retezat.

Serena! am strigat cu toată forța gândului meu.
Iar ea a înălțat fața spre mine.

Am continuat să dau din aripile blegite de emoție și-am coborât cu câtă delicatețe am putut în balcon. Dar e greu să fii delicat Când ai trei metri de aripi și vrei să aterizezi într-un balcon așa mic.

Aș zice că acum balconul mi se părea și mai mic ca pe vremuri, ca o haină din copilărie care ți-a rămas strâmtă peste câțiva ani. Atunci mi-am dat seama cât crescusem și eu în tot acest timp. Mă înzdrăvenisem, eram mult mai solid decât atunci când abia scăpasem de la Zoo. Iar Serena, da, era într-adevăr mult mai mare, crescuse. Era o domnișoară înaltă, cu părul strâns într-o coadă frumoasă, lucioasă, iar pe chipul luminos până și ochii îi păreau mai mari, scânteiau ca smaraldele pe sub gene.

Ah, spaima și încântarea din ochii ei când m-a văzut răsărindu-i în față, bleg ca un miel, dar fâlfâind ca un zmeu!

Am înțeles îndată că, dacă ar fi avut aripi, și ea ar fi simțit atunci că i se topesc de la umeri și i se scurg pe pământ.

Cuvinte? N-a fost nevoie de ele. Dispăruseră toate de pe fața pământului.

Ne-am îmbrățișat și n-am nici o idee cine s-a prăbușit primul în brațele celuiilalt. știu doar că ceea ce am simțit atunci definește pur și simplu:
FERICIREA.

Capitolul 24

Împreuna

Mai departe, s-ar putea face un concurs de imaginație. Cum ne-am petrecut cele șapte zile care-au urmat? E greu de ghicit?

ÎMPREUNA!

De cum ne-am dezmeticit, retrași din balcon în turn și apoi în camera ei, pășind cu grijă pe coridoarele casei noastre din vara de demult, i-am prins palma și i-am scris în ea, cu o pană, cuvântul acesta: „Împreună”. Iar ea a râs, gâdilată, și m-a strâns în brațe. Mi-am cuibărit capul la pieptul ei și-am cuprins-o între aripi.

În zilele care-au urmat, am fost nedespărțiți. Un vârtej de întâmplări care mi se pare că a ținut cât o viață.

În prima zi, retrași în camera ei de la etajul doi, una dintre încăperile vișinii cu trandafiri în vitraliile de la ferestre, am povestit tot ce s-a întâmplat de când nu ne mai văzuserăm. Se băteau vorbele la gurile noastre. Însă se mai petrecuse ceva Ciudat între timp. Îi scriam Serenei cuvintele în palmă sau direct în aer, cu sete, dar n-a durat mult până am priceput că ea înțelegea ce-i spun și fără cuvinte. Era ca înainte de despărțire, când și eu îi ghiceam gândurile. Numai că acum, nu doar eu cunoșteam limbajul omenesc, dar și ea știa mult mai bine limbajul păsărilor.

- Dacă ai ști cât te-am căutat, și pe cer, și printre copaci, și pe case, și prin balcoanele castelelor, și pe turnuri.... mi-a zis mângâindu-mi gulerașul alb de la gât. Ori de câte ori am venit cu părinții aici, dar și acasă la mine, în București...

- Eu chiar am fost pe la tine, i-am mărturisit, copleșit de emoție și rușinat.
- știu, am găsit urmele pe care mi le-ai lăsat.
- Le-ai găsit?! Cât m-am rugat să nu plouă!...
- Le-am găsit. Am ieșit să te caut, zile întregi te-am căutat. Apoi am făcut legătura cu știrea...
- știrea?
- știrea cu păsările care au evadat de la Zoo.
- Ne-au dat în ziar?
- V-au dat! și la televizor.
- Eram și eu?
- Tu nu erai. Era un stol imens și colorat, pe deasupra orașului, toată lumea a făcut fotografii, se umpluse Internetul de ele. Zburau papagali și tucani și pelicani și ulii si..
- Doar păsările flamingo n-au vrut să plece.
- Fiecare știe ce-i mai bine pentru el.
- Bănuiesc că așa-i... și?
- și atunci mi-am dat seama că tu trebuie să fi fost autorul. Nu se putea altfel! Cum ai reușit?
- Cu prietenii.

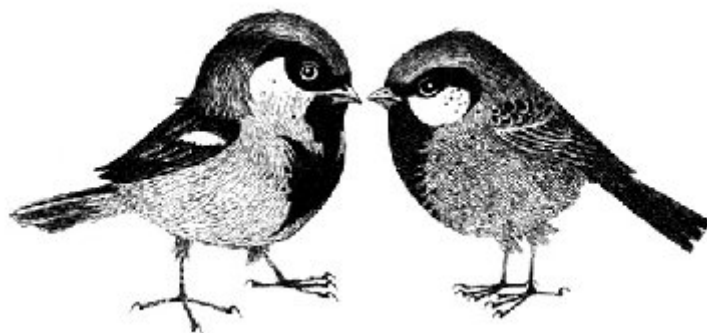
- Ai prieteni aici, Isidor?
- Am!
- Mulți?
- Nu mulți, dar buni.

Atunci i-am povestit de corb și de bufniță și de Cățeloi, iar ea mă asculta uimită și veselă, plesnea din palme când îi plăcea un detaliu din viața mea de aici.

Am povestit mult, poate ore în șir. Ea a plecat doar ca să-și anunțe prietenii că nu va ieși cu ei în oraș și să aducă ceva de mâncare și-am ciugulit împreună, ca-n vremurile bune, după care iarăși m-a pus să îi povestesc. Iar eu i-am povestit până noaptea târziu:

Cum în iarna asta nesfârșită m-am împrietenit cu un corb și cu o bufniță, dar și cu un câine mare și blând, cum am avut mai întâi O căsuță în copac, căreia i-am pus numărul 7, dar acum locuiesc la Vila Serena, pe Fundătura Tisei, departe de oameni, unde am și covoraș, și fotoliu, și hârtie de scris, și pat, și cărți, și Chiar și-o mușcată roșie, care a înflorit de curând. Cum alianța cu amicii mei funcționează perfect. Cum ne ținem de urât, ne ajutam să facem rost de mâncare, ne facem daruri de Crăciun și organizăm călătorii și evadări ale păsărilor care sunt ținute captive în cuști. Ba chiar și ale câinilor. Cum mă ajută că știu să citesc și să scriu. Cum mă duc din când în când să iau micul dejun la hotel, îmbrăcat în pelerină și cu pălărie - dar tot mai rar, fiindcă îmi place din ce în ce mai mult mâncarea proaspătă, din natură. I-am mai zis și cum am făcut rost de bănuți și cum am mers la patinoar. Cum am patinat și cum i-am scris numele pe gheață, noaptea, sub stele, și cum m-am ales cu o pereche de ghetuțe albe cu lamă de argint, perfecte pentru mers pe alei când e polei. Cum iarna asta lungă părea să nu se mai termine și la fel și tristețea și dorul, dar acum... Acum parcă e vară din nou!

Când am ajuns aici, deja se crăpa de ziuă. Stăteam în pat, rezemați de pernele moi, și ne țineam în brațe. Primele raze ale soarelui s-au ivit de dincolo de munți, roșiatice. Se auzeau păsările Cântând. Am recunoscut pițigoi și vrăbiile, iar Cântecul lor nu mai era doar un ciripit zgribulit, ca în iarnă, Ci era vestitor de zi caldă.

""%-!"" "a?"

- Isidor, a spus ea visătoare, câte lucruri minunate ai putut să faci în tot acest timp! Te-ai descurcat mult mai bine decât aș fi sperat. Ai prieteni, ai casă, ai trăit aventuri, ai tot ce îți trebuie pentru o viață frumoasă, adevărată.

- Da, dar...

- Dar?
- Dar mereu am fost oarecum trist, mereu mi-a fost...
- ...dor?
- Dor! am zis eu, scriindu-i cuvântul și-n palmă.

- Bineînțeles că ți-a fost. Dor rimează cu condor și Isidor! Acum, serios, aș fi fost tare nefericită să aflu altceva... Îți poți imagina că și eu ți-am dus dorul. Prietenie fără dor nu există. Dacă ai ști, a zis Serena, dacă ai ști cum mângâiam fotografiile în care tu te vezi doar ca un punct!

Mi-a venit să zic că știu, doar o văzusem cu ochii mei făcând asta, dar am lăsat-o să- mi spună, să- mi tot spună. Mă îmbătau cuvintele ei și mi se închideau ochii de somn. Era cald și bine și eram liniștit. Am ațipit, lat de fericire, sub mângâierile ei.

A doua zi a venit cu o revărsare de lumină. Când m-am trezit din scurtul somn în care căzusem în zori, după noaptea de stat la povești, un soare puternic scălda toată camera. Ne-am scuturat, ne-am aranjat și-am hotărât să mergem să i-i prezint pe prietenii mei. Am reluat vechile noastre drumuri, eu zburând și ea mergând la pas, pe străduțe și alei. Am urcat până la casa Cățeloiului. Ce bine s-au înțeles din prima clipă! Cum i se mai gudura el la picioare, cum dădea din coadă, cum îi lingea mâinile. și cu câtă dragoste îi vorbea Serena, cu ce vorbe dulci și mângâieri îl răsfăța, de parcă s-ar fi cunoscut de o viață!

Am pornit împreună spre casa mea de pe Fundătura Tisei, mergând la pas toți trei, fiindcă pe aici ne permiteam, nu era lume. Ajunși acolo, eu am sărit în balcon dintr-un salt, dar ei au rămas jos. Cățeloiul avea să-i arate Serenei intrarea lui secretă, tunelul misterios făcut de el prin gard și prin toată vegetația din fața casei: un hățș verde.

Nici n-am apucat să ajung bine în camera de sus, să aranjez din trei mișcări covorașul, pledul de pe fotoliu, foile de pe masă, că pe scări au și răsunat pașii lor. Ce muzică scumpă pentru urechile mele! În curând, eram toți trei în cameră și ne întindeam la povești.

În a treia zi, după ce ne-am plimbat prin poienița noastră de demult și până la Peleş și pe malul râului, ferindu-ne tot timpul de oameni, am dus-o să vadă și căsuța din copac. Acolo, pe inserat, i-am făcut cunoștință și cu corbul și bufnița. Ce încântat am fost să văd cât de bine se înțeleg, și cu, dar și fără sunete sau cuvinte. Era un balet minunat, O plăcere să îi privești. Ce plecăciuni elegante făcea corbul, ce privire încărcată de bunătate avea bufnița când înclina din cap, ascultând. Privindu-i, m-am gândit că, iată, ei toți alcătuiesc acum o oglindă & mea. Prietenii mei, prietena mea.

Atunci, Serena ne-a povestit, printre altele, cum acasă la ea s-a împrietenit cu tot mai multe păsări, porumbei, pițigoii, mierle și Chiar și o pereche de pescăruși, păsări care îi vin la geam și pe carele urmărește și le hrănește în perioadele grele. De la ele a învățat tot mai bine limbajul nostru, al înaripatelor.

În a patra și a Cincea zi, iarăși ne-am plimbat doar noi doi, prin toate locurile noastre. Porneam dimineța devreme, înainte să se trezească turiștii. Luam la pas drumurile îndrăgite în vară, pe unde merseserăm împreună Când eu încă nu eram în stare să zbor, apoi ne strecuram pe poteci prin pădure, poposeam în luminișuri însorite, ne odihneam pe vreo buturugă sau pe iarbă, apoi coboram în goană pe străzi lăturalnice, râzând, până mă trezeam iarăși că zbor, cu atâta fericire în piept, de simțeam Că o să pocnesc, puf, și-o să mă risipesc ca o păpădie suflată în vânt.

Ne cam povestiserăm ce era important, ea știa ce făcusem eu aici între timp, eu știam că ea terminase liceul și acum era studentă la Arte. Eram în continuare foarte nedumerit de trecerea timpului, de felul în care aici parcă anotimpurile nu mai sunt așa de bine delimitate ca pe vremea când stăteam la ZOO.

- Nu înțeleg ce e cu iarna asta lungă de aici, care pare să nu se mai termine, i-am zis. Când dă soarele un pic mai tare, ca acum, și se ivesc Câteva fire de verdeață și flori și răsare ceva bucurie și-n sufletul meu, într-O clipită se și face iarnă din nou. E o iarnă atât de lungă, o iarnă în care primăvara și vara și toamna nu reușesc să-și facă loc și să crească - zău că nu înțeleg!...

și ea mi-a spus scurt, privindu-mă-n ochi:

- Dar n-a fost O singură iarnă. Au trecut șapte ani, Isidor! Iar acum chiar e vară. Atât a fost suficient ca să înțeleg.

Dintr-odată, mi s-a luminat mintea și toate piesele care zăcuseră împrăștiate s-au așezat la locul lor. Trecuseră șapte ani! Toată iarna asta nesfârșită... Nu fusese o singură iarnă, ci șapte ierni înlănțuite, punctate de veri scurte, pe care eu abia de le simțisem. șapte ani. Ani în care, reînvățând sălbăticia, luptându-mă și cu singurătatea, și cu dorul, mie mi se păruse că e o veșnică iarnă, un anotimp continuu în care doar din Când în când soarele izbutea să strălucească cu forță, zăpezile se topeau și mai scânteiau doar sus, pe creste, iar aici răsăreau florile, după care veneau ploile...

În Cine, pe lumea asta, puteam să am mai multă încredere decât în Serena?

A fost de ajuns să îmi spună ea că au trecut șapte ani, cu ierni lungi și veri scurte, ca să înțeleg dintr-odată.

Locuiam în acele zile în casa mea de pe Fundătura Tisei, la Vila Serena, ca să nu fim văzuți de oameni.

Serena se afla la Sinaia într-o excursie primită drept premiu la un concurs de fotografie. Colegii cu care venise știau că este cu mine și n-o sâcâiau. Își putea petrece tot timpul cu mine.

- Sunt doar șapte zile, dar noi o să le facem să fie lungi cât o vară întreagă! mi-a zis.
- Verile sunt prea scurte aici, am protestat. Să fie lungi cât o viață!

Iar ea a fost de acord:

- Cât o viață și-o vară!

În Vila Serena, i-am arătat patinele, bănuții și biroul de Obiecte pierdute, de unde am rugat-o să-și aleagă ceva, iar ea și-a ales o eșarfă. Era o eșarfă verde, de mătase, cu un imprimeu delicat, niște cocori argintii în zbor. Se potrivea cu bascheții ei verzi, despre care mi-a zis că-s noi-nouți și și-i cumpărase anume pentru excursia aceasta, cu speranța că o voi vedea și o voi putea recunoaște de la distanță. În schimb, ea mi-a dăruit una dintre brățările ei, din mărgelale albe, pe care am prins-o în cui, pe foaia cu „ACASĂ”.

Atunci, în a șasea seară, mi-am făcut curaj și i-am arătat și poeziile scrise de mine în tot acel timp, adunate în teanc pe măsuță, lângă muscata înflorită.

Serena a citit din ele în liniște, în timp ce eu mă plimbam încet prin cameră, cuprins de emoții și de rușine... Când a terminat de Citit, a aranjat frumos toate foile, dar pe una a păstrat-o în mână. Mi-a zis, îmbujorată pe obraji și pe gât ca o condoriță:

- Isidor, toate îmi plac foarte mult, dar, te rog... citește-mi-o tu pe aceasta! Vreau să te aud.

M-am fâstâcit groaznic. Eu nu sunt actor. Dar e drept că nici nu eram pe vreo scenă.

Am luat foaia și am Citit, rar și încetișor, cu glasul meu de pasăre mută, pe care nici un om în afară de ea nu l-ar putea înțelege:

Zânele sunt pământene,
flutură înspre tine din gene
și te salvează în zori de la Zoo
și-ți dau carne, banane și ouă.

Sfios, am ridicat privirea spre ea. Zâmbea, cu ochii în lacrimi.

Deci nici ea nu se putea hotărî dacă poezioara asta era veselă sau tristă!

Pierdut, am continuat să recit din memorie cântecelul care îmi ținuse atâta timp de urât:

Mi-e dor de Serena, prietena mea,
și totul pe lume rimează cu ea!
Ce-ncepe cu S și se-ncheie cu A?

M-am pomenit rotindu-mă prin cameră, cu aripile desfăcute, în piruetele mele care clătinau tot aerul din jur. Ea s-a ridicat de pe scaun, a venit lângă mine și m-a luat în brațe, alăturându-mi-se în dans și zicând cu un aer glumeț:

- SINAIA?

Am izbucnit în râs amândoi.

- SERENA!..., am oftat, cuibărindu-mă cu capul lângă inima ei.

Inima ei, m-am gândit atunci, ascultând-o cum ticăie, inima ei este ceasul care lipsea din camera mea. Timpului meu, în toți acești șapte ani petrecuți de mine aici, doar ceasul acesta i-ar fi putut ține socoteala.

Inima Serenei e ceasul timpului meu.

Trebuia să scriu o poezie și despre asta.

În a șasea noapte, simțind cum se apropie ultima zi, am tremurat împreună în patul din cămăruța de la parterul Vilei Serena, deși afară se făcuse vară de-a binelea.

Mă speria gândul că pleacă. Dar ne-am promis să ne revedem mai des. Acum, că ea avea douăzeci de ani, iar eu eram bine instalat aici, nimic nu ne împiedica să ne vedem măcar de două, trei ori pe an, în vacanțe. Mi-a spus că as face bine să tai Dorul de pe lista aceea a mea. Eu i-am zis că as vrea să-l taie chiar ea. Ea a zis că nu, eu cu mâna mea trebuia să îl șterg. Adică, cu aripa. Am sărit

amândoi din pat și ne-am dus în camera de sus, în toiul nopții, lipăind pe scara de lemn. Acolo, când am apucat pixul-pană și am dat să tai Dorul, mi-am dat seama că, de fapt, nu voiam să fac asta. Am decis să nu-l tai, fiindcă am priceput brusc un lucru care până atunci nu-mi dăduse prin cap: e foarte important să-ți fie dor de Cineva sau de ceva.

Dorul înseamnă speranță.

Iar fără speranță nu se poate trăi.

- Nu-l șterg! i-am zis Serenei. O să-mi fie mereu dor.
- și mie, a zis ea.

și, împungându-mă cu un deget în burtă, s-a răsucit pe călcâie și a luat-O la fugă pe scări. În urma noastră, pe perete, lista mea de priorități a rămas neschimbată.

- Ce-ncepe cu I și se-ncheie cu OR? a strigat, cu ghidușie în glas, Serena când coboram spre camera noastră.

- IZVOR? am întrebat eu când am ajuns-o din urmă, făcând pe naivul, acoperindu-mi un ochi cu aripa și privind-o ținută cu ochiul liber.

Râsul frumos al Serenei, izvorât din tot sufletul, a umplut toată casa. Ba cred că a trecut dincolo de pereți, de acoperiș și de horn, și-a urcat până la cerul de vară, făcând stelele să valseze un pic, cuprinse de veselie și ele.

*

- De-acum, nu mă mai tem de nicio iarnă! i-am zis în a șaptea zi, când o conduceam de la Vila Serena la Pensiunea Casa Condorului.

De jur împrejur era plin de verdeață și flori. Valuri de crini, garofițe și trandafiri își trimiteau miresmele spre noi, din curțile caselor, iar copacii aveau coroanele încărcate de frunziș des, verde, plăcut foșnitor, din care răsunau glasurile certărețe ale vrăbiilor.

- Ești ca acasă aici, Isidor. Ești cel mai sălbatic condor domestic, dacă îmi dai voie să spun așa.

- Sau cel mai domestic condor sălbatic? am zis.

- Sau așa, a râs ea.

Tot glumind, ne-am furișat în camera ei din pensiune, unde am petrecut ultimele ore împreună, punând țara la cale. Serena a adus bunătăți de jos, de la micul dejun, cornuri calde, unse cu unt și miere, ouă fierte și sandviciuri cu șuncă presată. Mă răsfăța. Mă trata ca pe-un prinț. Iar eu simțeam că mă copleșește tristețea.

Nu voiam asta.

Nu voiam nici să plece, nici să cad iarăși în găleata amărăciunii, după săptămâna perfectă de vară petrecută împreună.

- Cum facem? m-am trezit că o întreb, ținând un ou ridicat înaintea ochilor, în aer.

Stăteam la masă, față în față.

- Cum facem ce?

- Cum facem, am zis lăsând oul pe masă, cum facem să rămânem mereu împreună? Serena a tăcut, a lăsat și ea în farfurie cornul cu unt din care abia apucase să muște de două ori. A întors capul dinspre mine, s-a uitat pe fereastră, la cer, la copaci, la șoseaua pe care începuseră să treacă mașini, și deodată, Când credeam că n-o să-mi mai răspundă nimic, a întins mâna peste masă, m-a apucat de vârful aripii și a zis:

- știu.

- știi? am întrebat, simțind cum mă fac portocaliu cu picățele.

- știu! a zis ea cu și mai multă hotărâre, iar fața i-a înflorit într-un zâmbet.

- știi! Cum?

- Scriem o carte împreună.

O priveam mirat, încă nu înțelegeam ce vrea să spună. M-a lămurit imediat, deși, pe măsură ce vorbea, îmi dădeam seama că deja înțelesesem ce voia să spună. Dincolo de toate cuvintele și explicațiile, pricepusem într-O clipă la ce se referă.

- Scriem o carte împreună, Isidor! Despre noi. Despre vara noastră de atunci. Despre salvarea de la grădina zoologică. și despre prietenie. și despre dor, și despre regăsire, și despre supraviețuire. Despre ce înseamnă sălbăticia și ce înseamnă acasă și, mai ales, despre ce înseamnă să-ți fie dor și să fii fericit și...

- ...și așa o să putem rămâne împreună pe viață! Scriind cartea. În carte. Împreună mereu.

- Exact. Totuși mă gândesc că nu e lucru ușor să scrii o carte. Dar nici imposibil nu poate să fie!

-Ah, ce-nseamnă pentru noi „imposibil”? am făcut, lungindu-mi gâtul cât de tare puteam, vitejește, deși mintea îmi vuia de întrebări.

- Deci ești de acord? Scriem o carte?
- Scriem și două! am sărit, uluit și eu de ce spuneam.

Serena a râs. și iarăși râsul ei m-a bucurat, ca o muzică dintre cele mai plăcute.

Aveam să scriem o carte despre prima noastră vară și, dacă reușeam să o ducem la capăt, urma să încercăm să mai scriem una, despre iarna mea lungă și regăsirea de acum.

În fond, eu compuneam deja cântece și poezii. Iar Serena își notase acasă, în jurnal, multe dintre întâmplările prin care trecuserăm noi în prima noastră vară, Când m-a salvat dela Zoo. Aveam suficient material cu care să pornim la treabă.

Ehei, m-am gândit, asta avea să mă țină ceva timp ocupat, la măsuța poetului. Abia așteptam să începem. Însă acum venise ora despărțirii.

Așezat pe pat, cu un nod mare în gât, am urmărit-o pe Serena cum își face bagajul. Cele câteva haine, frumos împăturite, așezate în geantă. Lucrușoarele din baie. Câteva foi cu poezii, pe care i le dăruisem. Aparatul de fotografiat, pe care nu-l folosisese deloc în toată vacanța. Eșarfa cu cocori de la mine. Când a terminat, s-a așezat și ea lângă mine. M-a cuprins în brațe. M-am cuibărit cu capul în poala ei.

Mă mângâia. Îi primeam mângâierile cu ochii închiși.

Atunci, în ultimele minute, mi-a promis că o să se ocupe ea, de acasă, să apară scris și CONDOR pe panoul cu animalele ocrotite. Am rugat-o să nu uite nici de bufniță. M-a asigurat că nu va uita.

- Ei, am stabilit cu cartea și cu vizitele, dar întrebarea e cum facem acum, Isidor? M-a întrebat în șoaptă, plimbându-și degetele prin gulerașul meu alb.

Am tăcut, cu ochii strânși bine.

- Nu vreau să pleci, i-am zis fără să scot nici un cuvânt omenesc.
- Nici eu, a zis ea, vorbind aceeași limbă ca mine. Dar trebuie. Tu să nu tai Dorul niciodată de acolo, din camera ta. Ai dreptate, e nespus de important să ai de cine să-ți fie dor. Să sperii și să crezi în revedere.

Am dat din cap și am strâns-o și mai tare între aripi, cu capul îngropat în poala ei. Bineînțeles că n-aveam să șterg niciodată Dorul de acolo. Ea a continuat, vorbindu-mi cu o voce de vis în timp ce mă mângâia:

- Iar acum o să facem așa: eu o să mă ridic, o să-mi pun eșarfa, o să-mi iau geanta și o să plec, iar tu o să mă conduci până la gară în zbor. O să mă uit la tine când o să aștept trenul pe peron, alături de colegii mei. O să te văd, un punct negru inconfundabil în pădurea de pe versant, dincolo de calea ferată. și tu o să mă vezi, un punct cu eșarfă verde la gât. O să mă sui în tren. O să mă mai conduci o vreme, cât vrei. O să mă uit pe geam după tine. O să te văd pe cer mereu, și mult după ce tu te vei fi întors aici, în Sinaia. Tu O să fi cu mine la București, iar eu O să fiu cu tine aici. Nu uita: avem de scris și o poveste împreună. Sau poate chiar două...

Cum Serena este o zână, totul s-a întâmplat exact așa cum a zis.

Seara, la ora asfințitului, stând împietrit în vârful unui turn de pe castelul Peleş, privind în depărtare, peste munții mei dragi scăldați în lumina de aur, cu pieptul deja plin de dor, mi-am zis că sunt un condor atât de fericit de tot ce mi-a fost dat să trăiesc, încât de-acum n-are decât să vină și iarna iernilor,

IARNA.

Epilog

Un alt început

Dimineață răcoroasă de toamnă în Sinaia. Curțile caselor, pline de crizanteme și crăițe. Un câine mare, îmbrăcat cu pulover albastru, latră după poștaş. Un biet poștaş bătrân, oropsit să urce azi sus, atât de departe pe străduțele acestea, în locuri pe unde n-a mai călcat de mult timp. Poate de ani de zile, de când mergea să îi ducă poetului corespondența. Acelea erau vremuri Când lumea își scria scrisori, iar el era cel care le livra, cu plăcere. Acum, din păcate, are de dus mai mult facturi și, rareori, vreo revistă sau vreun catalog. Dar iată că azi are de livrat o scrisoare, un plic mare și alb cu timbru în colț, chiar pe Fundătura Tisei, și chiar la casa poetului. Ajuns în dreptul casei, poștaşul privește la toată vegetația crescută în curte, care acoperă aleea, de la poartă până la intrare. Ciudat: dacă ai privi casa de aici, din stradă, ai zice că nici nu e locuită. Și totuși, adresa de pe plic este cât se poate de clară: „Dl C. Isidor, Fundătura Tisei, Vila Serena". Sus, la etaj, licărește o lumină caldă și se vede și o mușcată roșie, bogat înflorită, semn că totuși casa e locuită.

Oricum, poștaşul n-are mult timp de pierdut când livrează O scrisoare. Ridică urechea metalică a căsuței poștale de la gard și strecoară plicul înăuntru. Are grijă să nu rămână afară nici un colț, ca nu cumva să-l ude ploile care se tot anunță la știri. Apoi pornește mai departe cu treburile lui, fluierând. Îi e ușor acum, și la coborâre, și cu tolba un pic mai goală, așa că fluieră un cântecel vesel. Nici câinele cu pulover nu îl mai latră, ci iese din curtea lui și îl petrece o bucată de drum, prietenos, dând din coadă.

*

În camera de la etaj, Isidor rupe cu grijă marginea plicului mare, după ce l-a strâns Câteva Clipe la piept. Se uită cu un ochi înăuntru și scoate mai întâi o foaie albăstruie, pe care e așternut un scris frumos, îngrijit, elegant înclinat către dreapta. Scrisul Serenei.

Se așază în fotoliu și citește scrisoarea încet, cât de încet poate, deși nerăbdarea îl înghiontește ca un corb tânăr pus pe șotii.

Dragă Isidor,

Zilele petrecute cu tine au fost nespuse de frumoase. Din nou am senzația că am petrecut o vară întreagă împreună. Mă gândesc mereu la tine și mă uit la fotografiile vechi, cele în care te vezi mic, doar un punct plutind sus pe cer. Oare de ce n-am făcut fotografii și acum? Cum de nu ne-am gândit? Parcă te aud zicând: FĂRĂ BLIȚ! Neapărat să facem data viitoare.

Dragul meu, scumpul meu condor sălbatic-domestic, promisiunea e promisiune și nici nu cunosc altă cale să alung dorul: m-am apucat de scris cartea noastră! Am făcut cum ne-am înțeles, așa că iată, lângă scrisoare îți trimit deja primele două capitole. Defapt, primul capitol este mai degrabă o introducere. O să vezi. Uită-te peste ele, te rog! Primesc cu drag sugestiile tale.

Pentru capitolul următor, îți dau ție cuvântul. Îți fac doar o propunere: aș fi deosebit de bucuroasă dacă ai accepta să incluzi, în primul capitol pe care-l vei scrie, poezia care mi se pare cea mai frumoasă din câte ai compus tu vreodată. Știi care este? Gândește-te! Știi care? Sigur că știi, e cântecul tău de demult, de la Zoo:

Au fost odată-n Munții D'Or
mama condor, tata condor.
Trăiau pe creasta creștelor,
zburau în spuma norilor,
mâncău doar mușchi de căprior,
sorbeau din roua zorilor...

Cred că ar fi un lucru minunat să începi povestea ta de aici, cu copilăria. Totul, absolut totul pe lumea asta începe cu copilăria.

Te îmbrățișez și abia aștept vești de la tine. Dar nu te grăbi. Avem timp.

Defapt, grăbește-te! Un pic.

Te iubesc!

Te sărut pe ochi și pe gulerăș,

Serena

Lângă scrisoare, în plic, sunt șase foi albe scrise la computer, cu cele două capitole ale cărții. Isidor le scoate cu grijă din plic și le așază pe masă. Cu ochii mari, citește titlurile:

Capitolul 1. O introducere

Capitolul 2. La început a fost o știre

Pe prima pagină, cartea abia începută poartă și un titlu: O vară cu Isidor.

Isidor este curios, dar nu vrea să se grăbească. Cu scrisoarea Serenei ținută strâns la piept, între penele lungi de la capătul aripilor, coboară la parter și se trânteste în pat ca să o citească încă o dată și, mai ales, să viseze. La câte au fost și la câte o să mai fie.

Mulțumiri

Această carte nu s-ar fi născut dacă n-ar fi existat toți copiii și adolescenții care să mă întrebe, în

timpul diferitelor întâlniri prilejuate de lansarea Cărții O vară cu Isidor, dacă nu voi scrie o continuare a poveștii. Așadar, tuturor acestor copii le mulțumesc. Celor care au cerut o continuare, precum și celor care și-au dorit-O, dar n-au îndrăznit să spună și, de asemenea, tuturor celor care citesc ambele cărți cu Isidor și se bucură de ele. Fără voi, dragi cititori, nici o carte nu poate exista cu adevărat. Vă suntem recunoscători și eu, și condorul meu, Isidor.

Nu m-aș putea ierta dacă n-aș menționa aici și cititorii adulți. Știu sigur că povestea lui Isidor a ajuns și la ei. Le mulțumesc și lor, cu emoțiile unui om care păstrează înfășurate în el toate vârstele avute vreodată.

Mulțumesc, desigur, minunatei echipe de la Editura Polirom, redacției care se ocupă de cărți cu multă grijă și dragoste, pentru ca dintr-un text scris la biroul de acasă să rezulte acest obiect miraculos pe care îl ține cititorul în mână. Artistului Radu Răileanu îi mulțumesc în mod deosebit, pentru că a dat o înfățișare atât de potrivită și plăcută condorului Isidor, cu ilustrațiile care se pare că nu m-au fermecat doar pe mine, ci și pe miile de cititori de până acum ai poveștii. Mulțumesc, Bogdan-Alexandru Stănescu, pentru că tu mi-ai cerut dela început cartea cu Isidor, dar și continuarea ei, și mulțumesc, Claudia Pitcoschi, pentru că tu faci cărțile să ajungă la cât mai mulți oameni care să le îndrăgească.

La final, mulțumiri din nou pescărușilor mei de la geam, care mă învață zi de zi, de câțiva ani încoace, să vorbesc cu păsările și să le înțeleg mai bine decât aș fi visat vreodată. Îi sunt recunoscătoare pescărușului Gregoire, muza mea, prietenul meu cu un mic defect la aripa dreaptă, viteaz, visător și gregar, că a ales acest loc din centrul Bucureștiului ca să-și întemeieze O familie și să-și crească generațiile de pui, în fiecare primăvară. Avem enorm de învățat de la păsări!

București 2020